LINDA CAJIO

Partida perfectă

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

.

Această carte este dedicată
bunicii și mătușilor mele – toate, iubitoare de baseball!

Capitolul 1

– Huooo! Afară cu el, tâmpitu' naibii!

Elaine Sampson își trânti mâna peste gură, căzând la loc pe scaun, îngrozită de această ieșire necontrolată. Nu conta că mulțimea de pe Veterans Stadium urla aprobator în timp ce jucătorul de la Atlanta Braves ieșea abătut de pe teren, eliminat de Curt Schilling de la Philadelphia Pitchers.

– Mamă! exclamă Anthony, fiul ei de treisprezece ani, holbându-se la ea complet indignat. Se uită în jur, roșu în obraji, ca să vadă dacă auzise cineva.

– Ce naiba, scumpete, las-o-n pace, îi spuse Cleo Burfield, bătându-l compătimitor pe spate. E primul meci tare al sezonului, iar mama ta are sângele înfierbântat.

Anthony o privi zâmbind pe Cleo. Dacă negresa cea voinică aproba ceva, însemna că era ca lumea.

– Da' nu m-aș fi așteptat s-aud vreodată așa ceva de la tine, Elaine, interveni Mary Ososa, petrecându-și printre degete

mărgelele rozariului, în timp ce următorul jucător trecea în fața lui Schilling. Mary era la fel de înțepată pe cât de obraznică era Cleo, deși și pe buzele ei apăruse un zâmbet.

– Era și timpu' s-o auzim, Mary, râse Jean Keenan. De aproape doi ani suntem în Clubul Văduvelor, și pân-acum nu și-a pierdut cumpătul la nici un meci.

– Trebuie să încetez să-i mai ascult pe ăia de la radio W.I.P., dimineața, mormăi Elaine; nu-i venea să creadă că răcnise ca o țață. Ea, o profesoară la clasa a șaptea, cu masterul, pentru numele lui Dumnezeu! Dar Phils-ii erau Phils-i. Trebuia să câștige meciul din deschiderea sezonului, pe teren propriu.

Cei doi bărbați din fața ei se întorseseră auzind-o, iar Elaine își dădu seama că încă o mai priveau. Erau îmbrăcați sobru, având probabil locurile rezervate de firmă. „Tipi la costum", cum îi numeau microbiștii. Nu aplaudau niciodată și întotdeauna plecau înainte de final, ca să evite aglomerația de după meci. Mai rău, având abonamente pe cele mai bune locuri pentru tot sezonul, îi obligau pe fani să se mute la cucurigu, mult mai sus de rândurile cu 100, 200 și 300. Elaine avea noroc că micul ei grup încă mai reușea să obțină același rând an de an, la cumpărarea abonamentelor.

Unul dintre bărbații din fața ei, cu părul pieptănat impecabil și legat într-o scurtă coadă-de-cal bărbătească, la fel de impecabil bronzat și având un cercel în ureche, o privi încruntat, ca și cum i-ar fi adresat cea mai vulgară obscenitate. Celălalt, deși îmbrăcat într-un costum scump și afișând la rândul lui o podoabă capilară perfectă, deși tunsă mai scurt, arăta

mai puțin artificial decât însoțitorul lui. Pe de o parte, era mai vârstnic – la vreo patruzeci de ani, probabil. Avea chipul slab și colțuros, cu ridurile începând să i se adâncească pe lângă gură. Părul îi era brunet, mai puțin câteva șuvițe argintii la tâmple, nu mai mult de una sau două în fiecare parte, ca și cum le-ar fi câștigat pe merit, nu prin îmbătrânire. Elaine îl observase încă de la începutul meciului. Între timp, îi tot întrezărise profilul, ceea ce-i cam stârnise curiozitatea de a-i vedea bine fața.

Acum, dorința i se împlinise. În timp ce bărbatul o privea, inima Elainei începu să bată cu viteza fulgerului, limba i se lipi de cerul gurii, iar creierul i se făcu terci. Prin măruntaie, însă, i se porni o delicioasă senzație de căldură care-i tăie respirația. Intensitatea trăirii o sperie, căci de mult nu mai simțise așa ceva.

Ochii bărbatului îi susțineau privirea. Erau de un căprui închis, ca ai unui pui de căprioară pe care Elaine îl crescuse cândva până la maturitate. Totuși, în adâncurile acelor ochi nu se citea aceeași blândețe. Erau duri... speculativi... și-ți capturau privirea ca ai unui piton.

Pe Elaine o străbătu un fior de panică. Vuietul mulțimii scăzu până la nivelul unei rumori slabe, în timp ce restul lumii părea să se întunece, strângându-se în jurul ei și al bărbatului. Acesta coborî privirea, măsurând-o din cap până-n picioare, de la șapca roșie printr-a cărei fantă de la spate îi ieșea coada, peste tricoul cu glugă și blugi, până la șosetele albe și adidași. Elaine îi simți energia privirii până-n adâncurile făpturii ei. Era

văduvă, avea treizeci și șapte de ani și un fiu de treisprezece, și nu-și amintea când se uitase ultima oară așa la ea un bărbat. Ar fi trebuit să se simtă flatată, dar se simțea vulnerabilă ca un iepure sub labele lupului. Și-și mai dorea și să fi cântărit cu vreo cinci kilograme mai puțin și să fi purtat o rochie fără bretele. Ce naiba, o asemenea privire admirativă din partea unui bărbat era o raritate, iar Elaine ar fi trebuit să arate bine cu o ocazie ca asta.

– Mami... Mami!

Bărbatul se întoarse la loc, întrerupând în sfârșit contactul vizual. Elaine clipi din ochi. Trase adânc aer în piept, încercând să-și regăsească echilibrul. Lumea se limpezi iar în jurul ei.

Curt dăduse încă o lovitură.

Elaine îi zâmbi fiului ei, care chiuia, strângând-o în brațe pe Cleo. Știa că mai degrabă ar fi murit decât să-și îmbrățișeze mama în public. Cu Cleo era altceva.

– Uite-acuș vine băiatu' meu! anunță Cleo mândră.

– Dacă Lenny Dykstra ar fi băiatul tău, am avea bomba anului, chicoti Jean. Era înaltă și ciolănoasă, pe când Cleo era scundă și pieptoasă.

– N-aș putea eu să fiu mămică-sa! râse Cleo încântată. Lenny mă excită, ori de câte ori ia măciuca-n mână... Pardon, puișor, se scuză ea, acoperind cu întârziere urechile lui Anthony. Ești încă prea mic pentru așa ceva. Da', mamă-Doamne, să mai trăiască Luther al meu, aș zice: „Luther, fii gata, asta-i seara ta norocoasă!“

Cele trei văduve mai vârstnice izbucniră în râs. Anthony zâmbi. Elaine, obișnuită cu asemenea flecăreli, se înroși, jenată din cauza bărbatului așezat în fața ei.

– Taci și te uită, Jean, continuă Cleo. Suntem cu-o fugă-n urmă, iar Lenny o s-o pună la punct.

– N-ar strica, mormăi Mary, cu mărgelele alergându-i printre degete cu toată viteza. Dacă nu se-ntâmplă ceva mai repede, Bravii ăia știți-voi-ce au să câștige!

Era ciudat că se împrietenise cu acele femei, toate trecute de șaizeci de ani, își spuse Elaine. Se cunoscuseră chiar pe acele locuri, cu ani în urmă, când Anthony era mic. Pe-atunci, pe Elaine n-o interesa jocul; venea numai de dragul soțului ei.

Apoi Joe murise, la o vârstă nedrept de prematură. Cu un an și jumătate în urmă, ieșise să cumpere pâine și lapte, iar un șofer trecând pe roșu îl lovise în plin. Elaine rămăsese cu o casă și o ipotecă prea mare, un fiu și foarte puțini bani de asigurare.

Cleo se aplecă, bătându-i pe umeri pe „tipii la costum".

– Fiți atenți, băieți, acum vine frumos!

– Dar e deja cu două lovituri în urmă! replică neîncrezător bărbatul mai tânăr.

Cleo își trase nasul.

– Asta-i strategia lui Lenny. O să-l facă pe aruncător să tragă de zece ori, doar ca să-l scoată din stare.

– Lecția pe ziua de azi, comentă Mary.

– Amin! adăugă Jean.

Elaine aștepta și ea o salvare cerească, întrucât mortificarea cărnii era deja garantată. Cele trei erau într-o formă rară.

Tânărul făcu o mutră circumspectă, iar celălalt clătină din cap. Elaine se străpâni să nu-și toarne peste ei cutia de suc. Cleo încerca să fie prietenoasă, ceea ce nu se putea spune și despre cei doi.

Tensiunea de pe stadion atinse paroxismul când Lenny Dykstra trimise câteva mingi în tribune, iar la altele renunță, până când îi rămaseră trei mingi și două lovituri, așa cum prezisese Cleo. Elaine uitase de bărbatul așezat în fața ei. Uitase de „costume", uitase și cum o chema, unde lucra și alte informații vitale. Strângea în mână cutia de suc, amenințând s-o verse. Înțelegea dintr-o dată dorul de Luther al lui Cleo, căci tot trupul îi vibra de emoție, iar sângele îi clocotea fierbinte în vene. Simțea o nevoie disperată să-i ușureze cineva tensiunea senzuală... oricine...

Coborî privirea spre bărbatul din față. Spre marea ei surpriză, acesta se întoarse în același moment, ca și cum i-ar fi simțit gândul. Elaine nu-și mai putu lua privirea dintr-acolo, nu se mai putu concentra decât asupra lui.

Bărbatul nu întoarse capul decât când peste mugetul stadionului se auzi bufnitura lemnului lovind pielea. Elaine ridică privirea la timp pentru a vedea mingea mică și albă zburând... zburând... Prinzătorul alerga spre pista de avertizare... întindea brațul... Sări drept spre perete...

Mingea pluti peste gardul din dreapta, în ocolul echipei Phillies. Drept la țintă.

Elaine sări în picioare, cu un țipăt, aruncându-și brațele în sus de bucurie. Chiar în acel moment, își dădu seama că încă

mai ținea în mână cutia de suc, iar lichidul dinăuntru sărea la rândul lui. Privi cu fascinație îngrozită cum se mișca, aproape cu încetinitorul, prin aer, întinzându-se ca o pânză maronie sclipitoare, plină cu gheață pisată. Îl lovi în plin pe bărbatul din față și, în acel moment, lumea încremenită câteva clipe se însufleți din nou, agitată și zgomotoasă.

Strigând ascuțit, omul sări în picioare, cu capul și umerii costumului leoarcă de suc.

– O, Doamne, o, Doamne-Dumnezeule! exclamă Elaine, înhățându-și șervețelele și începând să-l șteargă pe păr și spate; își simțea obrajii înfierbântându-se de jenă. Scuzați-mă, îmi pare atât de rău...!

Bărbatul îi dădu mâinile la o parte, în timp ce șervețelele murate se făceau bucăți. Oamenii din jur râdeau și aplaudau, atât la adresa meciului, cât și pentru spectacolul gratuit la care tocmai asistaseră. Celelalte trei văduve hohoteau ținându-se cu mâinile de burtă. Până și fiul ei chicotea.

– Îmi pare atât de rău! repetă Elaine, cu fața arzându-i ca focul. Mă simt îngrozitor. Vin cu dumneavoastră la toaletă, să vă șterg cu buretele de toată spuma asta...

– Doar n-o să torni apă peste-un costum italienesc, vaco! începu să se agite tânărul de alături. Nu-mi vine să cred, ce mocofani umblă pe lumea asta! Ar trebui să scumpească biletele, ca să stăm și noi alături de lume mai de soi...

– Taci din gură! izbucni Anthony, trecând în fața Elainei, ca pentru a o apăra. E mama mea și a fost un accident!

Atitudinea fiului ei făcu ochii Elainei să se umple de lacrimi. Încercă să se ascundă, știind că Anthony s-ar fi simțit umilit dacă o vedea plângând de mândrie.

– Băiatul are dreptate, a fost un accident, spuse bărbatul mai vârstnic, adăugând spre Anthony: îmi pare rău pentru ce-a spus Ed. Nu vă faceți probleme.

Ed păru gata să-și înghită până la ultimul dinții sidefii.

– Dar, Graham...

Se întrerupse, întorcându-se spre Elaine, cu o expresie dezgustată.

– Scuze...

Elaine nu-i spuse nimic, simțind că-i venea să intre în pământ. Intervenția celuilalt îl făcuse și pe Anthony să arate copilăros.

– Mulțumesc, Anthony, îl strânse ea de umeri, cu recunoștință. Băiatul era la fel de înalt ca ea, lucru care o înduioșa chiar și în situația aceea ciudată.

Un plasator apăru lângă ei, atras de agitație, iar Graham îi explică imediat că nu era nici o problemă, se vărsase doar puțin suc. Plasatorul plecă, iar spectatorii din jur începură să se așeze la loc.

– Vă rog, îi spuse Elaine lui Graham, înainte ca acesta să se întoarcă. Măcar permiteți-mi să vă dau costumul la curățătoria chimică...

– Nu, nici o problemă, refuză el așezându-se.

Nu putea să-l acuze. Cleo își trase nasul, în timp ce Jean făcea o mutră abătută. Rozariul lui Mary țăcănea. Elaine trase adânc aer în piept și îl bătu pe umăr. Graham se răsuci în loc, privind-o lung.

– Serios, vreau să mă achit, spuse ea. Dați-mi voie să rezolv problema.

Graham clătină din cap și se întoarse din nou.

Elaine scoase din borsetă o hârtie de douăzeci de dolari. Îl bătu iar pe umăr. Graham se întoarse încă o dată. Îi agită banii prin față.

– Uitați, cam atâta ar trebui să coste...

Ed pufni, indicând clar că oferta era prea modestă pe lângă prețul curățatului. Elaine se întrebă cât costa curățirea chimică a unui costum italian. Oare mătasea din Italia avea proprietăți speciale, care sfidau metodele obișnuite?

– Mulțumesc pentru bunăvoință, răspunse Graham, dar îmi pot rezolva singur problemele curățătoriei chimice.

Glasul nu-i era deloc neplăcut, medită Elaine. Ba chiar îi trimitea pe șira spinării niște fiori care nu aveau nici o legătură cu răcoarea serii de aprilie.

– Ba nu, insist...

– Ascultați, doamnă, nu e necesar...

– Ba este.

Dar ce-ar fi putut face – decât eventual să-i îndese banii în buzunar? Apoi îi veni o idee.

– Am o prietenă, proprietara unei curățătorii chimice, în Malvern. Sunt sigură că se poate ocupa de costumul dumneavoastră. Are multe personalități printre clienți. Iată aici adresa ei.

Scoase din borsetă o carte de vizită și notă ceva pe verso, înainte de a i-o întinde.

– Nancy îmi datorează o favoare, așa că vă va curăța bucuros costumul. Am să-i dau un telefon mâine ca s-o anunț. Aveți aici adresa și numărul ei de telefon, dar n-ar trebui să fie nici o problemă. Serios, m-aș simți prost dacă nu v-aș rezolva problema costumului. Vă rog, nu mă refuzați.

Graham o privi lung câteva momente. Elaine avea senzația îngrozitoare că tocmai îi crescuse un al doilea cap. Individul se pricepea de minune să hipnotizeze oamenii. Parc-ar fi fost Dracula. Și, la fel ca Dracula, emana o senzualitate subtilă.

Îi întinse cartea de vizită, ca să risipească transa. Fără tragere de inimă, Graham o acceptă.

Elaine zâmbi ușurată.

– Nancy lucrează foarte bine. N-o să vă pară rău, vă dau cuvântul meu.

În sfârșit, Graham îi întoarse spatele. Elaine se lăsă moale în scaun, cu senzația că tocmai fusese eliberată din închisoare. Rezistă dorinței de a-și face vânt. Calmul era mult mai demn și sigur.

Deschiderea sezonului sportiv era plină de surprize, își spuse ea – și nu toate aveau loc pe teren.

Capitolul 2

Graham Reed se simțea îngrozitor. Sucul rece se prelinsese pe sub sacou și cămașă, făcându-l să dârdâie. Aerul rece al serii nu-l ajuta cu nimic. Mai rău, își simțea ceafa și pielea capului cleioase. El, un amator de baschet, venise la un meci de baseball, un sport lipsit de orice eleganță, după părerea lui. Ed Tarksas îl înghesuia din dreapta, iar un necunoscut se tot freca de el din stânga.

Pe când în spate avea o maniacă trăsnitor de frumoasă.

Poate că „frumoasă“ nu era cuvântul cel mai potrivit, își spuse el. O observase încă de când se așezaseră, dar nu se deranjase să se întoarcă spre ea până nu-i auzise ieșirea aceea zgomotoasă. Iar atunci, nu-și mai putuse lua privirea dintr-acolo.

Purta o șapcă de baseball a echipei Phillies trasă pe frunte, iar felul cum i se revărsau pe umeri șuvițele cozii de cal, cu capetele firelor de păr arcuite, de o culoare castanie atât de închisă încât părea aproape neagră, îi amintea de o adoles-

centă. Îl mâncase pielea să-i atingă părul, să și-l înfășoare pe degete, să-i simtă vitalitatea. În urechi îi atârnau elegant niște cercei de aur în formă de inele, mari și subțiri, distonând cu șapca într-un mod care, curios, îi stătea bine. Nu avea fața la fel de armonioasă ca a unui model, dar pomeții obrajilor i se conturau remarcabil și avea o piele netedă, ușor înroșită de frig. Buzele-i erau pline, incitante, iar Graham se pomeni că dorea să le guste, să le încerce, să descopere cât de bine se potriveau cu ale lui. Trupul femeii era acoperit de o geacă groasă și o pereche de blugi, însă se observa că arăta atrăgător. I-ar fi dat cam treizeci și cinci de ani, o vârstă a maturității și a experienței... și a senzualității latente. I-o simțea, i-o vedea și avea senzația că fusese izbit în plin de un camion, doar aruncându-i o privire.

Băiatul de alături semăna destul de mult cu ea, ca fizionomie și colorație, ca să se vadă clar că-i era fiu. Și deși nu avea nevoie de ajutorul nimănui pentru a-și plăti curățătoria chimică, Graham recunoștea că-i plăcuse insistența ei de a se achita. Spunea mult despre ea, ca persoană. Îi plăcea și felul cum băiatul sărise să-i ia apărarea. Mama lui îl potolise cu o privire, îl dominase cu privirea și pe Ed, fiind clar că nu avea nevoie de protecția nimănui, dar atitudinea copilului sugera limpede ce fel de mamă era.

Totuși, avea un copil... Graham nu făcea casă bună cu copiii, așa că evita femeile care-i aveau. Desigur, în cazul de față nu avea nici o importanță. Probabil că era căsătorită.

Un pârâiaș de apă din gheața topită i se prelinse pe sub cămașă, în josul omoplatului. Graham își potrivi gulerul

și-și desprinse de piele materialul ud, încercând zadarnic să evite senzația. Umezeala rece din jurul gâtului devenea insuportabilă. Trebuia să se ducă la toaletă, cu un nivel mai jos.

Curățenia din încăpere îl surprinse. Nimeni nu-l învrednici cu mai mult de o privire când își scoase sacoul și cămașa, începând să-și clătească părul și umerii cât putea de bine, la un lavabou. Se șterse cu câteva prosoape de hârtie, apoi își ținu hainele umede sub uscătorul cu aer cald. Pe măsură ce materialele se uscau, petele deveneau tot mai închise la culoare, spre nemulțumirea lui. Maniaca drăgălașă îi făcuse figura...

– Mă scuzați...

Bărbații din dreptul pisoarelor scoaseră o salvă de chițăieli, începând înnebuniți să se încheie la pantaloni, la auzul vocii feminine dinspre ușă. Graham tresări și se răsuci în loc.

Maniaca apăruse în prag, ca și cum gândurile lui ar fi chemat-o acolo. Camionul îl lovi din nou, cu și mai multă forță.

Stătea întoarsă în semi-profil, ferindu-și privirea, dar această atitudine nu alunga consternarea produsă de prezența unei femei în pragul ultimului refugiu exclusiv masculin de pe planetă. Și nici pe Graham nu-l împiedica să se simtă stânjenit.

În picioare, arăta mult mai bine decât așezată. Mult mai bine...

– Dacă le uscați fără să spălați pata mai întâi, s-ar putea să nu mai iasă... îl preveni ea.

Graham își regăsi graiul – și uzul rațiunii.

– Ai înnebunit? Aici e toaleta bărbaților!

Bărbații din spatele lui scoaseră un muget colectiv de oroare, precum corul dintr-o tragedie antică, iar acest sunet păru s-o dezmeticească în sfârșit. Dispăru după colț. Bărbații se mai calmară, continuând însă să se uite urât la Graham, ca și cum el ar fi fost de vină pentru invazie.

– Scuzați-mă! strigă femeia. Dar, când ați început să vă trageți de guler și ați plecat, am intrat la griji. M-am gândit să văd dacă nu vă pot ajuta. Vreți să le iau eu și să le spăl, la toaleta femeilor?

– Nu, mulțumesc, răspunse grăbit Graham, imaginându-și cum ar fi stat în fața toaletei femeilor, pe jumătate gol. Își împinse din nou hainele sub uscător, mormăind: hai, hai odată...

– Am uitat cât de problematică e mătasea când se udă... Iar le uscați? N-ar trebui...

– Prefer să risc, replică Graham, întrebându-se ce și-o fi spus când îl văzuse topless. Probabil că ar fi trebuit să mai slăbească și să facă gimnastică regulat, conchise el, întrebându-se apoi imediat ce naiba-l apucase să-și pună asemenea probleme. Pe piept începeau să-i apară primele fire de păr alb, printre cele castanii...

– Apropo, mă numesc Elaine Sampson. Pe dumneavoastră vă cheamă Graham, așa e?

Graham clipi din ochi, nedumerit, apoi răspunse mașinal:

– Da, Graham Reed...

– Frumos nume.

Se lăsă o lungă tăcere. Graham nu mai găsi nimic altceva de spus, așa că zise doar atât:

– Mulțumesc.

– Sper că veți da curs ofertei mele, mai ales acum, când petele au intrat în material, Aveți nevoie de o curățătorie chimică foarte bună. Sunt văduvă, am un fiu... L-ați văzut...

Lăsă fraza neterminată, iar Graham își dădu seama că trebuia să răspundă.

– Da, l-am văzut.

– Nu mai are tată, așa că e de două ori mai important să-i dau exemplu. Aveți și dumneavoastră copii?

Câteva capete se întoarseră. Graham înghiți în sec și spuse, fără a se adresa cuiva anume:

– Mi-a vărsat suc pe costum.

– Ce-ați spus?

– Nu, n-am copii, nici măcar nu sunt căsătorit, răspunse el, mai tare. Nu s-ar putea să purtăm conversația asta mai târziu?

– Așa, așa! răcni un glas dintr-o toaletă. Ce-ar fi s-o lăsați pe mai târziu?

– A...! Da, desigur, dar dacă nu rezolv problema cu costumul, va crede că nimic nu ne obligă să ne îndreptăm greșelile.

– Doamnă, vă înțeleg perfect și vă admir atitudinea, începu Graham, scuturându-și cămașa și sacoul pentru a le grăbi uscarea.

Uscătorul, deloc dispus să coopereze, se opri chiar în acel moment.

Graham plesni butonul de pornire, apoi își dădu seama că putea merge mai ușor dacă ținea cămașa peste sacou. Le schimbă poziția, blestemându-se pentru că acceptase invitația lui Ed Tarksas la meci, numai ca să-i poată asculta campania

publicitară pentru rețeaua lui de pizzerii. Cove Pizzerias nu-și putea permite reclamele radio, T.V. și tipărite pe care Ed voia să le răspândească prin toată Delaware Valley. Graham avea numai douăzeci de localuri în statul Delaware, cel mai profitabil de pe litoral, așa că nu era convins că o dita-mai campania ar fi fost eficientă financiar, în pofida insistențelor lui Ed.

Acum nu se mai gândea decât la femeia asta care nu-i dădea voie să-și lase petele să intre liniștite în costum. Dacă avea chef de vorbă, Graham se putea gândi la alte locuri, mult mai potrivite, mai intime...

– Deci, vă duceți să vă dați costumul la curățat?

– Numai dacă nu mă spânzur mai întâi, bombăni Graham.

– Ce-ați spus?

– Nimic, nimic! strigă el, întrebându-se dacă nu cumva îi putea citi gândurile. Asta chiar că l-ar fi speriat.

Deodată, auzi de afară agitație: țipătul unui băiat, apoi vocea nemulțumită a unei femei. Acum ce-o mai apucase?

– Ce se întâmplă? întrebă, pipăindu-și cămașa. Da, era aproape uscată.

– Un moment! Aici a izbucnit o rebeliune...

Altcuiva, Elaine Sampson îi spuse:

– Nu-l cunosc pe bărbatul de-acolo, credeți-mă, dar mi-am vărsat sucul pe hainele lui și a fost foarte amabil. Poate se va ocupa el de fiul dumneavoastră. Domnule Reed? strigă ea din nou. Va intra un băiețel, are nevoie la toaletă. Mama lui vă roagă să vedeți puțin de el...

Graham își privi pieptul gol, apoi ridică privirea spre bărbații care se învârteau prin jur, uitându-se la el de parcă ar fi înghițit spade înroșite în foc. Avea senzația că se afla într-un coșmar care nu se mai termina. „Recunoaște, Reed, situație mai bizară decât asta nici că se poate."

– Ăăă... să vină.

În toaletă intră un băiețel de vreo cinci-șase ani, prea mic ca să se descurce singur, dar prea mare ca să intre cu mama lui în toaleta femeilor. Avea o mutră bosumflată, iar Graham nu putea să-l condamne. Îi zâmbi încurajator, spunând:

– Mamele au dreptate să se îngrijoreze, dar ele nu înțeleg nimic, nu-i așa?

Băiatul nu răspunse, începând doar să-și rezolve problema, sub privirile amuzate ale celorlalți bărbați. Graham oftă, observând rezultatul obișnuit din toate ocaziile când încerca să fie prietenos cu copiii. Aceștia nu-l simpatizau. Întotdeauna se simțise stingherit în preajma lor. Cu rarele prilejuri când îl încercau instinctele familiale, și le înăbușea cu hotărâre, știind că afacerile îi răpeau tot timpul și l-ar fi împiedicat să fie un bun părinte.

Băiatul se îndreptă spre ieșirea din cealaltă parte a toalete, iar Graham strigă plin de solicitudine:

– E-n regulă, iese acum!

Drept răspuns, puștiul întoarse capul și scoase limba la Graham.

Câțiva dintre bărbați chicotiră. O dovadă în plus a nepriceperii lui cu copiii, își spuse Graham.

Luă cămașa pe el, fără să-i pese că încă mai era udă prin vreo două locuri. Putea rămâne fără sacou; mai era umed. Încheindu-se la nasturii cămășii, ieși.

Elaine îl aștepta. Îi zâmbi și, cu toate că mama și copilul plecaseră, îi spuse:

– Mulțumesc. A fost foarte amabil din partea dumitale. Băiatul refuza să intre cu mama lui la toalea femeilor și făcea scandal.

– Nu cred că l-a mulțumit prea mult compromisul la care s-a ajuns, zâmbi posomorât Graham. Mi-a scos limba.

Elaine clătină din cap.

– Copii. Oricum, toaletele publice sunt o problemă, pentru o mamă care iese cu fiul ei. Anthony avea cam aceeași vârstă când a insistat că era destul de mare ca să folosească toaleta bărbaților. Cum se prezintă cămașa și sacoul?

– Sunt destul de uscate.

– Mă simt foarte prost că am vărsat sucul...

– Nu e cazul, surâse Graham. De fapt, a fost o adevărată aventură.

Când Elaine zâmbi la rândul ei, Graham simți imboldul ciudat de a o săruta. Elainei i se șterse zâmbetul de pe buze, ca și cum ar fi intuit atracția pe care i-o inspira.

– Simt un pericol, spuse ea încet.

– Nu reprezint nici un pericol, o asigură Graham, simțindu-se dintr-o dată primejdios și impulsiv – două senzații pe care nu le mai avusese niciodată.

– Ba da, insistă ea. Ai niște ochi ca ai unui pui de căprioară pe care l-am crescut în copilărie, când locuiam în Pennsylvania. Dar ai dumitale sunt...

– Sunt... cum?

Trebuia să știe. Avea treizeci și șapte de ani și trebuia să știe.

– Sunt mai intenși, încheie Elaine.

Nu știa ce însemna intensitatea, își spuse Graham. Felul cum se uita la el îl zguduia din creștet până-n tălpi. Aia era intensitate.

– Ăă, ar fi cazul să mă întorc în tribună, spuse Elaine.

Graham dădu din cap.

– Și eu.

– Mă duc să cumpăr niște cartofi prăjiți, ca să am un alibi, zâmbi ea ușor, în timp ce porneau spre cel mai apropiat bufet.

Graham o urmă.

– De ce ai nevoie de un alibi?

– Fiindcă prietenele mele sunt băgărețe, iar fiul meu are tot felul de păreri. Abia a împlinit treisprezece ani. La vârsta asta, copiii sunt foarte impresionabili.

– Aha...

Elaine cumpără o pungă mare cu cartofi prăjiți. Îi oferi și lui, iar Graham luă unul. Era lung, gros și fierbinte.

– Colesterolul să trăiască! glumi Elaine, înainte de a mușca și ea dintr-un cartof.

Cartoful era la fel de gustos pe cât de bine mirosea. Graham îi zâmbi.

– Sunt buni.

– Cei mai buni, confirmă Elaine, apoi își drese glasul. Poate ar fi mai bine să te duci înaintea mea. Altfel, vor crede că m-am ținut după dumneata ca să te pisez, și-au să mă tachineze.

– Iar fiul dumitale va fi impresionat.

– Fiindcă și el mă consideră o pisăloagă. De fapt, nu sunt decât foarte grijulie. Zău așa, du-te la prietena mea cu costumul. O să ți-l curețe bine, și-am să mă mai liniștesc.

– Cred că dacă nu mă duc, ai să deșerți cartofi prăjiți peste el.

Cartea de vizită pe care i-o dăduse părea să-i ardă buzunarul. Nu conta că în acel moment nu avea sacoul pe el. Știa că în buzunar se găsea cartea de vizită, ca o momeală.

Elaine râse.

Graham nu-și amintea când auzise ultima oară o femeie râzând. Nici când își făcuse ultima oară griji pentru el o femeie nu-și mai amintea. Ambele senzații erau foarte plăcute.

Își luă pe el sacoul umed și urcă treptele de beton spre tribună. Micul contingent de pe rândul de deasupra îl observă imediat. Fiul Elainei Sampson îi aruncă o privire, apoi reveni cu ochii spre teren. Părea un băiat bine crescut. Graham se întrebă cum fusese tatăl lui.

Se așeză la loc lângă Ed.

– Am pierdut ceva?

– Doar încă un punct acasă, scumpule, se auzi o voce din spatele lui.

Graham întoarse puțin capul, ca s-o vadă mai bine pe negresă. Aceasta îl privea cu un rânjet complice.

– Mulțumesc.

Se răsuci la timp pentru a o vedea pe Elaine apărând la baza scării. Mânca un nou cartof, nevinovată ca o adolescentă. Și arăta al dracului de atrăgător.

– A cumpărat cartofi prăjiți!

Din spatele lui se înalță un cor de urlete indignate, acompaniat cu jurăminte de a o sili pe Elaine să împartă bunătățile. Graham zâmbi fudul. El își primise partea, când încă mai era fierbinte.

Deodată, auzi o bufnitură puternică. Mulțimea se ridică în picioare cât ai clipi, mugind. Graham se ridică și el, mai mult din curiozitate. Încă un punct acasă pentru Phillies. Fanii echipei nu-și dăduseră banii de pomană.

Se uită peste capetele celor de alături, așteptându-se s-o vadă pe Elaine urcând în continuare scara. Spre uimirea lui, aceasta se oprise cu fața spre teren, executând un fel de dans ciudat.

Își legăna șoldurile dintr-o parte în alta, cu degetul arătător în sus, apoi și-l coborî în diagonală peste trup și îl ridică din nou, în contrapunct cu mișcarea șoldurilor. Oamenii din jur începură să scandeze:

– Buuuf! Și a tras-o!

Continuară așa un timp, mișcându-se în același fel ciudat.

Elaine era o mamă cum Graham nu mai cunoscuse niciodată. Reușise să antreneze un grup întreg în ritualul acela straniu – și nu scăpase nici un cartof prăjit din pungă.

Ceea ce-l făcea s-o placă și mai mult.

Elaine observă momentul când Graham și tovarășul lui „la costum“ plecară, la începutul reprizei a opta. Avu senzația că în jurul ei se dărâma un zid. Nu știa de ce se simțea atât de

dezamăgită că Graham nu mai rămăsese până la sfârșitul meciului, nici nu înțelegea de ce insistase așa de tare să-i accepte oferta. Adevărat, trebuia să se asigure că Anthony învăța să-și îndrepte greșelile și să respecte bunurile altora, dar poate că de data asta întrecuse o idee cam mult măsura.

Mult mai important era alt aspect: Graham Reed era periculos. Era prea sofisticat pentru ea, prea cizelat, prea... „corporatist". Chiar și în toaletă, fusese complet calm, deloc descumpănit, după surpriza din primul moment. Iar pe urmă, când stătuseră de vorbă împreună...

Nu era pregătită să se gândească din nou serios la bărbați. Categoric, în ultima vreme nu întâlnise nici unul la care să se gândească serios. Bill Voss, care preda matematica la clasa a opta, era un burlac drăguț, dar nu-i stârnea nici un fior. Acest Graham Reed, însă, putea stârni scântei fără să-și miște nici un mușchi. Un asemenea bărbat nu-i inspira unei femei noțiuni de stabilitate. Elaine ar fi trebuit să fie recunoscătoare că o considera o smintită cam împrăștiată.

– Bate trei! strigă Cleo.

Spectatorii se ridicară tumultuos, când repriza a noua luă sfârșit. Cei de la Phillies câștigaseră. Elaine reveni cu atenția în direcția cuvenită.

Se ridică în picioare, aplaudând alături de celelalte membre ale Clubului Văduvelor.

Capitolul 3

– Anthony! Ai uitat să-ți iei rufele! strigă Elaine în susul scării, privind spre un teanc de tricouri și jeanși împăturiți perfect.

– Of, mami!...

– Nici un of mami! replică ea ferm. Dacă vrei să ieși afară după cină, fă bine și ia-le acum. Și nu uita să-ți pui lucrurile în sertare!

Nu luă în seamă bombănitul de la etaj și intră în bucătărie, pentru a spăla încă un rând. Pe drum, îl mângâie afectuos pe Mikey, motanul, care zăcea pe canapea. Unde dispăruseră principiile nobile de a nu permite pisicilor să se urce pe mobilă? se întrebă ea. Zburaseră pe fereastră, deopotrivă cu alte intenții la fel de lăudabile.

Chiar așa, își spuse, privind dezordinea din mijlocul bucătărie. Altă intenție bună lăsată de izbeliște. De ce nu-și putea permite ceva mai de soi decât o casă cu mașina de spălat și uscătorul în bucătărie? Măcar una cu spălătorie separată. Sau, o, dulce binecuvântare, o casă cu subsol...!

– Fiindcă orice cameră în plus înseamnă bani în plus, răspunse ea cu voce tare, ridicând cârnatul din tigaia cu sos, ca să-l pună la scurs. Mâncaseră de cină, dar Elaine se hotărâse să profite de seara liberă de la școală ca să pregătească alte câteva cine, punându-le apoi la congelat pentru mai târziu. O nouă intenție bună care-i ocupa seara.

Se întrebă dacă Graham Reed avea să vină la meciul următor, apoi se înfioră, amintindu-și momentul când i se păruse că voia s-o sărute, lângă chioșcul cu gustări. Dar asta era o prostie. Cu ce l-ar fi putut interesa ea, o femeie de vârstă mijlocie, cu un copil? Un bărbat ca el nu era de nasul ei, nici chiar dacă l-ar fi interesat.

Zâmbi, amintindu-și cum acceptase să-l supravegheze pe băiețelul acela la toaletă. Apoi, zâmbetul i se șterse. Cu siguranță, n-avea să-i accepte oferta. Nu știa dacă să fie sau nu dezamăgită pentru asta.

– Nu sunt dezamăgită deloc, spuse ea ferm, luând un braț de rufe ca să le pună în mașină.

– Iar vorbești singură?

Se îndreptă, privindu-și fiul care apăruse în ușa bucătăriei. Îi zâmbi.

– Da, sunt nebună. Se transmite de la copii. Ți-ai dus rufele sus? Le-ai pus la loc?

Anthony își dădu ochii peste cap.

– Da...!

– Vin eu să ți le controlez, mai târziu. Nu uita, mâine seară fac curățenie.

– Am să trec la inspecție.

– Mare minune.

– Ce-am mai râs. Acum pot să mă duc la Steven?

– Lecțiile sunt gata, toate?

– Da.

– Să fii acasă la nouă.

– Bine.

Anthony o luă la fugă spre ușă. Elaine o auzi deschizându-se. Spera să nu uite s-o închidă în urma lui. Din cine știe ce motiv, copiii nu închideau ușile niciodată în zilele friguroase, dar le închideau întotdeauna când te coceai de căldură. Părinții nu aveau nici o șansă.

– Mami, auzi? A venit tipul. M-am dus!

Elaine se încruntă, pornind spre antreu ca să vadă despre ce vorbea Anthony.

– Care tip a venit...?

Îi răspunse la întrebare Graham Reed însuși. Ocupa tot cadrul ușii, arătând și mai seducător, într-un costum la fel de scump.

Ce căuta acolo? Însemna, poate, că...? Nooo...! își spuse Elaine.

Când era surprinsă pe nepregătite, așa ca acum, i se încălzeau obrajii aproape până la temperatura de fierbere. Era condamnată să arate ca o idioată, în fața acelui bărbat. Fiul ei nu se vedea nicăieri, lăsând-o singură cu Graham Reed.

– Bună seara, o salută acesta. Mă mai ții minte?

– Da, desigur. De la meci...

Inima îi bătea de două ori mai repede, cu o emoție pe care n-o putea defini. Ce căuta Graham Reed acolo? Cumva, nu voia să-l întrebe.

Zâmbind, Graham răspunse de la sine:

– Eram în drum spre o întâlnire în Cherry Hill și m-am gândit să-ți aduc costumul, pentru curățat. Ai fost foarte convingătoare. Am picat cumva într-un moment nepotrivit?

– Nu, nu...

Se lăsă tăcerea.

Elaine își dădu seama că stătea în mijlocul antreului, cu brațele pline de rufe murdare. Se gândi cum arăta bucătăria, apoi își aminti că nici livingul nu era mult mai grozav.

– Poftește în bucătărie, te rog, spuse ea, întrebându-se de ce se simțea atât de jenată; Graham Reed îi provoca tot felul de senzații ciudate, fără nici un sens. Nu te uita că e dezordine. Încerc să spăl rufele și să gătesc mâncarea pentru câteva zile, în același timp.

Graham o urmă. Bucătăria arăta și mai rău decât își imaginase Elaine că ar fi fost posibil, cu grămezi de rufe pe jos și mirosind ca un magazin din suburbii. De ce nu putuse veni Graham Reed în vizită când Elaine era îmbrăcată ca să pozeze pentru Vogue, iar casa era pregătită pentru coperta numărului următor din House Beautiful? Nu că ar fi avut vreo șansă, dar putea măcar să viseze.

– Ia loc.

Graham Reed luă loc, deși înainte de asta aruncă o privire circumspectă spre scaun. Doar nu putea să arate chiar atât de rău, își spuse Elaine.

– Vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc, zâmbi Graham. Stau numai un minut. Aș fi mers direct la curățătoria despre care mi-ai spus, dar nu eram sigur că e totul aranjat, iar pentru Malvern ar trebui să

fac un mic ocol. În mod normal, nici pe-aici, prin Jersey, nu prea am drum, dar cum spuneam, mă duc la o întâlnire și m-am gândit să las costumul, ca să te ocupi de el.

Minunat, își spuse Elaine. Și de la ea era o oră până la Malvern, iar acum trebuia să-i care costumul până acolo, pentru că el nu avea drum. Își aminti cât de des îi spusese lui Anthony că trebuia să-și dreagă greșelile. Ei bine, dresul ăsteia de-acum era destul de scump, cu siguranță. Cu un zâmbet forțat, răspunse:

– Da, desigur. Cu cea mai mare plăcere.

– Ești sigură?

– Da. Nici o problemă. Îți mulțumesc că mi-ai dat posibilitatea să te ajut.

Se simțea ca o idioată. Profesoara din ea era aceea care o îndemna să dea lecții atât de trase de păr. Poate n-ar fi stricat să înființeze o societate Profesorii Anonimi. Precis existau și altele ca ea care aveau nevoie de ajutor psihiatric pentru obsesiile pedagogice.

– Mă bucur că ți-am putut fi de folos.

Apoi Graham se încruntă, ca și cum cuvintele i-ar fi scăpat fără voia lui.

– Merg să-ți aduc costumul.

– Bine.

Elaine îl urmă până în fața casei, la mașină.

– Ești fan Phillies?

Chicotind cu amuzament răutăcios, Graham clătină din cap.

– Nu. Baseballul e ultimul sport care ar putea să-mi placă. Venisem la meci în interes de afaceri.

Când auzi că detesta baseballul, Elainei i se frânse inima.

– Bănuiam eu...

Graham o privi surprins.

– Serios?

– Veniseși în costum – semn sigur. Multe firme își rezervă câte un sector întreg, în scopuri de protocol, adăugă ea, pe un ton sarcastic.

– Nu și firma mea, se grăbi Graham să răspundă. Locurile erau ale unei companii de publicitate. Cei de-acolo mă invitaseră.

– Aha... zâmbi ușor Elaine. Și cu ce te ocupi? Dacă nu sunt prea indiscretă.

– Deloc. Am o mică rețea de pizzerii, în Delaware. Cove Pizzerias.

Elaine se așteptase la aproape oricare alt răspuns.

– Dumneata? Vinzi pizza?

Graham dădu din cap.

– Ce ți se pare atât de ciudat?

Nici moartă nu i-ar fi spus că numai a producător de pizza nu arăta.

– Nu știu... Nu mă prea duc prin Delaware, teamă mi-e, așa că n-am auzit de pizzeriile dumitale...

Graham ridică din umeri, deloc surprins sau lezat de răspunsul ei.

– Cum spuneam, e o rețea mică.

Mașina lui era un Mercedes ultimul tip, lucru deloc surprinzător. Totuși... pizzerii? Elaine nu reușea să-și revină. Se întrebă dacă Graham știa să prepare efectiv o pizza, sau nu era decât investitor. Probabil că habar n-avea să deosebească mozzarella de Camembert.

– Chiar faci pizza? izbucni ea.

Ținând portiera mașinii deschisă, Graham se opri cu costumul în mâini.

– Sigur că da. Doar ți-am spus... nu?

– Nu... adică, da...

Elaine clătină din cap.

– Voiam să zic, le prepari chiar dumneata?

Felul cum se arcuiră buzele lui Graham când râse, parcă plăcut surprins, îi făcu inima să se înmoaie.

– Le preparam în trecut, dar m-am lăsat de mult. Când am început, lucram câte optsprezece ore pe zi.

– Aha...

– Mai fac și-acum niște pizze faine de tot.

Zâmbetul sincer de pe chipul lui îi dădea o expresie nespus de inocentă. Își pierduse orice urmă de sofisticare, devenind, pentru un moment, asemenea fiului ei, oscilând între copilărie și maturitate.

Își alungă aceste gânduri, zâmbind la rândul ei.

– Mi-ar plăcea să mă conving.

În momentul când rosti cuvintele, își dădu seama cât de mult se asemănau cu o invitație – sau chiar un avans romantic. Înainte de a apuca s-o dreagă, îl auzi pe Graham chicotind.

– Cred că nu par tocmai pregătit s-o fac chiar acum, nu-i așa?

Elaine dădu din cap, cuprinsă de ușurare.

– Nu prea.

– Dumneata cu ce te ocupi? se interesă el.

– Predau științe sociale la clasa a șaptea, răspunse Elaine, cu o mutră cam abătută. Nimic nu e mai insuportabil decât

copiii intrați în chinurile pubertății – mai ales acum, când și al meu e în aceeași situație. Uneori, mă simt ca într-o zonă de război. Singura salvare e că predau în alt district decât cel al școlii lui Anthony. Ar muri de rușine s-o aibă profesoară pe mămica.

– Nu pari atât de dură încât să faci față unei clase de adolescenți scoși din minți.

Elaine își atinse părul neîngrijit, ridicând din umeri.

– Uneori, nici eu nu mă cred în stare să le fac față.

– Chiar erai... chiar erai împreună cu femeile alea, atunci, la meci?

Ezitarea lui o făcu să râdă.

– Da. De ani de zile avem abonamente acolo și, cu timpul, ne-am împrietenit. Acum ne zicem Clubul Văduvelor, din motive de la sine înțelese. Sunt puțin cam sărite de pe fix, dar e plăcut să vezi niște persoane mai vârstnice bucurându-se de viață așa cum fac ele.

Graham zâmbi și el.

– Mi-au plăcut. Să le fi auzit cum comentau, când ai luat cartofi prăjiți...

Apoi izbucni în râs.

– Dar când mă gândesc cum ai intrat în toaleta bărbaților...! Ești la fel de sărită ca ele, Elaine.

Elainei îi plăcea enorm felul cum îi rostea numele.

Se grăbi să-și alunge gândul. Reacționa ca o adolescentă, nu ca o femeie matură.

– Mai bine să intrăm în casă, propuse Graham.

În clipa când ajunseră în bucătărie, văzură apa revărsându-se din mașina de spălat. Se scurgea ca o cascadă

înspumată peste carcasa galbenă ca lămâia, întinzându-se pe jos până la grămezile de haine ce-și așteptau rândul. Un rând care n-avea să le mai vină. Uscătorul continua să duduie într-o veselie, nepăsător față de năpasta tovarășei sale de muncă.

– O, nu! se tângui Elaine, aruncându-se spre dușumea, într-o încercare zadarnică de a opri apa cu rufele murdare, înainte de a mai strica și altceva.

Două picioare bărbătești lungi păși peste ea și peste rufe. Elaine privi cum mocasinii de piele scumpă mergeau prin valuri drept spre mașină, pe care Graham avu inspirația de a o scoate din funcțiune. Opri și uscătorul, ca măsură de prevedere, în timp ce Elaine împingea hainele pe jos, încercând să absoarbă balta. Înjura cu poftă, slobozind un șirag de cuvinte obscene dintre care unul singur nu se repeta. De fiecare dată când Graham Reed se afla în apropierea ei, începea să se poarte ca o idioată.

– Da' știu că ți-ai făcut veacul cam mult prin toaletele bărbaților, nu-i așa? comentă el, amuzat.

– Nu, doar pe lângă Cleo și Jean, mormăi Elaine, aruncând o privire jenată spre el. Nu-mi vine să cred! Mașina mea de spălat...!

Graham își scoase sacoul.

– Sunt sigur că i s-a înfundat gura de scurgere. Ți s-a mai întâmplat și altă dată?

Uimită, Elaine se așeză pe călcâie.

– Da, o dată. Iar depanatorul a spus același lucru. De unde-ai știut?

– Am avut și eu o mașină ca asta, în tinerețe. După vreo zece spălări, se adună destule scame ca s-o înfunde. Am fost nevoit să învăț s-o desfund singur.

Începu să-și suflece mânecile.

– Ai o șurubelniță? Îi scot capacul și o curăț.

– A, nu, nu te pot lăsa să faci asta! protestă Elaine, chiar în timp ce o altă parte o minții ei insista să nu refuze o reparație pe gratis.

– Și tu îmi dai costumul la curățat, replică rezonabil Graham.

O ispitea, dar conștiința o îndemnă să răspundă:

– Ai o întâlnire...

– Ajunge să dau un telefon.

Graham se îndreptă spre aparatul de pe perete, ridică receptorul și începu să formeze.

– Dacă-mi repari mașina în costumul ăsta, va trebui să-l dau și pe el la curățat... făcu Elaine o ultimă încercare de a-l convinge.

Râzând, Graham răspunse:

– Pe ăsta-l plătesc eu...

Apoi, în receptor:

– Jerry? Am să-ntârzii...

Elaine îngenunche pe dușumea, ștergând fără rost, în timp ce inundația se întindea tot mai mult. Cu coada ochiului, îl vedea pe Graham vorbind la telefon. Nu numai că-i stârnea tot felul de jinduiri păcătoase, dar îi mai repara și mașina de spălat. Gratuit. Dumnezeule, ce mai erou!

Din spatele ei se auzi un „puf!“ slab. În același moment, simți un val de căldură și simți miros de ars.

Se întoarse.

Ochii i se dilatară de groază la vederea tigăii uitate pe aragaz, în care jucau acum flăcări vesele, împrăștiind în jur vălătuci de fum negru și începând să lingă dulăpioarele de lemn din perete, de deasupra.

– Foc! țipă Elaine, încercând să se adune pe picioare pentru a-l stinge. Tălpile îi alunecară pe pardoseala udă, împiedicând-o să se ocupe la timp de ultima catastrofă.

– Unde-i extinctorul?! strigă Graham, care ajunsese deja lângă aragaz.

– O, Doamne! se văicări Elaine, încercând să-și amintească în care dulap îl băgase. Începu să deschidă smucit ușile, căutând înnebunită.

– Gata, s-a stins, o temperă Graham.

Răsucindu-se în loc, Elaine îl văzu la chiuvetă, unde tocmai băga tigaia, cu capacul deasupra. Dădu drumul la apă ca să răcească metalul și să stingă ultimele flăcări de pe margini. Între timp, oprise și gazul.

Elaine se înroși la față de rușine. Cumva, ori de câte ori apărea prin preajmă Graham, cuvântul de ordine devenea împiedicată.

Pe perete, chiar în fața lui Graham, se afla inscripția: „Cea mai calificată persoană e femeia". Îi fusese dăruită în glumă, când candidase pentru funcția de director adjunct și o pierduse în favoarea unui bărbat.

– Mă duc să deschid ferestrele, ca să iasă fumul, spuse el.

În timp ce Graham ieșea din bucătărie, în următoarea misiune de binefacere, Elaine știu că în toate celelalte camere avea să găsească la fel de multe catastrofe ca în bucătărie.

Umilită până la capăt, închise cu grijă ușile dulapurilor și se culcă pe dușumea, cu fața în jos, fără să-i pese că era udă, fără să-i pese cât arăta de ridicol. Se simțea copleșită, nepricepută și stângace.

Apa începu să i se îmbibe în haine aproape imediat. Nici chiar o cămașă din pânză de sac n-ar fi fost mai potrivită ca pedeapsă, își spuse ea, când auzi pași apropiindu-se. Se opriră în ușă. Știa că ar fi trebuit să se ridice, dar nu-i mai ardea să se deranjeze. O dovadă în plus că era nebună – ce mai conta?

– Ce faci? întrebă Graham.

– Aștept să mor, răspunse Elaine. Știu și eu când îmi sună ceasul. Lasă-mă-n seama mușchilor, au să vină curând.

Râzând, Graham se apropie de ea.

– Te potrivești foarte bine în clubul ăla al văduvelor.

Elaine nici nu săltă capul.

– Da, exact. Eu sunt Văduva Bătută-n-Cap.

– Ia vino-ncoace...

O apucă de mâini, ajutând-o să se ridice în capul oaselor.

Elaine observă că îi privea sânii, acum perfect vizibili prin cămașa udă. Într-o clipă, fierbințeala din trupul ei se transformă, din umilință, în dorință. Respirația i se opri în gât, amuțind-o.

Apoi, privirea lui Graham se ridică, îndreptându-se spre gura ei.

Elaine își simțea buzele uscate, nespus de uscate... Își plimbă limba peste ele. Graham gemu și începu să se aplece... Ochii Elainei se închiseră de la sine.

Fu un sărut blând, delicat, nesigur, cu buzele atingându-li-se doar pentru un moment – un moment scos în afara timpului.

Imediat, Graham se ridică și făcu un pas înapoi.

Elaine deschise ochii, cu senzația că fusese azvârlită de la o înălțime amețitoare.

Mutându-și privirea, parcă jenat, Graham își drese glasul.

– Mai bine să m-apuc de lucru la mașina aia, ca să-ți poți spăla rufele.

Elaine își regăsi vocea, deși suna tremurător.

– Sculele sunt în cămară. Ușa de-acolo, dincolo de uscător. Pe raftul de jos.

Îngenunche și începu să șteargă din nou pardoseala, în timp ce Graham revenea cu sculele și scotea rufele din mașină. Nu părea să-i pese de cămașă și pantalonii de la costum, deși nici un strop de apă nu-i atingea. În pofida tuturor celor întâmplate, la colțurile gurii Elainei se ivi un surâs. Fusese sărutată.

Parc-o și auzea pe Cleo spunând:

– Vai, scumpo, ce bărbat!

Capitolul 4

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse Elaine, când terminară. Ai fost minunat.

– Nici un deranj. Mă întreb cum te descurci când ești singură.

– Cu câțiva depanatori de încredere și un număr mult mai mare de rugăciuni, replică Elaine, cu un zâmbet abătut.

Graham râse, apoi redeveni serios.

– De când a murit soțul tău?

– De aproape doi ani.

Se lăsă tăcerea. Elaine îl privi, apoi își mută ochii, parcă nervoasă, nesigură pe sine. Graham n-avea idee de ce s-ar fi simțit nervoasă și nesigură în compania lui.

– Cine a câștigat în seara aceea? întrebă el într-un târziu, ca să risipească tăcerea ce se prelungea.

– Parcă nu te pasiona baseballul.

Graham ridică din umeri.

– Nici nu mă pasionează. Sunt doar curios.

– Phillies.

– Mă mir că astă seară nu ești la meci.

– Joacă în deplasare.

Apoi, Elaine se uită la ceas.

– De fapt, la ora asta ar trebui să se transmită meciul.

Conversația șchiopăta din nou.

– Ar fi timpul să plec, spuse Graham, luându-și sacoul costumului.

Se duse la masă, unde-și lăsase celălalt costum în momentul inundației, și i-l întinse Elainei.

– Mulțumesc.

Când i-l luă din mână, degetele ei nu-i atinseră pielea, preferând ca în schimb să netezească inconștient reverele sacoului pus pe braț. În timp ce o privea, Graham simți din nou acel val de căldură cuprinzându-l.

Își drese glasul, apoi porni spre ușa din față. Elaine îl urmă, cu costumul pe braț.

Când ajunseră la mașină, îi spuse:

– Dacă-mi dai numărul, am să te sun când e gata.

– Te caut eu, săptămâna viitoare.

Pe fața ei apăru o expresie ciudată, ca și cum ar fi înghițit ceva amar, dar nu spuse decât atât:

– Îi voi cere lui Nancy să-l termine până luni, ca să-l poți lua după aceea în orice zi.

Graham dădu din cap și intră în mașină. După ce porni motorul, coborî geamul și-i făcu cu mâna.

– Atunci, am să-ți dau un telefon săptămâna viitoare, mai spuse el.

Elaine zâmbi.

– Nici o problemă. La revedere.

– La revedere.

Nu așteptă să se uite cum pleca, preferând să pornească imediat înapoi spre casă.

Graham se întreba ce impresie îi făcuse; bună, spera. Nu era sigur de ce conta atât de mult părerea ei, știa numai un lucru: că nu-i era deloc indiferentă.

Când dădu colțul străzii, avu impresia că până săptămâna viitoare mai era mult, la fel de mult ca până la ziua lui de naștere, în copilărie, ca până la Crăciun sau ca până la vacanța de vară...

Și totuși, știa că așteptarea avea să merite.

* * *

În timp ce-și croia drum prin mulțimea care urca rampa de beton spre Veterans Stadium, Graham se întreba ce naiba căuta acolo din nou. Nu-i plăcea baseballul, n-avea chef de planurile publicitare ale lui Ed pentru Cove Pizzerias și nu-și mai vedea capul de treburi.

Probabil cartofii prăjiți erau cauza, conchise el, când simți un miros îmbietor plutind prin aer. Greu era să reziști colesterolului. Iar la Vet se preparau cei mai buni. O știa. O știa din sursă autorizată.

Sursa autorizată era adevărata explicație a prezenței lui din nou acolo.

– Mă duc să iau niște cartofi prăjiți, îi spuse el lui Ed, care-l privi de parcă i-ar fi crescut un corn în frunte.

– Sigur... murmură acesta, dispus să accepte orice năstrușnicie, dacă așa reușea să atragă Cove Pizzerias în portofoliul publicitar al companiei lui.

La bufet, Graham luă cartofii și o bere, pentru siguranță, acceptând insistențele lui Ed de a face el cinste.

– Sper numai să nu fie iar aici muierile alea, spuse Ed, în timp ce se îndreptau spre locuri.

Graham îi aruncă o privire nemulțumită.

– Le plăcea meciul...

– Da, firește, îndreptă Ed imediat gafa, grăbindu-se să schimbe subiectul. Am făcut un brainstorming intensiv pentru campania ta publicitară și am ieșit cu un colaj de imagini în foc rapid, la sfârșit cu o voce din off care spune „Cove Pizzerias". Asta-i tot ce se aude, numai „Cove Pizzerias". Foarte sugestiv și foarte artistic. Vor fi spoturi scurte, de câte zece secunde, plasate strategic la toate orele de maximă audiență ale posturilor de televiziune...

– E prea scump pentru Cove, îl întrerupse Graham.

– Bine, nu se descurajă Ed și, de îndată ce ajunseră la locurile lor, începu să prezinte rezultatele unui alt brainstorming intensiv.

Graham se așeză pe scaun, cu un sentiment de dezamăgire. Locurile din spate erau goale.

Și rămaseră goale pe măsură ce lovitura de începere se apropia, iar stadionul se umplea treptat. Graham tocmai se

întreba dacă putea să se scuze sub pretextul unei boli, când pe culoarul de jos apăru fiul Elainei. Graham îl privi cum pornea hotărât pe treptele de beton, urmat de cele trei femei mai vârstnice. Mai vârstnice, dar nu bătrâne. Fiecare era vioaie, în felul ei. Turuiau vesele, iar băiatul zâmbea amuzat.

Privindu-l, Graham se gândi că arăta mai degrabă ca un adolescent dezinvolt decât ca un puști nesuferit. Dar acest lucru nu-i schimba părerile. Abia avea timp pentru câte o relație cu o femeie, de unde resurse pentru efortul suplimentar pe care-l presupunea un copil? Ar fi fost necinstit să se gândească la așa ceva.

Apoi apăru și Elaine, iar bunele intenții ale lui Graham se dizolvară toate într-un val de dorință senzuală.

Elaine privi în susul tribunei, drept spre el. Rămase nemișcată un moment, un moment ce păru să nu se mai termine, privindu-l pe Graham pe sub cozorocul șepcii Phillies. Lui Graham îi venea s-o ia în brațe și s-o sărute până amețea, să-i simtă trupul lipit de al lui. Într-un târziu, Elaine se urni din loc, pornind după grupul ei, spre locuri.

Graham se simți ca eliberat dintr-o vrajă. Îl cuprinse vinovăția, în timp ce se întreba dacă nu cumva Elaine încă mai ținea doliu după soțul ei, chiar dacă trecuseră aproape doi ani. Nu păruse, dar nici el nu fusese prea atent, dominat de atracția pe care i-o inspira.

Pe măsură ce femeile se apropiau, intrând în șir pe rândul din spate, conversațiile lor începură să-i ajungă la urechi.

– ...Nu am întârziat anume, Mary! De câte ori vrei să-ți spun?

– Jean, tu întârzii întotdeauna. Până și la înmormântarea lui Bob ai întârziat.

– Ba n-am întârziat! Șoferul limuzinei a greșit drumul.

– Și i-a luat o oră până l-a găsit din nou?

Vocea lui Cleo se amestecă și ea în discuție:

– Jean, scumpo, tu ai întârzia și dacă ți-ar arde casa. Și să știi că ai întârziat la înmormântarea lui bărbatu-tău. Parcă-l văd pe Sfântul Petru cum o să te-aștepte la porțile raiului, zicând: „Domnul să te binecuvânteze, copilă, da' trebuia să vii aici încă de-acum zece ani!“

Cele trei femei izbucniră în râs, în timp ce se așezau. Graham zâmbi și el, amuzat de conversație. Știau să se bucure de viață.

Continuă s-o privească pe Elaine cu coada ochiului. Înțelegea prea bine de ce era prietenă cu ele. Cu mult timp în urmă, și el avusese asemenea prieteni, care tachinau amical și-și dădeau și haina de pe ei dacă era nevoie. Acum, își dădea seama că nu-i mai rămăsese nici măcar un singur prieten adevărat.

Lângă el, Ed gemu. Zâmbetul pieri de pe buzele lui Graham.

– Ai grijă cu sucul azi, Elaine, spuse una dintre femei, în timp ce Elaine dispărea din câmpul vizual al lui Graham. Domnul Costum e din nou aici.

Graham se întoarse, zâmbindu-i scurt Elainei.

– Bună.

– Bună, zâmbi și ea, cu sfială parcă. Reacția ei îl făcu să se simtă din nou ca un licean.

Anthony îl privi încruntat. Graham simți antipatia izbindu-l ca o palmă în obraz. Cumva, asta îl duru, chiar dacă îl ajută să se și dezmeticească. Se comporta prostește.

– De data asta aveți de gând să chiuiți și voi, băieți? întrebă Cleo, bătându-i pe Graham și Ed pe umeri. Am chef s-aud niște urale.

– Cleo!

Era vocea Elainei. Doar un nume, rostit pe un ton categoric, dar Graham îi simțea tonul biciuitor. Începea să înțeleagă cum se descurca Elaine cu elevii.

– Nu fac decât să-i dezinhib, doamnă profesoară, răspunse Cleo. Nu-i nimic rău în asta, le dau și eu nițică putere și curaj băieților...

– Las-că vezi tu putere, imediat, bombăni femeia numită Jean. De fapt, dacă înlocuiești „p“ cu...

Un țăcănit furios de mătănii puse capăt conversației.

Ed se aplecă spre Graham, șoptindu-i:

– Eu chem plasatorul, ca să le pună la punct!

– Nu, răspunse Graham, mai ferm decât intenționase; reluă pe un ton mai calm: nu, nu mă deranjează cu nimic.

Celălalt îl privi cu gura căscată.

– Nu te deranjează! Te-a plesnit pe umăr și ți-a zis să urli, pentru numele lui Dumnezeu!

– Lasă-le-n pace, replică Graham.

Deja se făcea de râs destul, fără să mai provoace și o scenă, cu plasatorii scoțând de pe stadion patru femei și un băiat. Dar nu se putea stăpâni și nu înțelegea de ce. Femeia aceea,

văduvă și mamă, exercita o atracție pe care Graham nu putea s-o ignore. Poate că sucul cu gheață îi congelase creierul și încă nu-și revenise.

– Astă seară trage Tommy Greene, le spuse Elaine celorlalte, după ce se încheie imnul național. Are un E.R.A. de aproape patru, pentru un început de sezon, dar dacă punctează câteva K-uri astă-seară, o să-l mai reducă, nu-i așa, Anthony?

Graham nu avea idee despre ce vorbea, dar trebuia să recunoască un lucru: era impresionat. Nu s-ar fi așteptat ca o femeie să fie atât de interesată de un sport unde dominau bărbații.

– Nu-ți face griji pentru Tommy, mami, răspunse fiul ei. Muncește pe brânci, nu se-ncurcă. Până înainte de jumatea sezonului, o să-i coboare E.R.A.-ul până aproape de trei.

Din tonul admirativ al băiatului, Graham înțelese că Tommy Greene era un jucător important pentru el. Rămase ascultând, iar când pe teren se întâmplă un lucru bun pentru Phillies, aplaudă. Ed se încruntă. Graham conchise că merita să vină la stadion numai pentru a-l vedea cum fierbea.

Dar tot timpul era conștient de prezența Elainei în spatele lui.

Când o simți ridicându-se, nu mai suportă. Bănuia încotro se îndrepta.

– Mă duc la toaletă, spuse el, întinzându-se.

Ed îl lăsă să plece, fără să clipească.

Pe locurile din spate se lăsă o liniște mormântală.

Anthony era prea mic ca să înțeleagă ce se întâmpla, deși Graham știa că pe cele trei femei n-avea nici o șansă să le ducă de nas.

Se întreba numai care avea să fie reacția Elainei.

– Ce-mi face costumul?

La auzul glasului bărbătesc, Elaine scoase un țipăt, la unison cu restul femeilor din toaletă. Mâna îi tresări, iar pe obraz i se întinse o dâră de ruj. Măcar știa cine era... și că nu intrase efectiv. Stătea dincolo de ușă, vorbind de după perete.

– M-ai speriat! îl acuză ea, umezind un prosop de hârtie pentru a se șterge. Și le-ai speriat și pe celelalte femei de-aici.

– Nici nu se compară cu ceea ce-ai făcut tu în toaleta bărbaților, data trecută.

Celalalte femei se uitară urât la Elaine. Aceasta își frecă și mai apăsat obrazul. Rujul părea să fie făcut din Super-glue. Nu reușea să-l înlăture, și pace.

– Vin imediat! strigă, hotărâtă să scape de ruj și să oprească orice altă conversație.

– Nu-i nici o grabă. Deci, cum ziceam, costumul meu ce mai face? Încă n-am apucat să te sun...

– Graham!

Elaine se pomeni că zâmbea, oricât de jenată s-ar fi simțit. Era clar că Graham avea un simț al umorului răutăcios, lucru care o făcea să-l placă și mai mult. Apropo de dinte pentru dinte...

– Subiectul ăsta nu poate să mai aștepte? întrebă arțăgoasă o femeie...

– Încerc, doamnă, mormăi Elaine, frecându-și și mai înverșunat obrazul.

– Ce spui?! Nu te-aud!

– Pleacă de-aici!

– Mai bine aștept.

– Am vorbit odată cu el, în toaleta bărbaților, explică Elaine, fără un adresant anume, iar acum mi-o plătește.

Câteva femei râseră. Elaine se simți mai ușurată. Rujul se șterse, dar obrazul îi era roșu din cauza frecatului. Conchise că mergea și așa, aruncă prosoapele la coș și se grăbi să iasă.

Graham o aștepta lângă ușă.

– Ce-a fost asta? întrebă ea. Vremea răfuielii?

– Poate. Ce-ai pățit la față?

Elaine își ridică automat mâna la obraz.

– Să zicem că locul rujului nu e altundeva decât pe buze.

Graham zâmbi.

– Te-am prins într-un moment delicat?

– Mă mutilam, nimic mai mult. Iar costumul face bine. Mâine trebuie să mă duc după el.

– Perfect. Atunci, vin poimâine să-l iau. E bine așa?

– E foarte bine.

Fără să mai spună nimic, Graham o luă de braț și porni cu ea pe culoar.

– Unde mergem? întrebă Elaine, după ce trecură de poarta de la jumătatea stadionului.

– Facem un tur de stadion. De tine nu știu, dar eu simt nevoia să scap de spectatori. Și-n plus, voiam să-ți vorbesc.

– Aha...

Elaine se întrebă cum aveau să explice întârzierea, apoi se hotărî să rezolve această problemă la timpul ei. Atracția privirii unui bărbat era prea mare ca să-și mai bată capul cu fleacuri.

– Cum merge mașina de spălat? se interesă Graham, chicotind. Și aragazul?

– Merg perfect, amândouă.

Apoi, Elaine clătină din cap.

– De obicei nu sunt așa...

– Atunci, cum ești?

Întrebarea părea extrem de sugestivă. Elaine preferă să ignore impresia.

– Nu... nu știu. Normală. În nici un caz atât de idioată.

Graham râse.

– Nu distruge imaginea.

– Mersi mult, mormăi Elaine.

Se întreba de ce venise Graham la meci. Spusese că nu-i plăcea baseballul. Oare voise doar s-o vadă pe ea...? Ridicol. Era cu celălalt bărbat, deci aveau de discutat afaceri. Asta trebuia să fie.

– Vrei un suc, ca alibi? o întrebă el.

Apoi zâmbi, bătându-se cu degetul pe geaca de piele.

– De data asta, am venit blindat.

Elaine chicoti.

– Am jurat să nu mă mai ating în viața mea de sucuri.

Din stadion se auzi un muget general. Elaine privi spre unul dintre televizoarele prinse cu scoabe pe pereți. Un jucător alerga în jurul bazelor.

Gemu.

– Darren Daulton tocmai a nimerit o fugă acasă, și-am pierdut-o!

– Cred că asta e varianta mea de a vărsa sucul, comentă Graham. Dacă nu te-aș fi invitat la plimbare, acum ai fi fost înapoi în tribună.

– Nu face nimic.

În sinea ei, Elaine își blestema ghinionul, dar recunoștea că atențiile lui erau destul de măgulitoare ca să compenseze măcar o fugă acasă.

– Când te duci la toaletă, îți asumi niște riscuri. Dumnezeu știe ce-oi mai fi pierdut.

– Cred că nu mare lucru, zâmbi el. Cineva a ajuns la bază, poate. O triplă... Nu-s sigur.

– La dracu'! bombăni Elaine. Trebuie să fi fost Kruk, sau Hollins. Am plecat imediat după a doua lovitură. Matriano nici nu știe ce-nseamnă să mergi la pas.

Graham o privi nedumerit.

– Ce vrei să spui?

– Marian Duncan. Îi place să legene bâta. Ăsta-i punctul lui forte – sau, poate, slab... Dar se străduiește.

– Aha.

Acel „aha“ suna mai degrabă a „n-am înțeles o iotă“, recunoscu amărâtă Elaine, simțindu-se lezată ciudat de lipsa lui de interes. De ce o afecta, nu putea să priceapă. Graham spusese din capul locului că jocul îl lăsa rece.

– O profesoară de la școală îți cunoaște pizzeriile, încercă ea să abordeze un subiect mai accesibil. A spus că faci o pizza

delicioasă. Poate vrei să-ți extinzi piața. Mulți oameni trec prin Delaware. Sau își fac cumpărăturile aici, datorită lipsei adaosului comercial.

– Poate, răspunse el, dar nu cred că e de-ajuns ca să merite o campanie promoțională la radio și televiziune.

– Sunt sigură că ai dreptate.

– S-ar putea să ai și tu dreptate, replică Graham, cu o bunăvoință politicoasă.

– Mă îndoiesc. Punctul meu forte e pedagogia.

– Punctul tău forte e mai mult decât pedagogia.

O trase spre el, îndepărtând-o de mulțimea de pe culoarul înconjurător, într-un colț întunecos. Înainte ca Elaine să se întrebe ce făcea, gura lui se lăsă peste a ei.

Sărutul nu se asemăna deloc cu cel de data trecută. Era focos și pătimaș, dornic și poruncitor. Elaine se agăță de umerii lui ca să-și țină echilibrul, cu degetele înfigându-i-se în geaca de piele. Îi simțea trupul lipit de al ei. Iar gura... Gura se potrivea perfect, cu limba căutându-i-o pe a ei până când ajunseră să se încolăcească împreună, cu făgăduiala senzuală a unei interacțiuni mai intime. Într-un târziu, Graham își ridică din nou capul. Avea ochii sticloși de dorință.

– Zău că ești ceva...

– Serios?

– Cumva, cred că nici unuia din noi nu-i arde de explicații.

Elaine se retrase cu un pas, dezamăgită dar și ușurată în același timp.

– Și eu cred...

Reveniră pe culoar. Parcurseseră cam jumătate din stadion. Trebuia să ocolească înapoi, până la sectorul lor.

– Ei, te las să vezi meciul, spuse încurcat Graham. Eu mă duc să cumpăr un suvenir, sau ceva...

Elaine dădu din cap și-și luă rămas-bun, pornind grăbită spre sectorul unde aveau locurile.

Nici nu se așeză bine, și celelalte trei văduve se și năpustiră asupra ei.

– Ți-ai întâlnit costumul? întrebă Cleo într-o șoaptă care se auzea până la Atlantic City.

– Nu e costumul meu, răspunse Elaine zâmbindu-i lui Anthony, care o privea cu ochii holbați, nesigur. M-am dus la toaletă, mai țineți minte?

– Puteați să vă întâlniți pe culoar, spuse Jean.

Elaine nu răspunse. Nu îndrăznea.

– Tăcerea e de aur, comentă Mary, cu un zâmbet angelic. Și spune multe...

Agentul de publicitate din fața ei era acela care o neliniștea cel mai mult. Se întorsese spre ea, aruncându-i o privire atât de amenințătoare, încât Elaine se întrebă cum de putea să arate așa de ofensat un om căruia ea nu-i făcuse nimic.

Atâta numai că făcuse, chiar dacă nu lui. Îl sărutase pe Graham. Și îl dorea.

Îl dorea îngrozitor de tare.

Capitolul 5

Graham apăru la baza scării. Avea mâinile goale, semn că nu găsise nici un suvenir pe placul lui. Puse piciorul pe prima treaptă, ațintindu-și ochii magnifici direct spre ea. Îi susținu privirea neabătut, așa cum făcuse de fiecare dată. Inima Elainei începu să bată mai tare și mai repede.

– Măi, măi... murmură Cleo. Da' bine mai arată...

– Cleo... o preveni încet Elaine, încercându-și regăsească echilibrul interior.

– Ziceam și eu, ce? protestă Cleo. Anthony, ia uite-l pe Jimmy cum prinde mingea aia!

Jim Eisenriech, care juca pe extremă, era specializat în prinderea mingilor fâsâite, necum a unora atât de moleșite precum cea trasă acum. Anthony nu se lăsă păcălit. Replică:

– Pe-asta și eu aș fi putut s-o prind.

– Ești prea deștept pentru vârsta ta, băiete, mormăi Cleo.

Și, spre oroarea Elainei, se întoarse spre Graham, care trecea prin fața spectatorilor de pe rândul lui. Nu spuse nimic, urmărindu-l doar cu privirea. Celelalte două observară și îi urmară exemplul. Nici chiar un savant disecând o insectă la microscop n-ar fi fost în stare de un examen mai meticulos.

– Doamne, ajută-mă! murmură Elaine, având senzația că lângă ei stăteau The Three Stooges în distribuție feminină. N-ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi luat la scatoalce. Oricum ar fi arătat mai puțin jenant.

– S-a întâmplat ceva, doamnelor? întrebă Graham, în timp ce se așeza.

– Eu plec de-aici, mormăi Elaine, jurându-și ca în viața ei să nu se mai ducă la toaletă.

– Nimic, nimic, răspunse Cleo. Mă întrebam numai de ce te-ntorci cu mâinile goale, atâta tot.

– Trebuia să vă aduc ceva? se interesă el, zâmbind.

– Mi-ar fi plăcut un suc, replică Mary.

Elaine se întoarse spre ea surprinsă. De obicei, Mary era ultima căreia să-i ardă de bancuri.

– Și mie, un hot dog, adăugă Jean.

– Dar e ridicol! explodă Ed. Eu chem un plasator, să terminăm odată cu toate hărțuielile astea!

– O, Doamne! gemu Elaine, încercând să se ascundă sub tăblia scaunului.

– Nu fi ridicol, Ed, îl temperă Graham. Doamnele nu ne fac nici un rău. Nu-i așa?

– Dacă eram cu câțiva ani mai tânără, răspunse Cleo, mamă, ce rele ți-aș mai fi făcut!

– Cleo! exclamă Elaine. Dacă nu-ncetezi, să știi că eu am să te reclam!

– Mami! fu rândul lui Anthony să se îngrozească.

– Da' ce-am făcut? se apără Cleo. Am pus și eu o-ntrebare, acolo. Jean și Mary au început cu comenzile.

Celelalte două femei râseră.

– Îmi pare rău, îi spuse Elaine lui Graham, când își dădu seama că n-ar fi încăput sub scaun. Uneori, întrec măsura. Sunt mai rele decât niște copii.

Și le privi încruntată pe cele trei, ca să fie clar pentru toată lumea.

– Vorbește senilitatea... nu se astâmpără Jean.

– La stomac cauzează mai întâi, adăugă Mary. Vrei un suc?

– Sigur.

Jean și Mary se ridicară, pornind spre trepte. Cleo întinse piciorul, dar cele două reușiră să pășească pe deasupra fără să se împiedice.

După plecarea lor, ceilalți se așezară la loc. Elaine se prăbuși în scaun. Avea senzația că fusese prinsă la colțul străzii pălăvrăgind cu cel mai popular băiat din școală și scăpase aproape fără o zgârietură. Privi ceafa lui Graham, întrebându-se oare ce-și spunea el despre toate cele întâmplate. Chiar o găsea atât de atrăgătoare?

Dar așa ceva era ridicol, își răspunse tot ea. Cu adevărat ridicol.

* * *

– Avem o mică problemă.

Elaine simți un junghi în stomac, în timp ce Nancy dispărea în camera din fund a curățătoriei chimice. „O problemă...“ își spuse ea, în panică. „Ce problemă?“

– N-au ieșit petele?

– Ba au ieșit...

Nancy reveni, cu costumul lui Graham în mână. Problema sări în ochi.

– E mov! exclamă Elaine cu oroare.

Costumul lui Graham dobândise o fermecătoare nuanță de levănțică.

– L-am vrut doar curățat, nu vopsit!

– Îmi pare rău, Elaine. Uneori așa se întâmplă, cu mătasea, răspunse Nancy, agățând costumul lângă casă. N-ai cum să prevezi. Poți curăța un costum de mătase de-o mie de ori, și nu se-ntâmplă nimic. Sau îl cureți numai o dată și, zdrang! Își schimbă culoarea.

– Auleooooo...! se tângui Elaine, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Și cum am să-i explic acum? Am ținut morțiș să insist, și-acum i-am stricat costumul. O să mă omoare!

Avea să se facă nu de râs, ci de râsul lumii. De parcă sindromul s-ar fi amplificat înmiit. Primul bărbat care o atrăgea, de ani de zile, părea să-l atragă și ea pe el, dar după una ca asta cum s-o mai simpatizeze? Și cum să-l mai privească ea în ochi? N-ar fi fost în stare. N-ar fi fost, și pace.

– Asigurarea mea va achita de zece ori costul curățirii, spuse Nancy. Crede-mă că-mi pare rău, Elaine.

– Știu...

Asigurare. Îi plăcea cum suna.

– Cam la cât o să se ridice?

– La vreo două sute, oftă Nancy. Știi ceva? Mai pun și eu o sută de la mine. O să se simtă.

Inima Elainei se umplu de speranță.

– Bine. Primesc.

Prietena ei zâmbi, cu sentimentul de vinovăție începând să i se risipească.

– Mâine am să depun cererea. Ar trebui să primești cecul cam în trei săptămâni.

– Dar era vorba să-i dau costumul diseară!

– Mai mult nu pot să fac.

Un moment, Elaine avu senzația că pereții se strângeau în jurul ei, prinzând-o ca într-o capcană.

– Cumpără altul și înlocuiește-i-l, propuse Nancy.

Elaine încercă să-și alunge deznădejdea, cu speranță. Se dezumflă imediat.

– E Armani. Habar n-am unde să găsesc așa ceva, necum identic cu ăsta.

– Du-te la Boyd's, în Center City, îi recomandă Nancy, cu un gest nepăsător. Au acolo toate mărcile și modelele din lume. Ți-l dau și cu preț redus. Mulți clienți de-ai mei cumpără de la Boyd's.

Ideea substituirii costumului o ispitea ca un morcov atârnat în fața unui măgar. Aproape că-i simțea gustul. Cu siguranță, costumul nu putea să coste mult peste trei sute de dolari. Luându-l de pe suportul de umerașe, Elaine spuse:

– Așa voi face. Îți mulțumesc, Nancy. Mulțumesc pentru tot.

Magazinul Boyd's era elegant, cu valeți la parcare. Elaine îi dădu cheile celui venit să-i parcheze mașina și o luă la fugă spre intrare, cu costumul de culoarea lavandei în mână. Înăuntru, se opri cu gura căscată de uimire. Magazinul era enorm, cu o scară mare și un escalator drept în mijloc. O abordă pe prima vânzătoare care-i ieși în cale.

– Ajutați-mă, o rugă ea, arătându-i sacoul. Costumul și-a schimbat culoarea. Am nevoie de unul exact la fel, pe gri, și-s îngrozitor de grăbită. E Armani...

Tânăra se încruntă.

– Raionul Armani e sus...

– Conduceți-mă acolo, îi ceru Elaine, apucând-o de braț.

Biata vânzătoare se pomeni împinsă de la spate. În raionul casei de modă, pe Elaine o întâmpinară șiruri-șiruri de costume. O cuprinse panica, în timp ce se întreba cum avea să-l găsească pe cel potrivit. Apelă la altă vânzătoare, expunându-i problema.

Când aceasta o conduse la un stativ, miracolul se produse. Pe umerașe atârnau mai multe costume identice cu cel dorit, de o imaculată eleganță gri. Elaine oftă ușurată. După ce se agită să descopere etichetele cu măsurile, pe sacou și pantaloni, găsiră în sfârșit un exemplar care corespundea perfect.

– Va avea nevoie de ajustare... începu vânzătoarea, pe un ton profesional.

– Nu, nu! o opri Elaine, întinzându-i credit cardul. N-am timp pentru așa ceva. Facturați-mi-l și gata, vă rog. Am nevoie de el acum!

– Dar...

– Nu pot!

Femeia se încruntă, ridică din umeri, apoi factură vânzarea. Îi dădu bonul, spunând:

– Opt sute patruzeci și cinci de dolari...

– Opt sute patruzeci și cinci de dolari! exclamă Elaine, șocată.

– Da. La preț mai bun nu găsiți. În momentul de față, facem niște vânzări extraordinare cu Armani.

Elainei nu-i venea să-și creadă urechilor. Era la preț redus! Oferta lui Nancy nu acoperea nici jumătate din cost – iar afurisitul de costum se vindea cu preț redus!

Nu putea s-o facă. Pur și simplu nu putea. Chiar și în timp ce semna bonul, ca un automat, continuă să-și spună că nu putea. În timp ce costumul era împachetat, în timp ce ieșea din magazin, în timp ce se așeza în mașină și pornea spre casă, Elaine își spunea încontinuu că nu putea.

Dar nu putea nici să apară în fața lui Graham cu un costum ca lavanda. Nu putea să se facă iar de râs, oricât de scump ar fi costat-o.

* * *

– Mami! Iar a venit tipul de la meci.

– Bine.

Elaine înghiți în sec, știind că sosise momentul decisiv. Își verifică înfățișarea în oglinda de pe birou, încercând să-și netezească șuvițele de păr care-i scăpau de sub eșarfă.

– Pot să mă duc la Steve? întrebă Anthony, îndreptându-se deja spre ușă, fără să mai aștepte răspunsul. Ieși, închizând totuși ușa în urma lui.

Elaine simțise tensiunea și știa că trebuia să se ocupe de problema fiului ei. Dar, pe moment, avea de rezolvat problema cu Graham, care o aștepta în hol, zâmbind încântat la vederea ei – atât de încântat, încât merita orice.

– Poftim costumul.

– Arată extraordinar, parc-ar fi nou, comentă el, luându-l aproape fără să-l privească.

Elaine se albi la auzul acestor cuvinte.

– Ce faci? continuă Graham.

– Bine, minți ea. Vrei o cafea, sau trebuie să ajungi iar la vreo întâlnire?

– Am timp...

Zâmbetul Elainei se lăți.

– Mi-am degajat programul, în caz că mai ai nevoie de vreo reparație.

Elaine râse ușurată, conducându-l în bucătărie, unde avusese grijă să facă ordine în prealabil.

– Astă seară nu e meci? întrebă Graham, scoțându-și sacoul și punându-l pe spătarul scaunului.

– Nu, am o seară liberă. Simțeam nevoia – și suntem abia în aprilie.

Graham chicoti.

– Vrei și frișcă?

– Nu. Numai zahăr, la fel ca tine. Ai avut o căsnicie fericită cu soțul tău?

Întrebarea o făcu aproape să se înece. Dacă tocmai ar fi sorbit din cafea, cine știe ce se putea întâmpla.

– Scuză-mă, spuse el, dezolat. A fost o lipsă de tact. Nu trebuie să-mi răspunzi.

– Nu face nimic. M-ai luat prin surprindere.

De ce, se întrebă ea, voia Graham să afle cum fusese căsnicia ei? Însemna oare că îl interesa serios? Inima începu să-i bată mai repede. O parte logică a creierului îi amintea în continuare că era exclus ca...

– Joe a fost un om minunat și un tată bun. Aducea tot salariul acasă, îl antrena pe Anthony la baseball... Într-o seară, s-a dus să cumpere pâine și lapte și a avut un accident.

Se opri, neștiind cum să mai continue. Suferise la moartea lui Joe, dar cum ar fi putut explica atitudinea de neglijență inofensivă care i se formase acestuia? În ultimii ani, Joe se îndepărtase treptat de ea. Ori de câte ori încercase să discute, el îi răspundea tipic, ridicând din umeri: „La ce te așteptai?“ Majoritatea bărbaților începeau să-și neglijeze soțiile, de la un moment dat. Dar nu-i putea spune așa ceva lui Graham. Nu era treaba lui și nici nu voia să pară o ingrată.

– Iartă-mă, o rugă el, acoperindu-i mâna peste masă, cu compasiune. N-am vrut să te tulbur.

Căldura degetelor lui îi trimise un val de emoție prin nervi. Încercând să-și stăpânească tremurul din voce, Elaine răspunse:

– Nu m-ai tulburat.

Degetele lui începură să-i mângâie pielea încet, blând, electrizant.

– De-atunci, ai mai avut pe cineva?

Elaine ridică privirea spre el, fiind hipnotizată imediat de adâncurile acelor ochi căprui.

– Nu... răspunse, cu voce slabă. Pe nimeni.

Cu un zâmbet ușor, aproape nostalgic, Graham remarcă:

– Ești vulnerabilă emoțional.

– Ca o bombă cu ceas, fu Elaine de acord, încercând să tragă aer în piept.

Degetele lui nu mai încetau s-o mângâie. Acum păreau și mai intime și ispititoare. Elaine încercă să întoarcă jocul.

– Dar tu? Ai fost căsătorit vreodată?

Mângâierea se opri.

– O dată. N-a suportat programul meu de lucru, nici viața la limita sărăciei.

– Cred că ai iubit-o foarte mult, dacă nu te-ai mai recăsătorit comentă Elaine, regretând că-i găsise punctul vulnerabil.

– N-aș crede, replică gânditor Graham, reîncepând să-i mângâie mâna. Dar am învățat o lecție: căsnicia și cariera nu fac casă bună niciodată.

Elaine simți din nou că i se tăia respirația. Convorbirea lor scăpa de sub control, ajungeau la subiecte prea personale...

– Ești periculos, observă ea.

Graham zâmbi, aproape viclean, dar în același timp foarte intim.

– Și tu la fel.

Periculoasă...?! Avea senzația că se topea toată pe dinăuntru.

– Ai frați, surori?

– Nu. Doar pe mama mea. Tu?

– Un frate și amândoi părinții. Cu toții locuiesc în regiunea Reading.

Graham dădu din cap, aproape absent. În bucătărie se lăsă tăcerea... plină de o tensiune atât de densă, încât Elaine simțea nevoia să ia un cuțit ca s-o taie. Nu știuse că avea o zonă erogenă la încheietura mâinii, dar degetele lui Graham i-o găsiseră și insistau asupra ei. Imediat, îi apucă mâna și trase.

– Vino aici.

N-ar fi trebuit – dar o ținea atât de ferm, și o părăsiseră toate puterile... Ca prin vis, simți că se ridica de pe scaun și ocolea masa spre el. Graham o luă pe genunchi, iar Elaine simți un val de dorință străbătându-i trupul. Îi mângâie degetele, degetele acelea atât de iscusite, apoi își coborî gura spre a lui.

Îmbătătorul sărut îl ameți pe Graham. Buzele Elainei păreau modelate numai pentru ale lui, atât de bine se potriveau. Un glas lăuntric îl mustra că profita de ea, în starea în care era. Căci era vulnerabilă emoțional, mai ales după ce-i vorbise despre soțul ei.

– Profit de tine, și n-ar trebui...

– Probabil că nu...

Elaine oftă, scăldându-i obrazul cu răsuflarea ei caldă. Graham o sărută pe frunte și pe tâmple, fără a se simți complet pregătit să dea drumul senzualității care se crease între ei.

– Vezi? șopti el. Ești periculoasă.

O simți zâmbind.

– Niciodată în viața mea n-am fost periculoasă.

Graham chicoti.

– Fiecare secundă petrecută în preajma ta e o mare surpriză pentru mine, Elaine. Asta de-acum, de pildă. Mai ales acum...

Elaine nu mai spuse nimic, dar plăcerea ei se simțea clar.

– Vrei să luăm cina împreună vineri seara?

– Vineri seara e meci, răspunse ea, trecându-și mâna peste pieptul lui.

– Atunci, sâmbătă, insistă Graham, în timp ce-i mângâia spatele.

Mâna ei începu să-l mângâie mai apăsat.

– Și sâmbătă e meci.

– Duminică.

– Zi de meci.

Graham izbucni în râs. Nu mai cunoscuse nici o femeie care să refuze o întâlnire pentru un meci de baseball.

– În care zi nu are meci echipa Phillies?

Ridicând capul, Elaine îi zâmbi.

– De luni încolo pleacă în deplasare.

Graham râse din nou.

– Luni nu pot. Am o întâlnire de afaceri.

Elaine chicoti.

– Marți.

– Altă întâlnire.

– Miercuri.

Știind ce urma, Graham izbucni în hohote.

– Am cina lunară cu maică-mea.

– O, Doamne! exclamă Elaine, râzând nestăpânit. Peste ziua asta am să sar.

– Joi.

– Se-ntorc băieții din deplasare.

Dintr-o dată, tot hazul se risipi.

– Dacă nu vrei să iei cina cu mine, ajunge să spui.

Elaine se încruntă, vizibil nemulțumită de tonul lui.

– Mi-ar plăcea să ieșim împreună. Spune-mi numai când.

– Miercuri. Am să amân întâlnirea cu mama pentru joi.

– Ești un fiu denaturat.

Graham înălță sprâncenele.

– Asta înseamnă nu?

– Nu. Iau bucuros cina cu tine, în orice zi.

Se destinseră amândoi, zâmbindu-și. Graham îi apăsă umerii, iar Elaine se rezemă din nou de pieptul lui.

– O să mă omoare maică-mea, murmură el.

– Regret că nu voi fi de față la crimă. Am să fiu la meci.

– Nu suportă s-o amân, nici măcar cu o zi. Am făcut-o prea des, din motive de afaceri.

Se întreba ce-ar fi spus mama lui dacă afla că de data asta reprograma întâlnirea pentru o femeie. Probabil că ar fi făcut tumbe în stradă. Ultima ei campanie era aceea de a-i găsi o nouă soție. Prima căsnicie fusese atât de scurtă și luase sfârșit cu atâta timp în urmă, încât Graham rareori se mai gândea la Janis.

Stomacurile le ghiorăiră în același timp. Se uitară unul la altul și râseră.

– Cred că ziua de miercuri a și sosit, spuse Elaine. Am niște salată de resturi în frigider.

– Salată de resturi...?

Cum naiba se putea face salată din resturi?

– Am pus roșii, ouă răscoapte, niște cruditați, toate amestecate cu macaroane și sos de maioneză.

– Și resturi.

– Nu e elegantă, dar e ieftină, sățioasă și destul de bună.

Apoi, făcu o mutră abătută.

– Copilul se repede la frigider din clipa când vine acasă de la școală. Nici nu știu când se termină gustările și începe cina.

Graham râse.

– Și nici n-ai să știi, până va împlini douăzeci și cinci de ani.

– Mulțumesc pentru avertisment. Deci, rămâi la cină?

– Sigur. Cine ar rezista unei salate de resturi?

– Nici generalul Schwarzkopf, de-asta sunt sigură.

Elaine se ridică de pe genunchii lui, dar Graham o apucă de mână. Îl privi nedumerită, în timp ce-i simțea degetele strângând-o încet.

– Asta nu contramandează cina de miercuri, spuse el.

Cu o expresie pe cât de sfioasă, pe atât de mulțumită, Elaine zâmbi.

– În regulă.

Graham îi dădu drumul, iar Elaine reuși să pună masa fără a da foc bucătăriei. Dar îl aprinsese pe el, în pofida oricărei rațiuni. Nu peste mult, Graham constată că salata de resturi se ridica la înălțimea așteptărilor.

Abia aștepta seara de miercuri.

– A plecat tipul?

Elaine dădu din cap, deși știa că Anthony îl văzuse pe Graham plecând. Jucase fotbal în fața casei, cu alți băieți.

– Ți-ai terminat lecțiile?

– Mda.

Fiul ei tăcu un moment, apoi întrebă:

– Nu mai vine pe-aici, așa-i?

Simțindu-i încordarea, Elaine ezită, apoi se hotărî să-i spună. Trebuia să privească amândoi adevărul în față, mai devreme sau mai târziu.

– De fapt, începu ea, voi lua cina cu el în oraș, miercuri seara...

Expresia îmbufnată de pe chipul lui Anthony deveni de-a dreptul ostilă.

– Ce tâmpenie, mami! E o japiță.

– E un om foarte drăguț, replică Elaine, pornind spre el ca să-l liniștească. Anthony, am mai discutat despre asta...

Băiatul se răsuci în loc, urcând în fugă scara. Ușa trântită a camerei lui o înștiință pe Elaine că se baricadase înăuntru.

Devenea tot mai clar că relația cu Graham punea mai multe probleme decât se așteptase.

– Of, frate...! mormăi ea.

Capitolul 6

După ce-și luă pe el o pereche de chiloți proaspăt spălați și niște șosete negre, Graham își frecă palmele, arzând de nerăbdare să se îmbrace pentru întâlnirea cu Elaine.

Scoase din debara o cămașă roz pal și își puse la mânșete o pereche de butoni de aur. Simțindu-se ca un matador pregătindu-se să intre în arenă, descheie nasturii sacoului și luă pantalonii de pe bara de jos a umerașului.

Și se opri.

Pantalonii nu aveau tiv.

Clipi din ochi, apoi ridică un crac pentru a-l vedea mai bine. De ce ar fi desfăcut tivurile spălătoreasa, ca să curețe chimic un costum? N-avea nici un sens.

Privind mai atent pantalonii, își dădu seama că nasturii interiori pentru bretele reapăruseră ca prin farmec. Îi detesta, pentru că îi intrau mereu în burtă, și cum nu purta niciodată bretele, îi scotea întotdeauna.

Când inspectă și sacoul, văzu că mica semnătură a croitorului de pe buzunarul interior lipsea.

Îl îmbrăcă, pentru a constata că mânecile erau cam cu un centimetru mai lungi.

Oricât de scump era un costum, mânecile sacoului nu se potriveau aproape niciodată perfect cu lungimea brațelor și trebuia să fie ajustate. Îmbrăcă și pantalonii. Micile modificări care-i făcuseră să stea pe el ca turnați dispăruseră și ele. Manșetele netivite i se îngrămădeau în jurul picioarelor.

– Ce naiba...? bombăni Graham, privindu-se în oglinda de pe ușa debaralei.

Nu era costumul lui.

Ce se întâmplase la curățătoria chimică? Singura explicație logică era aceea că spălătoreasa îi dăduse Elainei alt costum. Cu speranța că unitatea încă mai era deschisă, luă cartea de vizită pe care i-o dăduse Elaine și formă numărul de telefon. Spre marea lui încântare, Nancy îi răspunse imediat.

Peste câteva minute, când închise, din marea încântare nu mai rămăsese nici urmă.

Ce naiba făcuse Elaine?

Nu exista decât un mijloc ca să afle, își spuse Graham, pornind spre debara.

– Anthony...

Deși era grăbită să termine pregătririle, Elaine mai făcu o încercare. Anthony o trata cu răceală de când îi spusese despre întâlnire.

– Anthony!

Băiatul se opri la jumătatea scării, oftând prelung, iritat, fără să se întoarcă.

– Știu că ești cam supărat... începu Elaine.

Anthony se răsuci în loc.

– E dezgustător! Cum îndrăznești să ieși la o întâlnire? Ce-ar zice tati?

„Nu intra în defensivă!“ își spuse Elaine, înfrângându-și imboldul de a se apăra.

– Anthony, am discutat clar, după moartea tatălui tău, despre faptul că oamenii au nevoie de compania celor de-o vârstă cu ei. Nevoile astea nu dispar o dată cu partenerul de viață. De mai multe ori am discutat...

Atunci, Anthony păruse să se împace ideea, dar se vedea clar că teoria era mai acceptabilă decât realitatea.

– Știi cât l-am iubit pe tatăl tău...

– Ha!

– ...și cât te iubesc și pe tine, încheie ea ferm. La fel cum tu ai nevoie să te întâlnești cu prietenii tăi, să discutați, să vă distrați, aceeași nevoie o simt și eu.

– Mda, se strâmbă Anthony. Și voi cum o să vă distrați?

– Pentru asta, ai merita să-ți trag o palmă! replică Elaine înfuriată, dat refuzând să-și piardă controlul. N-am s-o fac, fiindcă nu te-am mai bătut de când aveai patru ani și m-ai speriat îngrozitor când ai crezut că e de-ajuns să întinzi brațele ca să-ți iei zborul pe fereastra de la etaj, ca Superman. Știu că nu ai spus-o serios, pentru că suferi, dar te rog să nu-mi mai vorbești niciodată așa, Anthony. Sunt mama ta și nu merit.

Fiul ei păru să fi primit o lovitură, iar Elainei i se risipi toată furia. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Anthony, iubitule, te iubesc foarte mult și nimic n-o să schimbe asta. Nu fac decât să iau cina cu domnul Reed. E doar o întâlnire, așa că hai să le luăm pe rând, bine?

Băiatul dădu din cap, deși se vedea clar că încă mai era necăjit.

Elaine se întrebă dacă vorbele ei avuseseră vreun efect. Anthony era mai sensibil decât părea. Ajunsese la o vârstă când propria lui sexualitate începea să se activeze, creându-i o stare de confuzie dureroasă. Amândoi aveau probleme grele de înfruntat. Din păcate, Anthony le cunoștea pentru prima oară.

Elaine îi ciufuli părul cu afecțiune, gestul cel mai intim pe care-l tolera Anthony în ultima vreme, deși probabil că nici chiar acesta nu-i convenea.

– Te iubesc, e clar?

Băiatul zâmbi puțin.

– E clar. Și... și eu te iubesc.

– Bine, zâmbi Elaine. Aveam nevoie să aud. Acum te duci la Steve?

În lipsa ei, Anthony mergea întotdeauna la Steve. Și de astă dată, dădu din cap că da.

– E-n regulă.

După ce făcu câțiva pași în jos pe scară, Anthony întoarse capul din nou.

– Îți stă... bine.

– Mulțumesc.

Elaine tocmai își punea cerceii, când auzi soneria. Tresări, uitându-se în oglindă, și imediat trase concluzia că nu putea suferi rochia de mătase în carouri negre și albe, cu flori roșii,

portocalii și galbene. Cu cinci secunde în urmă fusese rochia ei cea mai bună, dar acum părea scoasă din garderoba Barbarei Bush în pană de inspirație. Deznădejdea îi crescu când își privi din nou părul, machiajul, ciorapii – până și pantofii.

Soneria se auzi din nou.

Mormăind o înjurătură, Elaine își înhăță poșeta și porni spre scară. Anthony n-avea de ce să-și facă griji. După ce-i arunca o singură privire, Graham n-avea s-o mai invite în oraș nici să-l pice cu ceară.

Toate grijile i se risipiră, însă, când deschise ușa și îi văzu chipul.

– Bună, o salută el.

Intră în casă și închise ușa în urma lui.

– Bună... scânci Elaine, simțindu-se ca o elevă cu limba împiedicată, la prima întâlnire.

Graham o măsură cu privirea.

– Arătați superb.

Ca prin ceață, Elaine observă că purta costumul gri. Arăta și mai sexy, își spuse ea cu mândrie, coborând cu privirea pentru a studia efectul...

...Până la pantalonii adunați pe glezne, peste mocasinii de piele neagră, lucioasă.

Avu senzația că primise o lovitură în plex, privindu-i îngrozită picioarele.

De ce nu erau tiviți pantalonii? Cum era posibil să...

– Ești gata de plecare? întrebă Graham.

Elaine deschise gura, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Era prea șocată.

Graham îi luă mantoul de pe cuier.

– Ăsta?

Amuțită, Elaine dădu din cap.

O ajută să-l îmbrace, apoi ea îl luă de braț, iar Graham o conduse afară. Elaine se întrebă ce naiba avea de gând. Doar nu putea ieși așa în oraș!

– Știi, prietena ta își cunoaște într-adevăr meseria, comentă Graham, făcând-o să simtă un nou val de neliniște. Mi-a curățat costumul, de parc-ar fi nou-nouț!

– Nou-nouț...?

Graham dădu din cap.

– O treabă cu adevărat excelentă. Am să i-o recomand lui Ed și companiei lui. El îi cunoaște pe aproape toți oamenii de afaceri din zonă.

Știa că nu era costumul original, se vedea clar. Elaine își aminti că vânzătoarea spusese ceva despre ajustare... De ce n-o ascultase? De ce nu se uitase?

Graham o ajută să se așeze în mașină.

– M-am bucurat că puteam lua costumul, în seara asta. Ce părere ai? În viața mea n-am văzut ca o pată să iasă atât de bine!

De ce nu urla? De ce se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Nancy a lucrat bine... nu-i așa? se bâlbâi Elaine, încercând să-și adune gândurile. Ți-am spus eu...

Graham clipi din ochi, apoi o privi înălțându-și sprâncenele.

– Într-adevăr, spuse el în cele din urmă. Într-adevăr, așa ai spus.

Elaine aproape că izbucni în râs. Dacă tot îi era dat să se scufunde ca „Titanic“-ul, măcar reușea să se ducă la fund cu viteză record.

În timp ce Graham ocolea mașina spre portiera de lângă volan, săltându-și ostentativ pantalonii, îl întrebă:

– Unde mergem?

– La „Le Bec Fin“.

Elaine gemu. Era cel mai select restaurant din Philadelphia. Nici chiar ea nu era îmbrăcată potrivit, necum Graham.

– S-a-ntâmplat ceva? întrebă el, pornind mașina.

– Credeam că acolo trebuie să-ți rezervi masă cu câteva luni înainte...

Doar nu voia să intre într-un local atât de elegant cu pantalonii netiviți?! Cu siguranță, glumea. Probabil mergeau la vreun restaurant italienesc, unde nimeni nu i-ar fi privit chiorâș picioarele.

– Am pile.

– Aha...

Totuși, Elaine nu se lăsă.

– Cred că nu sunt îmbrăcată potrivit pentru „Le Bec Fin“...

– Arăți senzațional. Nu-ți mai face griji. A, ia uite-l pe Anthony...!

Îi făcu cu mâna. Elaine făcu și ea cu mâna, ca un robot.

Anthony, care stătea într-un grup de prieteni, cu mingea de fotbal în mâini, nu răspunse la salut.

– Poate nu m-a văzut, presupuse politicos Graham.

– Anthony are unele probleme cu întâlnirile mamei lui, replică Elaine.

– Așa...

– Nu e nimic personal, îl asigură ea. La fel ar reacționa față de orice bărbat. Pierderea unui tată e grea, la orice vârstă, dar când ești adolescent te distruge. Are nevoie doar de timp ca să se acomodeze.

– Mă mir că nu joacă baseball, comentă Graham, în timp ce pornea mașina.

Elaine se întrebă dacă ar fi fost cazul să-i spună că atinsese un punct dureros. Găsi că era mai bine să știe.

– Nu vrea să mai joace în meciurile de ligă, după ce a murit tatăl lui. În seara aceea se certaseră. Joe insista ca Anthony să plece în deplasare cu echipa, iar Anthony nu voia. Apoi, Joe a plecat la cumpărături... De-atunci, pe Anthony îl chinuiește un sentiment de vinovăție. Sper c-o va scoate la capăt și-și va da seama că discuția lor n-a avut nici o importanță.

– E greu pentru un copil, clătină din cap Graham. Eu mi-am pierdut tatăl la doisprezece ani...

– Serios? îl privi Elaine surprinsă, deși nu avea nici un motiv; voia să știe mai multe despre el.

Graham dădu din cap.

– Am avut nevoie de doi ani ca să-mi revin. La fel ca Anthony, și eu mă certasem cu tatăl meu, după care a suferit un atac de cord.

– Acum mă simt mai ușurată...

O privi zâmbind.

– Mă bucur.

Când trecură podul, spre centrul orașului Philadelphia, Elaine se încordă, deși încă mai era convinsă că se îndreptau

spre un restaurant nepretențios. Abia când coborâră din mașină, într-o parcare privată de pe Walnut Street, aproape de „Le Bec Fin“, acceptă realitatea.

Graham era hotărât să meargă până la capăt.

– Stai! strigă ea, oprindu-se.

– Întârziem, și am masa rezervată pentru ora...

– Nu poți intra așa.

O privi cu un zâmbet complice.

– Adică...?

– Bine, recunosc, mărturisi ea, privind spre cer ca în așteptarea unui ajutor divin. Nu e costumul tău. Acum putem să ne întoarcem acasă?

– Elaine, am o întrebare. Ce naiba s-a întâmplat de fapt cu costumul meu?

Elaine întoarse capul în altă parte.

– S-a făcut violet în timpul curățirii...

– Violet!

– De fapt, ca lavanda. Nancy spune că uneori se întâmplă așa, cu mătasea. Nu ți-am putut spune, după cât insistasem să-l lași în seama mea, așa că ți-am cumpărat unul nou.

– Elaine, nu-ți cunosc situația financiară și n-am să te întreb, dar am mari îndoieli că ți-ai putut permite așa ceva. Un Armani nu e ieftin...

– Serios? Te costă cât un Armani și-un picior, încercă ea o glumă nesărată.

Graham pufni.

– Două Armani-uri și două picioare. Pe-asta o s-o lămurim mai târziu. Până una-alta, ne-așteaptă o masă rezervată.

– Îți arde de glumă! exclamă Elaine, cu ochii mari. Nu poți intra în restaurant arătând așa!

Luând-o de braț, Graham o conduse spre intrare.

– Hai să vedem dacă observă. Iar dacă vor observa, pariez cu tine pe zece dolari că n-au să mă dea afară. Nici eu nu m-aș da afară pe mine însumi, dintr-unul din restaurantele mele.

– Ești nebun...

Imediat, însă, se pomeniră dincolo de ușă, în cucernica tăcere care pare să domnească în toate restaurantele de patru stele. Șeful de sală confirmă rezervarea lui Graham și îi îndrumă spre bar. Li se luă comanda de băutură și fură asigurați că masa avea să fie gata „în câteva minute".

– Mai vedem, murmură Elaine, cu privirea nedezlipită de picioarele lui.

Graham se aplecă spre ea, șoptindu-i la ureche:

– Încetezi odată să te mai uiți la picioarele mele? Oamenii au să te creadă fetișistă.

– Fetișist ești tu! Simți o nevoie irezistibilă de a disprețui convențiile sociale.

– Trebuie s-o facă unul dintre noi și pe asta.

Nu peste mult, fură așezați la o masă mică și intimă, unde li se servi o cină impecabilă. Conversară de toate, de la plăcerea lui Cleo de a tachina până la colecția de zâne a mamei lui Graham. Elaine era fascinată de felul cum se lumina chipul lui când zâmbea. David Caruso ar fi putut lua lecții de la el.

Și nimeni nu-i lua în seamă pantalonii.

Imediat ce ieșiră din restaurant, izbucniră amândoi în râs. Elaine scoase din poșetă o hârtie de zece dolari și i-o întinse.

– Ai câștigat pariul. Nu-mi vine să cred că nimeni n-a observat. Cu siguranță, erau mult prea politicoși ca să spună ceva.

– Tu erai singura fetișistă a pantalonilor prezentă în tot restaurantul. Și-acum, spune-mi de unde ai luat costumul. Merit să știu.

– De la Boyd's.

Graham chicoti.

– De-acolo mi l-am cumpărat și pe primul.

– Poate trebuia să cer o reducere de preț.

După ce-i luă banii, Graham o cuprinse pe după mijloc, trimițându-i prin trup tot felul de semnale de alarmă.

– Hai să mergem undeva la dans.

Elaine clipi din ochi.

– La dans...!?

Zâmbind, Graham dădu din cap.

– Nu putem sta aici o veșnicie, oricât de mult mi-ar plăcea, și vreau să-ți simt trupul lipit de al meu. Să dansăm.

Îl înțelegea perfect. Și ea îl dorea, dar încă nu era gata să aibă relații sexuale cu el, cel puțin la nivel emoțional. Dar să danseze... dansul era o parte a procesului de a face curte. Elaine nu mai dansase de ani de zile și se întreba dacă-și mai amintea ceva.

– Pantalonii! exclamă ea, aducându-și aminte dintr-o dată.

– Așa va fi cu atât mai interesant, replică Graham, deschizând portiera.

De cum se așeză în mașină, Elaine trase aer în piept, adânc, adânc de tot.

Să danseze. Mamă, Doamne!

Stătea lipită de el, cu brațul stâng petrecut peste umărul lui și mâna dreaptă cuibărită într-a lui, lângă șold. Capul i se potrivea perfect în adâncitura umărului lui Graham, pe când se legănau amândoi în acordurile unei melodii pe care Graham n-o recunoștea – și puțin îi păsa. Simțurile îi erau pline de mirosul delicat, floral, al șamponului ei. Îi atingea cu dosurile degetelor sânul, în cea mai delicioasă tortură pentru amândoi.

Ridicând capul, Elaine îi zâmbi încet, senzual.

– Întotdeauna mi-a plăcut melodia asta, deși e tristă. „Dar nu pentru mine".

– Ce nu e pentru tine? întrebă el vag, cu buzele la câțiva centimetri de pielea ei dinapoia urechii.

Elaine îl înghionti, râzând.

– Graham, așa se intitulează melodia: „Dar nu pentru mine". Pe ce lume ești dus?

– Naiba știe, dar prefer să nu mă aduci înapoi... murmură el.

– S-a făcut prea cald...? șopti Elaine.

– Din mine de mult ies aburi.

O răsuci în loc... și fu cât pe ce să se împiedice de manșeta pantalonului.

Acest incident risipi vraja.

Elaine se prăbuși la pieptul lui, scuturându-se de râs.

– Când ai de gând să încetezi circul ăsta cu pantalonii? îl întrebă.

– Nu știu, râse Graham, frecându-i spatele.

– Acum, eventual? E târziu și ai mult de mers până acasă.

Avea dreptate. Drumul era lung, iar Graham știa că nu puteau rămâne împreună în noaptea aceea. Nici unul dintre ei nu era pregătit.

– Am priceput aluzia, spuse el. Și nici să-mi rup un picior n-am chef.

Nu-și amintea când se mai distrase atât de bine – ba nu, existaseră câteva ocazii: la un meci de baseball... la ea acasă, în seara când bucătăria fusese cât pe ce să se facă praf în jurul lor... chiar și cu ocazia când făcuseră cunoștință. Dar existau probleme, probleme mari, pe care tindea să le uite ori de câte ori erau împreună. Ceea ce-i spusese despre fiul ei îl preocupa, oricât de bine înțelegea problema lui Anthony. Izgoni gândul, nedorind să stăruie asupra lui.

– Mâine seară te duci la meci? o întrebă, apoi chicoti. Ce întrebare tâmpită!

– Într-adevăr. Iar tu te duci la mama ta, ai uitat?

Graham zâmbi. Cum putea să uite? Când îi spusese că nu putea veni în miercurea aceea, mama lui începuse o predică despre munca peste măsură, după care schimbase imediat macazul, luând-o pe calea bunei dispoziții și a curiozității avide, imediat ce auzise că Graham se întâlnea cu o femeie. Era convins că mama lui avea s-o placă pe Elaine. Întâlnirea lor, însă, avea și conotații cărora nu era pregătit să le facă față.

– Cleo, Jean și Mary nu m-ar lăsa oricum să lipsesc, continuă Elaine. Le duc cu mașina mea.

– Treci să le iei pe toate de-acasă?

Graham nu știa de ce îl fascina atâta relația ei cu cele trei femei – știa numai că și pe el îl făceau să râdă. Se întrebă ce-ar fi făcut dacă ar fi fost mai tinere cu treizeci de ani. Probabil s-ar fi sinucis numai de plăcerea companiei lor.

– Nu-i chiar atât de greu, răspunse Elaine. Jean locuiește în zona Fairmount Park, Cleo în West Philadelphia, iar Mary, în South Philly. Îmi ia doar cu vreo douăzeci de minute mai mult... dacă traficul e de partea mea.

Graham se cutremură.

– Pariez că de cele mai multe ori nu e.

– Nu mă deranjează, ridică din umeri Elaine.

– Cred că meriți o medalie.

– Cred că tu o meriți, replică ea, zâmbind. Două meciuri ai rezistat pe rândul din fața lor.

Întinzându-se peste consola schimbătorului de viteze, Graham o luă de mână. Căldura atingerii îi aprinse sângele în vene.

– Cred că medalia tu ești. Și blestemul, când ești înarmată cu suc.

Elaine chicoti într-un fel care sugera sexualitate pură.

– Astă-seară am fost cuminte.

– Foarte cuminte.

Mai-mai să-l omoare, cu atâta cumințenie, adăugă Graham în sinea lui.

Întâlnirile cu ea erau foarte periculoase. Știa că n-ar fi trebuit să continue, când își făcea atâtea griji pentru fiul ei și nemulțumirea acestuia la adresa întâlnirilor mamei sale.

O întâlnire la cină, își spuse Graham. Numai una. Numai de data asta.

Capitolul 7

– Deci, ai întâlnire cu el?

Anthony formulase întrebarea pe un ton din care reieșea clar că singurul răspuns mulțumitor pentru el ar fi fost „nu". Elaine îl privi, întrerupându-și finisarea machiajului înainte de a pleca la meciul de duminică. Cum să abordeze toată această situație inedită, cu întâlnirile? Anthony încă mai era bosumflat, după prima ei cină cu Graham.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, i-o întoarse ea. Dacă nu m-aș întâlni cu el, l-ai simpatiza? Răspunde-mi sincer.

Anthony, care stătea rezemat de tocul ușii, începu să se joace cu foraibărul, întorcând capul, în timp ce căuta un răspuns. În cele din urmă, o privi din nou.

– Cred că mi-ar plăcea. Poate. Nu știu.

– Atunci, cum e posibil să nu-ți placă numai fiindcă m-a invitat în oraș?

– Las-o moartă! se răsti băiatul, răsucindu-se pe călcâie pentru a porni nervos pe culoar.

– Hai că bine ai mai brodit-o, bodogăni dezgustată Elaine, de una singură.

Oricum nu conta, recunoscu ea în timp ce-și urma fiul pe scară. Anthony nu avea de ce să-și facă griji. Graham nu mai telefonase de miercuri seara.

Tocmai se pregătea să iasă, când auzi aparatul țârâind ascuțit. Alergă să răspundă, smulgând receptorul din furcă de la al treilea apel.

– Alo?

– Elaine? De ce gâfâi așa?

Auzind vocea soacrei sale, Elaine se simți cuprinsă de dezamăgire.

– Bună, Esther. Tocmai ieșeam pe ușă, atâta tot.

– Sperasem să te prin înainte de a pleca la meci. Joe senior și cu mine ne-am gândit să-l luăm pe Anthony la noi, în weekendul următor. Știm că Phillies vor juca din nou în deplasare.

Elaine zâmbi. Socrii ei erau la zi cu calendarul meciurilor de baseball.

– N-am nimic împotrivă, dar am să-l întreb. Ce zic, revin eu diseară cu un telefon?

– Perfect.

Mai conversară câteva minute, apoi Elaine închise. Încuie ușa și se duse la mașină.

Chevrolet-ul ei vechi de cinci ani contrasta puternic cu luxosul Mercedes al lui Graham. Deschise portbagajul pentru Anthony, care aștepta cu lucrurile în brațe. Băiatul le aruncă înăuntru fără o vorbă.

– Tocmai a sunat bunica Esther, îi spuse ea. Vor să te duci la ei în weekend. Ce zici? I-am spus c-am s-o sun eu diseară.

– Mda... Da, bine...

După ce Anthony trânti capacul portbagajului, Elaine îi puse o mână pe braț, reținându-l lângă mașină.

– Mă îndoiesc că Graham o să mă mai invite în oraș, Anthony. Dar, numai fiindcă m-am întâlnit doar o dată cu el, asta nu înseamnă că nu mă vor mai invita și alți bărbați. Și s-ar putea ca și eu să doresc să mă duc. Îmi place să fiu mamă, să fiu mama ta mai ales, dar și eu sunt o ființă omenească. Nu-mi pot bloca toate nevoile, numai fiindcă tatăl tău a murit...

– Nu vreau să discut chestiile astea, o întrerupse Anthony, irascibil.

– Ba ai să le discuți, se răsti Elaine, pierzându-și răbdarea. Trebuie să accepți faptul că și eu sunt o persoană, la fel ca tine. În curând vei începe să ai și tu întâlniri, poate că deja ai vreo fată care-ți place. Speră numai ca eu să accept mult mai ușor dorința ta de a te întâlni cu o fată decât îmi accepți tu mie dorința de a mă întâlni cu un bărbat. Și-acum, mergem la stadion, urlăm și chiuim pentru Phillies și ne distrăm ca toți dracii. E clar?

Pe buzele lui Anthony tresări un zâmbet.

Elaine îi surâse și ea. Tensiunea se risipise. Îl cuprinse cu un braț pe după gât, strângându-l un moment, înainte de a se putea stăpâni.

– Haide. Să mergem la meci, puișor.

– Mami!

Indignarea lui o făcu să râdă, până când și el izbucni în râs. Tot era un început – oricât de dureros...

* * *

Pe stadion, privirea Elainei se îndreptă imediat spre rândul din fața lor. Era complet gol. Phillies jucau din nou cu Braves, deși trecuse doar o lună și ceva de la primul meci. Nu-i venea să creadă că-l cunoștea pe Graham doar de atât de puțină vreme.

– Credeți că Jane o s-adoarmă din nou? întrebă Jean, în timp ce urcau spre locuri. La meciul de anul trecut a adormit, mai țineți minte? Chiar în spatele platoului de-acasă, pe locurile alea speciale.

– Bătrânu' Ted trebuie s-o țină trează în prelungiri, comentă Cleo, râzând răgușit de propriu-i banc.

– Cum a putut adormi în cel mai bun loc? întrebă Mary, continuând fără a aștepta răspunsul: aș fi dat-o la schimb, dacă nu voia să vadă meciul, oricât de bine arată în benzile alea video ale ei cu exercițiile fizice.

– Sunt sigură că i-ar fi convenit, replică Elaine. Puteam s-o dăm pe Cleo în locul ei, iar Ted ar fi murit fericit – ce zici, Cleo?

– Mută-ți gându' înapoi în șanț unde-i e locu', puștoaico, o dojeni Cleo. Deși, recunosc, alta mai bună ca mine nici nu există.

Râseră toate. Anthony nu făcu decât să clatine din cap, ca în fața unei adunături de nebune.

Elaine se simțea bine. Bârfele normale de la baseball, participa și ea, viața mergea înainte, chiar și fără bărbați și întâlniri. Se așeză pe scaun mândră, punând piciorul pe locul gol din fața ei. Ducă-se dracului toți tipii „la costum“, cu costumele lor cu tot! Viața reintrase în normal.

Tocmai când începea meciul, viața Elainei derapă înapoi în plin haos. Perii de la ceafă i se zbârliră cu o secundă înainte de a-i vedea pe Ed Tarksas și „clientul“ lui apărând pe culoarul de jos.

– Dumnezeule... murmură, trăgându-și respirația.

Ce naiba căuta Graham acolo duminica după-amiaza?

Își smulse imediat piciorul de pe scaun, uitând cât de hotărâtă fusese să și-l țină acolo în tot timpul partidei, ca un gest de sfidare.

– Se pare că s-au întors costumații, remarcă încet Jean.

Anthony deveni rigid. Întoarse capul spre Elaine, ca și cum ea ar fi fost vinovată de prezența celor doi acolo.

Graham și agentul lui publicitar ajunseră la locuri. Ed dădu din cap în semn de salut.

– Bună ziua, spuse și Graham, fără o adresă precisă.

Se așezară. Șocată, Elaine rămase cu privirea spre spatele lui Graham, în timp ce prin minte îi treceau toate lucrurile pe care ar fi putut el să le spună. Și totuși, nu-i adresase o vorbă. Nici o vorbă.

Mesajul era cât se putea de clar.

– Mami? Ți-e bine?

Îl privi pe Anthony, care se uita la ea îngrijorat. Apoi, privirea fiului ei se abătu într-o parte, spre cei doi bărbați din față. Sau, mai bine zis, numai spre unul dintre ei.

– Mi-e bine, murmură ea.

Anthony se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

Imnul național fu intonat, apoi urmă lovitura de începere. Elainei, însă, îi era imposibil să se concentreze asupra jocului. Niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva. Stătu pe loc trei runde, până când cedă nevoii irezistibile de a pleca din tribună.

Porni cu demnitate spre toaletă... și, imediat ce intră într-o cabină, își rezemă capul de ușă, trăgând aer în piept, adânc, dureros, dar în același timp purificator.

– Mi-e bine, mi-e bine... continuă ea să repete la nesfârșit, de una singură.

Când se calmă în fine, își dădu seama cât de proastă fusese. Bagă-ți mințile-n cap! își spuse, îndreptându-se. Avea să se întoarcă în tribună, să se comporte prietenos și nimic mai mult. Așa proceda o persoană matură.

În momentul când ieși din toaletă, praful se alese de toate intențiile ei.

Graham stătea lângă perete, așteptând-o. Inima Elainei începu să bată mai repede.

– Bună, o salută el.

Venise după ea.

Îi spusese „bună“.

Poate că nu era atât de rău. Poate că era chiar mai bine decât se așteptase. Zâmbi.

– Bună.

Graham nu zâmbi. Rămase serios. Elaine nu era sigură că-i plăcea chipul lui când era serios.

– Îmi pare rău că nu te-am mai sunat, dar am avut o urgență la birou.

Elaine zâmbi ușurată. Sigur că da! Avusese probleme la birou și nu apucase să-i telefoneze. Dar acum venise la meci, semn clar că voise s-o vadă cu prima ocazie. În fond, detesta baseballul, iar ideile de reclame ale lui Ed Tarksas nu-i plăceau. De ce să fi venit acolo, dacă nu pentru ea?

Graham își drese glasul.

– Vreau să-ți vorbesc între patru ochi. Am... Mi-e greu să-ți spun... Am unele observații de făcut, în legătură cu relația noastră.

Toate speranțele Elainei se spulberară cât ai clipi în cele patru vânturi.

– Ce... observații?

Graham încercă jalnic să ridice din umeri, ca și cum ar fi fost niște fleacuri. Reieșea clar că numai de fleacuri nu putea fi vorba.

– Știi, Elaine, țin foarte mult la tine... Cu siguranță, știi asta...

Se opri, așteptând vizibil un soi de răspuns. Elaine nu spuse nimic.

– Ai un copil, iar eu am o slujbă care mă solicită foarte mult. Nu sunt sigur că-mi pot găsi timpul de care ați avea nevoie tu și Anthony...

– Înțeleg.

Fără a se putea stăpâni, Elaine continuă repede, dintr-o suflare:

– Car după mine niște... „bagaje emoționale“... de care n-ai nevoie.

– Nu asta am vrut să spun... protestă Graham, cu un fel de strâmbătură.

– Ba exact asta ai vrut să spui. Dacă n-aș avea copil, ce-ai face: ai purta cu mine conversația asta, sau m-ai invita din nou la un restaurant?

Graham ezită, trădându-și clar gândurile.

– Aha! exclamă Elaine. Foarte bine. Perfect. În seara trecută m-am simțit minunat. A fost o cină fermecătoare, așa că acum mă duc, încheie ea răspicat și porni spre ieșire, încercând să-și înghită nodul care i se pusese în gât.

Ocolind câteva grupuri de oameni, Graham alergă s-o prindă din urmă înainte de a ajunge pe stadion. Nu voise să discute cu ea la telefon, iar acesta i se păruse locul cel mai potrivit. Și când colo, încurcase totul. Blestemându-și lipsa de tact, o apucă de braț, răsucind-o cu fața spre el.

Când o privi în ochi, simți imediat șocul atracției. O dorea cu disperare, și o pierdea...

– Nu m-am exprimat bine și-mi pare rău...

Căuta înnebunit o explicație mai clară decât cea la care muncise timp de trei zile, pentru a eșua atât de lamentabil.

– Elaine, țin cu adevărat la tine, dar nu mă înțeleg deloc cu copiii. Ai văzut ce s-a întâmplat data trecută, cu băiețelul care intrase la toaletă. Știi că nici Anthony nu mă prea simpatizează. Ba, probabil, mă antipatizează de-a binelea...

Elaine nu-i răspunse. Nici n-ar fi avut de ce. Graham avea dreptate, iar ea o știa.

– Nu vreau să fac asta. Nu vreau.

În viața lui nu vorbise mai serios, mai convins...

– Și totuși, nu e cinstit să te atrag într-o relație pe care n-o putem duce până la capăt.

– Nu-l folosi pe fiul meu drept pretext, Graham. În momentul de față, Anthony ar avea obiecții indiferent cu cine m-aș întâlni. Nici o grijă, nu-s zdrobită iremediabil. Îmi pare rău numai că am așteptat de la tine mai mult decât ești capabil să dăruiești.

– Elaine, ai înțeles complet pe dos...

Involuntar, dădu s-o strângă la piept, dar se opri în ultimul moment.

– Ce anume înțeleg pe dos? întrebă ea dulce.

– Nu mă pricep la copii. Anthony e în perioada delicată de acceptare a realității morții tatălui său, și nu cred că aș reacționa bine. De fapt, știu că aș fi incapabil. Are nevoie de stabilitate, iar eu nu i-o pot oferi, când am de condus o firmă care-mi ocupă douăzeci și cinci de ore pe zi. Nu vreau să-l rănesc. E mai bine să ne despărțim acum, Elaine. E mai bine și pentru tine, și pentru Anthony.

Elaine păru să se dezumfle, lăsându-și capul în piept.

– Știu că probabil ai dreptate, Graham. Da, mă atragi, recunosc. Dar nici eu n-am crezut că am avea vreo șansă, de la bun început. Așa e, ești rațional și cinstit față de toată lumea.

În vechea tradiție a despărțirilor dintotdeauna și de pretutindeni, Graham murmură:

– Rămânem prieteni?

Era cea mai răsuflată întrebare. Se detesta pe sine numai pentru că o pusese.

– A, sigur, răspunse Elaine pe un ton atât de nepăsător încât îl înjunghie ca un cuțit.

Reuși chiar să și zâmbească.

Graham simți că ura acel zâmbet.

– Acum mă duc, spuse ea. Nu vreau să pierd mai mult din meci decât am fost nevoită.

Și urcă spre tribună, fără o singură privire în urmă.

* * *

Peste șase zile, Graham ciocăni la ușa Elainei.

Îi deschise. Cât ai clipi, expresia ei de exasperare deveni șocată.

Graham o sorbea din priviri – sorbea nelipsita coadă-de-cal care-i plăcea atât de mult, sânii conturați prin bluza de bumbac, blugii decolorați și strâmți de pe silueta ce rivaliza cu a lui Marilyn Monroe. Nu era o fetișcană, era o femeie în toată firea, iar el îi simțise lipsa îngrozitor de dureros.

– Nu știu ce caut aici... spuse el, așteptându-se s-o vadă trântindu-i ușa în față. Nu știu de ce am venit... Nu știu decât că nu pot să stau departe de tine.

Capitolul 8

Elaine nu spuse nimic.

Nu făcea decât să-l privească.

Trecuse aproape o săptămână până când începuse în sfârșit să-și revină din melancolie. Vizita lui Anthony la bunici, în weekend, o ajutase să-și găsească liniștea și pacea necesare.

O liniște și o pace care acum se mistuiseră cât ai clipi.

– Elaine, te rog, spuse el. N-am putea discuta omenește?

În sfârșit, Elaine își regăsi graiul – dar numai pentru a spune inepții.

– Graham. Ce cauți aici?

– La naiba, nici nu pot să explic... se frământă el, trecându-și o mână prin păr. Elaine, de săptămâna trecută, nu-mi mai găsesc liniștea. Trebuia să te văd din nou.

Fusese destul de bărbat pentru a-i spune că avea probleme, ceea ce era foarte bine. O făcuse să sufere, ceea ce era mai puțin bine. Dar și Elaine se făcuse singură să sufere, cu iluziile ei. Din păcate, adevărul rămânea același. Continua s-o doară, și continua să-l dorească.

– N-ai de ce să te simți vinovat, Graham...

– Fir-ar să fie, nu mă simt vinovat de nimic!

Elaine făcu un pas înapoi, surprinsă de izbucnirea lui. Mâna lui Graham se așeză peste a ei, pe tocul ușii.

– Te rog, insistă el pe un ton mai calm, mai blând. Pot să intru în casă și să stăm de vorbă?

După un moment de ezitare, Elaine se mai retrase cu câțiva pași, făcându-i loc să treacă. Graham intră, închizând ușa în urma lui. Privi cârpa pe care Elaine o ținea în mână.

– Ștergeam praful... spuse ea pe un ton plouat.

– Aha...

Graham se uită în jur, apoi din nou spre ea.

– Elaine, nu-ți pot explica de ce am venit aici, decât că simt că așa e normal. M-am așteptat să mă simt mai bine doar văzându-te, și nu m-am înșelat.

O parte a creierului ei începu din nou să funcționeze.

– Te simți mai bine. Asta înseamnă că te-ai răzgândit dintr-o dată și toate temerile tale privind relațiile cu copiii, și mai ales cu fiul meu, au dispărut?

– Nu...

Graham își îndesă mâinile în buzunare, oftând.

– Încă mi-e îngrozitor de frică, dar sunt dispus să încerc.

Elaine clătină din cap.

– N-aș crede, Graham.

– Elaine, hai să încercăm...

– N-ar trebui să...

Gura lui o acoperi pe a ei, deschizându-i buzele cu forța. Elaine simți că se topea, cu toată rezistența risipită. Cârpa de praf se desprinse dintre degetele ei amorțite. Simțea nevoia să-l atingă, să fie din nou atinsă de el...

– N-ar trebui, șopti ea din nou, când în sfârșit se întrerupseră ca să respire.

– Poate că nu... Unde-i Anthony?

– La bunicii lui...

Abia mai putea gândi cu șir.

– În weekend.

Graham scoase un sunet gutural și-și coborî gura peste a ei, repezindu-și limba înăuntru.

Senzațiile pe care i le provoca o făcură să se cutremure. O sărută iar și iar, prelung, înnebunitor. Elaine se simțea purtată de un val al dorinței, capul i se învârtea, trupul îi era tot mai agitat.

O parte a creierului îi amintea de toate obstacolele pe care Graham era gata să le ridice în calea lor. Faptul că se întorsese la ea nu însemna că avea să și rămână. Elaine era gata să accepte toate temerile și orice altceva, măcar pentru un timp. Avea să-și facă griji în legătură cu fiul ei când acesta venea acasă – și dacă Graham mai era acolo.

Renunțând la orice scrupule, se ridică. Pieptul lui îl mângâia pe al ei, strivindu-i sânii. De-atâta timp nu mai avusese asemenea senzații, de-atât de mult timp...

– Ești minunată, șopti el, scăldându-i în sărutări urechea și gâtul. Minunată...

– Vino în pat cu mine.

Totul încetă brusc, ca și cum în clipa aceea timpul s-ar fi oprit pe loc. Graham înălță capul.

– Ești sigură?

– Da.

Elaine își frecă nasul de pieptul lui. Era atât de cald, mirosea atât de plăcut. A lemn de santal și a bărbat.

– Da. Sunt cât se poate de sigură.

Luându-l de mână, îl conduse spre dormitorul de la etaj, lăsând în urmă primele haine. Graham o urma îndeaproape, iar Elaine îi simțea privirea neslăbind-o o clipă. Își privi jenată pieptul dezgolit, fără a-și putea alunga în același timp senzația de senzualitate.

La jumătatea scării, Graham o trase spre el, acoperindu-i sânii cu mâinile.

– Știi ce efect ai asupra unui bărbat când ești așa? o întrebă, cu glasul scrâșnit.

– Nu...

Elaine își lăsă capul pe umărul lui, în timp ce cu fundul îi apăsa bărbăția deja întărită. Închise ochii și se cutremură.

– Nu. Arată-mi.

Cu un mârâit, Graham începu să-i presare pe umăr sărutări mărunte, aproape ca niște mușcături, frământându-i cu palmele sânii, frecându-le vârfurile sensibile. Elaine gemu, lăsându-se moale peste el. Îi susținea cu ușurință greutatea. Tensiunea din trupul ei creștea, până avu senzația că urma să explodeze.

– Dormitorul... îi aminti Graham.

Cuvintele ajunseră până la creierul ei. Cumva, reuși să urce mai departe scara, deși mâinile sale nu se desprindeau de el nici o clipă.

Ușa nici măcar nu se închise în urma lor. Graham o întoarse în brațe și căzură împreună pe pat, cu gurile deja înfruptându-se una din alta într-o frenezie a pasiunii crescânde. Își lepădară restul hainelor de-a valma. Elaine îl atingea pretutindeni, savurând senzația pielii bărbătești aspre, iar mâinile lui se desfătau găsind fiecare loc care-i smulgea câte un geamăt de dorință. O mângâia intim, făcându-i șoldurile să se zbuciume, lipite de el.

Elaine îl trase spre ea, dorindu-l atât de mult încât nu mai putea să aștepte nici o clipă. Graham intră încet, ca într-o teacă. Încolăcindu-i șoldurile cu picioarele, Elaine îl absorbi și mai adânc. Mușchii i se încordară o secundă, apoi amândoi începură să se miște împreună, potrivindu-și ritmul unul după al celuilalt.

Chiar în clipa când Elaine nu mai putu să suporte, un val uriaș se prăvăli peste ea, trăgând-o într-o întunecime catifelată care-i opri în loc inima și mintea. Graham își îngropă fața în gâtul ei și se mai repezi o ultimă dată, inundând-o cu căldura lui. Elaine îl primi, nedorind nimic mai mult decât să-i simtă satisfacția amestecându-se cu a ei.

Încet, reveniră la normalitate, iar Elaine simți trupul lui Graham tot mai îngreunat, apăsând-o, în timp ce aerul rece circula peste pielea ei dezgolită. Nu regreta nimic. Orice s-ar fi întâmplat în continuare, nu avea să rămână cu nici un regret de pe urma acelor momente.

Ridicând capul, Graham îi netezi părul pe spate, cu mișcări bânde. Îi zâmbi.

– Te simți bine?

Elaine surâse la rândul ei.

– O, da...

O sărută pe nas.

– Voiam doar să mă asigur. Nici un regret?

– Nu.

În clipa următoare, întrebările la care Elaine ar fi trebuit să se gândească de mult ieșiră brusc la suprafață.

– Nu te simți bine, constată el, observându-i expresia abătută. Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Cred... cred că ar fi trebuit să te întreb câteva lucruri despre trecutul tău, înainte de a...

Elaine închise ochii, amintindu-și cât de puține știa despre viața lui, în afara faptului că fusese căsătorit pentru scurt timp.

– Și ar fi trebuit să folosesc o protecție, deși suntem într-o perioadă a lunii când nu risc să rămân însărcinată. Mai trebuia să discutăm și problemele de sănătate... Nu mă prea pricep. S-au schimbat atâtea, de pe vremea când nu eram măritată...

– Nu m-am mai culcat cu nici o femeie, de mult timp, spuse Graham, răspunzând la întrebarea cea mai incomodă. De aproape un an. Iar între timp, mi-am făcut examenul medical și sunt perfect sănătos.

Apoi zâmbi.

– Trebuie să recunosc că nici eu nu m-am gândit la unele dintre vechile reguli. Ești sigură că nu riști să rămâi însărcinată?

Elaine începu să chicotească. Se comportaseră ca doi adolescenți, numai pasiune și nici un dram de prudență.

– N-ar trebui s-o iau în râs, dar m-am simțit ca o puștoaică, iar pe vremea aceea sarcina era cel mai mare motiv de panică. Da, sunt sigură că perioada e nefertilă. Mi-a fost greu să-l concep pe Anthony și a trebuit să-mi fac un control riguros al funcțiilor fiziologice, ca să știu care sunt zilele cele mai fertile și care nu. Doamne, sună atât de clinic, nu ți se pare...?

Graham clătină din cap.

– Și pe mine mă faci să mă simt ca un adolescent. Abia aștept să pun mâinile pe tine, iar în clipa când te ating, uit de orice chibzuință.

– Nu mă plâng, murmură ea.

Graham vru să se dea la o parte, dar Elaine îi strânse trupul între coapse, făcându-l să zâmbească.

– Acum, că am rezolvat și cu ora de igienă, spuse el, putem trece la lucruri serioase.

– Și care ar fi alea? îl întrebă ea, plimbându-și mâinile peste brațele lui.

Graham își trase scurt respirația.

– Dacă mai faci mult așa, iar am să uit de toate.

– Serios?

– Foarte serios.

O sărută prelung, stăruitor. Urmă apoi un al doilea sărut, un al treilea... și altele, fără număr.

Elaine se simțea atât de unită cu el, încât ar fi vrut să-i spună toate lucrurile despre ea însăși pe care niciodată nu le mai împărtășise altcuiva.

– Graham, mi-ai vorbit despre căsnicia ta, dar eu nu ți-am spus aproape nimic despre a mea.

Graham se opri.

– Căsnicia mea, continuă Elaine, n-a fost deloc nefericită, dar nici fericită nu pot spune că a fost. Niciodată nu ne-am iubit la nebunie. În cele din urmă, Joe a început să mă neglijeze inofensiv și, cu cât mă neglija mai mult, cu atât îmi doream mai tare să primesc mai mult.

– Nu știu cum te-ar putea trata cineva cu indiferență, răspunse Graham, sărutând-o. Eu, unul, n-aș fi în stare niciodată.

Întotdeauna spunea cele mai potrivite lucruri, își zise Elaine, lăsându-și emoțiile în voia acelui bărbat care i le activa dintr-o singură privire.

În cele din urmă, dorința li se trezi din nou, mai încet de astă dată, lăsându-le timp pentru explorări prelungi, concen-

trate. Când sosi valul final de plăcere, fu mai puternic, mai lent și mai profund, adunându-și forțele înainte de a-i cufunda pentru ultima oară în întuneric.

– Cred că iar am uitat de niște reguli, murmură Elaine.

Graham o sărută pe umăr.

– Nu pe bune? Sunt prea greu?

Elaine scoase un sunet oarecum negativ.

– Care sunt cele trei lucruri mărunte care te fac să zâmbești? o întrebă el, dornic să afle mai multe despre ea... și să câștige timp pentru a-și reveni. Dacă voia să nu se dezlipească unul de altul tot weekendul, trebuia să-și impună un ritm mai suportabil.

– Înghețata de vanilie, Hy-Lit și pisicile care stau la soare pe pervazul ferestrei.

Graham chicoti.

– Hy-Lit? Ăsta nu era un crainic la radio?

– Era un disc jockey. Cel mai bun din Philadelphia, în anii șaizeci. Știi, încă mai lucrează la radio, la unul dintre cele mai populare posturi. Poate ar fi bine să-ți facă o reclamă la pizza. Are reputație.

După câteva momente de gândire, Graham consimți:

– Nu-i rea ideea. I-ar atrage pe părinții care-l ascultă, iar asta ar însemna mai multe vânzări pentru toată familia.

– Prevăd încă o întâlnire cu Ed la stadion.

– De-acum încolo, am să te văd oricând vreau.

O mângâie pe sân, plăcându-i felul cum Elaine se ghemui lângă el când îi găsi punctul cel mai sensibil. Îi atrase

atenția un mic televizor, pus pe o masă. Deși nu voia s-o întrebe, o făcu totuși. În fond, era duminica după-amiaza.

– În momentul ăsta are loc vreun meci?

– Iar au plecat în deplasare.

Graham se destinse, până când Elaine adăugă:

– Meciul se va transmite diseară.

– Oare de ce mă gândesc că ar trebui să fiu gelos pe alți nouă tipi?

– Alți douăzeci și cinci de tipi. Atâția conține o echipă completă, cu rezerve cu tot.

– I-auzi, mulțumesc... mârâi Graham, văzându-i deja în ochiul minții pe toți acei armăsari tineri. Douăzeci și cinci la număr, nici mai mult, nici mai puțin. Hotărî că trebuia să aibă grijă ca Elaine să fie cât mai ocupată, mai târziu, când tinerii armăsari ieșeau pe teren.

Elaine înălță capul, privindu-l amuzată, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Oare de ce i-ar interesa o femeie ca mine pe douăzeci și cinci de armăsari în floarea vârstei?

Graham se îndesă în ea intim, frământându-i sfârcul între două degete.

– Pentru că ești frumoasă și goală.

– Ți-ai examinat cumva ochii în ultima vreme? De obicei, la vârsta ta, bărbații au nevoie de ochelari.

Ciupind-o jucăuș de sân, Graham o făcu să se smulgă din loc, râzând.

– Încă n-am trecut de coama dealului, o dojeni el. dar cred că cea mai mare grijă a mea e că tu te vei aprinde de poftă două douăzeci și cinci de armăsari tineri, în timp ce stai blocată lângă un babalâc bătrân ca mine.

Elaine întinse mâna, bătându-l pe fund.

– Îl prefer pe babalâcul bătrân, la orice oră din zi și din noapte.

– Mulțumesc. Deci, unde rămăseserăm?

– Cam pe-aici, replică ea, împingându-l cu fundul de i se tăie respirația. Apropo, mama ta unde locuiește?

Graham cipi din ochi.

– Cred că miroase a moarte de om pe-aici. Mama mea? În asemenea momente, tu mă întrebi despre mama mea?!?

– Pudicule.

– Cine eu? Am citit „Frică de zbor", să știi! Mama mea locuiește în Delaware. Mai spre sud, pe malul mării. O să te placă. Dacă vei avea impresia că te place numai fiindcă am și eu o femeie lângă mine în sfârșit, să nu-ți pese. Crede că am ambiția să devin primul burlac al lumii.

– Și ai reușit?

– Pe dracu'!

Dar, recunoscu Graham în sinea lui, adevărul era că nu părea să fie mai pregătit pentru o căsătorie decât Elaine.

– Trebuie să știm unul despre altul mult mai multe decât înghețata de vanilie și cel mai popular D.J., spuse ea, după un moment; era clar că iar îi citise gândurile. Ca de pildă, dacă e numai atracție sexuală, sau mai mult decât atât.

– Elaine, amândoi suntem destul de maturi ca să recunoaștem diferența dintre atracția sexuală și mai mult decât atât. Știi bine că e mai mult.

– Știu.

Dându-i la o parte părul de pe obraz, Graham o sărută.

– Am știut că așa avea să fie. De-asta n-am putut să nu vin.

– Și toate astea se vor schimba o dată cu întoarcerea lui Anthony acasă.

Graham îi mângâie sânul, frecându-se de ea.

– Uite, asta n-o să se schimbe.

Elaine trase aer în piept, cutremurat.

– Ai dreptate, n-o să se schimbe.

– Dar nu plec nicăieri, o liniști el în șoaptă. Vom găsi noi o soluție.

– Sper.

Răsucindu-se în brațele lui, Elaine îl făcu iar să-și piardă aproape complet uzul rațiunii când îi apăsă pieptul cu sânii. Numai expresia îngrijorată din ochii ei îl împiedică să se repeadă din nou.

– Va dura ceva timp, dar va fi în regulă, spuse Graham, sărutând-o pe obraz.

Îi făcea promisiuni, promisiuni pe care nu și le putea ține. O știa și el, dar n-avea încotro. Un singur lucru știa: că ar fi fost în stare de orice pentru a câștiga simpatia fiului ei.

Restul weekendului fu petrecut în pat, spre satisfacția lui, ajungând chiar să nu se uite la meciul de baseball, deși televizorul era deschis. Elaine era prea ocupată cu plăcerile pe care i le dăruia „babalâcul".

Iar pe Graham nimic nu l-ar fi putut bucura mai mult.

* * *

Graham plecă duminică după-amiază, cam cu o oră înainte de întoarcerea lui Anthony, promițând o cină în doi pentru seara de marți.

Elaine, cu senzația că tot trupul îi fusese frământat delicios de un maseur expert, înlătură toate urmele vizitei. Nu era dispusă ca Anthony să nimerească în toiul unei aventuri a mamei lui. Și nici socrii ei. Pentru ei, ar fi fost ca o palmă în față, o palmă pe care Elaine nu avea de gând s-o dea nimănui.

O, Doamne, își spuse, în timp ce se scufunda în cada plină de spumant. Înainte de plecarea lui Graham, fusese cât pe ce să-l seducă în antreu. Niciodată în viața ei nu mai făcuse atât de multă dragoste. Își dorea să fi avut mai multe ore la dispoziție, înainte de a interveni din nou realitatea. Ore și ore. Își rezemă capul de porțelanul rece și închise ochii.

Era atât de îndrăgostită de el și îi era imposibil să-și controleze emoțiile dezlănțuite. În ajun, dacă i-ar fi închis ușa, i s-ar fi frânt inima. Pe urmă, n-ar mai fi putut să trăiască.

– Iar acum, urmează nota de plată, murmură ea.

Îi răspunse un mieunat tânguitor.

Deschise ochii, privindu-l pe Mikey, care se uita la ea din ușă.

– Știu. Am păcătuit.

Pisoiul toarse, pornind spre ea, parcă bucuros că mărturisise. Închizând ochii, Elaine se rezemă în cadă, știind că Mikey urma să se rezemă cu labele pe marginea acesteia, mirosind clăbucii parfumați. Nu-i înșelă așteptările, dar nici n-o deranjă mai mult de-atât.

Nu peste mult, îi atrase atenția un zgomot de la parter.

– Mami! Am venit!

– Cobor imediat! răspunse Elaine, grăbindu-se să iasă din apă. Sunt în cadă!

Nu peste mult, coborî la parter, îmbrăcată sobru, îi sărută pe părinții lui Joe și-l îmbrățișă scurt pe Anthony, simțindu-se ca o prefăcută.

Realitatea intervenise mult prea curând. Iar acum, urma să înceapă.

Capitolul 9

Luni seara, chiar când Anthony se pregătea să se ducă la culcare, Elaine trase adânc aer în piept și spuse:

– Anthony, am aranjat ca mâine seară să mergi la Steve...

Fiul ei se răsuci în loc, privind-o lung.

Calmă, Elaine continuă:

– Ies din nou în oraș, să iau masa cu domnul Reed.

Tăcerea surprinsă care se lăsase îngheță mai repede decât focurile iadului în vacanță la Polul Sud.

– Ai spus c-ai să-ncerci, mai ții minte? îi reaminti Elaine.

– Dar credeam... La meci, s-a purtat așa de ciudat, tot timpul! izbucni Anthony. Și mătușa Cleo a spus că asta-nsemna că ți-a dat papucii.

– Mătușa Cleo spune multe, numai ca să ne facă să râdem, preciză Elaine, sperând că proceda diplomatic. Dar, într-adevăr, era... nesigur. Amândoi eram. Și încă mai suntem. Dar am... ăă... am avut o lungă discuție în weekendul ăsta și am dori să ne mai vedem.

– Mami!

Panica de pe chipul fiului ei îi frânse inima.

– Anthony, iubitule, spuse ea disperată, nedându-i timp să facă o criză. Nu face din țânțar armăsar. Nici unul dintre noi nu știe unde vom ajunge până la urmă, iar eu o iau încetul cu încetul. Deocamdată, nu e nimic mai mult de-atât. O iau treptat, și la fel ar trebui să faci și tu.

Anthony tăcu un timp atât de îndelungat, încât Elaine nu mai suportă sentimentul de vinovăție.

– Anthony...

– Bine.

Și se răsuci, ieșind pe ușa din față.

Elaine oftă, întrebându-se ce altceva ar mai fi putut face pentru a-l asigura că de fapt nu exista nici un pericol. Meseria ei consta și în a-i ajuta pe copiii ca el să facă față unor probleme familiale de același gen, și totuși simțea că în relația cu propriul ei fiu eșuase deplorabil. Se mai întreba și dacă n-ar fi trebuit să discute mai mult cu el despre weekend, să-i spună că Graham rămăsese peste noapte la ea, dar reacția lui Anthony față de simpla idee a unei cine în doi făcea ca așa ceva să fie exclus. Nu era cinstită, dar nici el nu era gata să afle. Poate că ar fi fost mai bine să contramandeze cina cu Graham...

O cuprinse un sentiment de revoltă. Nu avea dreptul să se simtă și ea bine? Nu din egoism își dorea o viață personală. Încercând să compenseze absența unui părinte, sacrificase mult pentru Anthony, inclusiv o serie de nevoi îndelung negate. Iar acum apăruse în sfârșit cineva și, oricât de nesigură ar fi fost relația, Elaine dorea să-i dea curs. Și, cu cât Anthony

se obișnuia mai repede cu faptul că mama lui avea o viață personală, cu atât mai bine. Încetul cu încetul, își spuse ea din nou, cu convingere.

Mai târziu, când reveni acasă, Anthony se retrase în camera lui, fără o vorbă. Oftând, Elaine îl lăsă în pace. Amândoi aveau nevoie de timp. Poate n-ar fi stricat s-o întrebe pe Joan Harmon, consultanta de la școală, ce-ar fi fost mai bine să facă, deși instinctul îi spunea că deja proceda bine.

Totuși, a doua zi Elaine descoperi că cina cu Graham nu era decât un vis frumos. Se îmbrăcase pe jumătate, când sună telefonul.

– Trebuie să contramandăm, spuse repezit Graham. S-a ivit o situație de care trebuie să mă ocup personal. Până termin, se va face prea târziu ca să mă mai întorc cu mașina din Delaware.

– A...

Dezamăgirea, tăioasă și amară, începuse deja s-o înjunghie în inimă.

– Îmi pare rău, continuă el, pe un ton mai blând. Cina asta e importantă pentru noi și sunt dezolat c-o amânăm. Ce zici de mâine seară?

– Mâine seară e meci, răspunse Elaine, privindu-și imaginea din oglindă, cu fermoarul de la spatele rochiei desfăcut.

– Nu poți renunța?

Glasul lui Graham era greu de exasperare.

– Celelalte femei nu pot ajunge decât cu mașina mea.

Făcu o pauză.

– Și-apoi, dacă nu mergem, Anthony ar face iar o criză. Echipa se întoarce dintr-o deplasare, cu șase-unu. Șase victorii, o înfrângere, adăugă.

Graham gemu.

– Nu-i pot spune iar lui Ed să rețină locurile, când mai e atât de puțin timp.

– Vineri e un meci de zi, îl informă Elaine, așa că seara sunt liberă. Ai vrea... ai vrea să lăsăm cina pentru atunci?

– Pentru vineri? Categoric. Vinerea nu se ivesc probleme, și dacă apar totuși, dracu' să le ia. Crede-mă, Elaine, îmi pare atât de rău...

– Înțeleg, îl asigură ea.

– Nu ești deloc supărată?

– Nu.

Când închise telefonul, Elaine se așeză pe pat, surprinsă să-și dea seama cât de mult o durea. Nici chiar reprogramarea pentru vineri nu reușea să-i alunge sentimentul de nesiguranță.

Telefonă la vecini, ca să-l anunțe pe Anthony că nu mai pleca nicăieri. Fiul ei sosi acasă în câteva minute.

– Mami! o strigă el, urcând în fugă scara.

– Aici sunt, răspunse Elaine, surprinsă că se și întorsese.

Imediat de intră în camera ei, Anthony se opri, derapând pe mochetă, cu Mikey pe urmele lui, zbenguindu-se ca un cățel.

– Nu mai pleci?

– Domnul Reed a trebuit să contramandeze, pentru că avea o urgență la birou, spuse ea, cu un zâmbet forțat.

Lui Anthony îi căzu fața.

– A...

Elaine avu senzația ciudată că băiatul s-ar fi așteptat ca ea să anuleze întâlnirea. Se simțea ca un os disputat de doi câini. Anthony se temea să nu-și piardă mama, iar Graham...

Deodată, fiul ei se lumină la față.

– Știi ceva, mami? Te trombonește!

– Da, da, vezi să nu, replică Elaine cu amărăciune. Tot ne vom întâlni, dar vineri.

Anthony făcu ochii mari.

– A...

– Părinții lui Steve ies în oraș și ei, vineri seara, așa că am aranjat să vină o femeie ca să vă supravegheze.

– Așa...

Expresia mirată a băiatului deveni hotărâtă.

– Las-că precis anulează din nou, trombonistu'.

– Mai vedem noi, răspunse evaziv Elaine, cu mai puțină convingere decât fiul ei.

– O să anuleze, asta ai să vezi.

Și plecă, lăsând cuvintele acuzatoare să plutească în urma lui.

Din păcate, Elaine nu-și putea alunga sentimentul că fiul ei avea dreptate.

* * *

Vineri seara, mașina lui Graham ocupă locul alăturat din parcarea Elainei, cu douăzeci și cinci de minute întârziere.

Totuși, venise, își spuse el, iar asta însemna ceva, ținând seama de ziua grea pe care o avusese. Luă

buchetul de flori adus în semn de scuze. Deși o anunțase că avea să întârzie, câțiva trandafiri galbeni nu stricau cu nimic.

Anthony era afară, cu niște prieteni. Băieții stăteau pe mica peluză din fața casei, cu chipurile ca niște măști reci. Graham simți că i se aruncase o mănușă.

– Salut, băieți! spuse el vesel.

Băieții nu răspunseră, privindu-l numai. Graham își mută florile în mâna cealaltă și sună la ușă. Probabil Elaine îl așteptase în antreu, căci ușa se deschise încă înainte ca mâna lui să fi coborât de pe butonul soneriei.

– Bună, îl salută Elaine zâmbind.

Simțindu-se privit de spectatorii din spate, Graham îi întinse buchetul.

– Iartă-mă că am întârziat.

După ce luă florile, Elaine deschise și mai larg ușa.

– Sunt minunate. Îți mulțumesc. Intră, până le pun în apă.

Graham intră, închizând ușa în urma lui.

– E afară o gașcă destul de necruțătoare...

Zâmbetul Elainei păli ușor.

– Niște copii, nimic mai mult.

– Știu. Îmi amintesc, chiar.

O cuprinse în brațe, fără să-i pese că striveau trandafirii între ei, și o sărută până când buzele Elainei se topiră sub ale lui. Când înălță capul, respirația îi era deja îngreunată.

– Mai bine pune florile în apă, altfel nu mai ieșim de-aici.

Elaine deschise ochii, cutremurată de un fior.

– Știu.

Ajunseră în bucătărie, fără să mai cadă în ispită.

– Poftim, spuse Elaine, după ce umplu cu apă o vază simplă de sticlă, încercând să taie capetele cozilor.

Graham luă trandafirii din mâinile ei și-i puse în apă, fără să le mai taie cozile.

– Astea le poți tăia mai târziu.

Înroșindu-se la față, Elaine gemu.

– Iar m-a apucat gospodăria. De ce nu m-oi fi gândit la asta?

Graham zâmbi.

– Îmi place Elaine gospodina. Mă face să mă simt dorit și util.

– Ai o firmă proprie. Cum ai putea să nu te simți dorit și util?

– Nu e același lucru.

Puse ultimul trandafir în vază, apoi se întoarse spre ea.

– Mi-a fost dor de tine, săptămâna asta.

Zâmbetul Elainei tremură pe buze.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Dacă te sărut acum, continuă Graham, simțind cum îl străbătea un val fierbinte, am să mă fac de râs și nu mai ieșim de-aici.

– Știu, dădu ea din cap.

Reușiră să plece fără a ceda impulsurilor primare. Cu atât mai bine, căci băieții erau în același loc. Graham se întrebă dacă Anthony, văzând că întârziau prea mult, ar fi intrat peste ei în casă. Își amintea propria lui reacție față de prima întâlnire a mamei sale, după ce rămăsese văduvă. Nu se îndoia că fusese la fel de neplăcută.

Atmosfera se înrăutăți când Elaine îi spuse lui Anthony să fie ascultător cu guvernanta. Băiatul se arătă indignat de un

asemenea tratament, iar Graham simți că nu putea să-l învinuiască. Imediat, însă, privirea ucigătoare a lui Anthony se întoarse spre el, parcă acuzându-l pentru toată situația creată.

Trebuia să facă ceva ca să-l liniștească – altfel, dacă nu reușea...

* * *

– Nu vreau să te duc acasă, spuse Graham, la sfârșitul cinei.

Seara se termina prea curând. Graham simțea nevoia să cimenteze și mai strâns relația lor, care în unele zone părea cam firavă.

Elaine se întoarse spre el, cu fața strălucind în lumina difuză din mașină.

– Nici eu nu vreau să merg acasă. Aș... Weekendul trecut a fost minunat, dar simt că am deschis niște uși pe care acum nu le mai pot închide.

Graham zâmbi, bucuros că avusese acest efect.

– Cred că ușile mele s-au dat de perete în clipa când ai intrat în toaleta bărbaților.

– Am făcut o primă impresie interesantă, nu-i așa? râse încet Elaine.

– Foarte. Și încă o mai faci.

Întinzând mâna peste schimbătorul de viteze, Graham i-o luă într-a lui.

– Vrei să mergem la o cafea, sau ceva?

– La drept vorbind, simt că am burta plină... ezită Elaine.

Fu nevoit să-i pună întrebarea de care se temea cel mai mult.

– Atunci, vrei să te duc acasă?

De astă dată, spre imensa lui plăcere, Elaine nu mai ezită nici o clipă.

– Nu.

– Există vreun loc unde am putea parca? Doar ca să stăm de vorbă.

Elaine scoase un sunet comic.

– Cred că n-am mai auzit texte din-astea de când aveam șaisprezece ani.

– Ți-am spus că mă faci să mă simt ca un adolescent. Dar, dacă mergem la tine acasă, nu mai răspund de faptele mele. Aș... în fine, să zicem doar că Anthony ar primi o lecție de biologie de care n-are nevoie tocmai acum.

– Anthony rămâne peste noapte la prietenul lui.

Graham gemu, strângându-i cu putere mâna.

– Doamne, femeie, nu mă ispiti. Te-aș răsturna în pat atât de repede...

– Există un loc liniștit și sigur, îl întrerupse Elaine. Pentru noi.

– Oricât de mult detest să întreb... Unde?

– La școala mea.

– La școală! izbucni în râs Graham.

– La ora asta, acolo nu e nimeni. Este în drum spre casă și am putea sta în parcare, în spatele autobuzelor... ca să conversăm netulburați.

Graham îi eliberă mâna.

– Arată-mi drumul, și am pornit.

Școala nu era mare, dar copacii o înconjurau pe trei părți. Autobuzele se înșirau spre fundul parcării, iar Graham opri Mercedes-ul lângă ultimul. Era un loc retras și sigur, își spuse el, atât mulțumit, cât și dezgustat. Păcat că se simțeau ca niște adolescenți, pentru că dacă ar fi fost într-adevăr...

Își alungă gândul. Veniseră să stea de vorbă, nu în alt scop.

Dar, imediat ce motorul mașinii se opri, se lăsă o liniște apăsătoare. Elaine se instală mai bine în fotoliu, cu privirea drept înainte. Într-un târziu, Graham îi aruncă o privire, întrebând-o:

– Îți convine situația asta?

– Da... și nu.

Îl privi, încercând să zâmbească.

– Nu știu, Graham.

– În weekendul trecut am vorbit serios, să știi. Vreau să încerc, fiindcă am nevoie de tine. Nu... Nu pot explica, dar îmi oferi lucrul care-mi lipsește cel mai mult în viață, pe moment.

– Știu, dar tocmai asta e. Acest „pe moment". Totul e atât de nou pentru mine, iar tu, atât de... nu ești deloc de nasul meu.

Graham râse.

– Aiurea! Mai degrabă tu nu ești de nasul meu.

– Graham, te rog.

Cu o expresie rănită, Elaine începu să-i explice:

– Ai o companie, ești bogat și sofisticat. Eu sunt săracă, stângace... Până și nașa-zână a Cenușăresei mi-ar întoarce spatele.

– Nu sunt deloc bogat, replică Graham. Cea mai mare parte a averii mele e pe numele firmei și doar de câțiva ani am

încetat să mai fac pizza optsprezece ore pe zi. Așa ceva numai sofisticare nu se poate numi. Nașa Cenușăresei mi-ar arunca o singură privire și ți-ar zice: „Lasă-l încolo, scumpo. Nu-i mare lucru de capul lui."

– Ești mult peste nivelul capului meu. Și-apoi, mai este și fiul meu, pitbull-ul. Oricui îi e greu să se descurce cu copiii altcuiva, dar mai ales unui burlac care nu prea are experiență cu copiii.

– Nu are deloc, precizează el.

– Și mai rău, oftă Elaine. „Pe moment" pare imposibil.

Graham oftă și el.

– Nu știu ce-aș putea spune ca să te încurajez.

– Poate că tocmai asta e... Poate că trebuie să mă bazez numai pe încredere. Fie va fi ceva, fie nu. Dar acum nu mai pot da înapoi. O știu.

Graham se apropie, atât cât îi permitea consola schimbătorului de viteze.

– Asta trebuie să facem amândoi, să avem încredere. N-ai idee cât a însemnat pentru mine faptul că m-ai primit în casă, sâmbăta trecută.

Elaine trase adânc aer în piept, cu sânii ieșindu-i delicios în relief prin corsajul rochiei.

– N-ai idee ce-a însemnat pentru mine să te văd în prag.

Luându-i mâna, Graham i-o sărută, savurând senzația pielii mătăsoase și a degetelor suple pe buze și limbă.

– Am nevoie să fiu cu tine, Elaine.

Vocea ei șovăi, parcă stăpânită deja de dorință.

– Am nevoie să fiu cu tine, Graham.

În timp ce Graham îi întorcea mâna, pentru a-și trece limba peste liniile din palma ei, Elaine murmură, tremurând:

– Mi-ai lipsit atât de mult...

El îi strânse degetele, apoi se întinse s-o sărute, sub ureche. Parfumul ei, amestecat cu mirosul delicat al trupului, îi inundă simțurile. Era o adevărată tortură, o tortură delicioasă. Spera să nu se mai sfârșească.

– Parcă spuseseși că parcarea asta e sigură... gâfâi el, îngropându-și fața în adâncitura gâtului ei.

Începu să-i presare pe piele un șir de mușcături drăgăstoase, având senzația că s-ar fi putut hrăni cu carnea ei, atât de tare îl excita dorința.

– Periculoasă... șopti ea, trăgându-l de păr cu degetele, aproape rugător, dornică de mai mult. Mă faci să mă simt atât de periculoasă...

– Iar tu mă faci să mă simt ca un adolescent la prima întâlnire într-o parcare. Sunt numai instincte, și toate mă îndeamnă spre tine.

– Ce păcat... murmură Elaine. Fiindcă, Doamne, cât te mai doresc...!

Graham se întrerupse, ridicând capul. Tot trupul îi fu străbătut de o convulsie, pradă unei nerăbdări pline de speranță.

– Nu suntem cu adevărat doi adolescenți refugiați într-o parcare, așa că n-am putea să... Nu-i așa?

Privindu-l lung, Elaine încuviință:

– Suntem mult prea bătrâni pentru un comportament atât de nerușinat.

Drept răspuns, Graham îi șopti la ureche ceva cât se poate de nerușinat.

– Nu e cazul...

– N-am putea...

Mâinile ei se ridicară la nasturii rochiei.

Mâna lui trase de manetă, coborând spătarul scaunului.

Luminile îi orbiră.

– O, Doamne! țipă Elaine, zărind girofarurile poliției dincolo de faruri. Încercă să revină pe scaunul ei, dar era blocată prea strâns între Graham și consolă.

Mâinile lui Graham o opriră.

– E-n regulă. Suntem îmbrăcați.

– Acum!...

– Bucură-te că ăsta nu s-a înfipt...

Cuvântul ales de el o făcu să se înece.

– ...că n-a apărut aici acum zece minute. Îi vom explica totul cinstit... – oarecum cinstit – și să sperăm că nu ne amendează. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

– Graham, asta-i școala unde predau eu. Nu pot fi arestată tocmai aici!

Graham nu răspunse. Era prea ocupat să coboare geamul, pentru a-i vorbi polițistului care coborâse din mașină și se apropia de ei. Acesta lumină o secundă interiorul Mercedes-ului, cu lanterna, apoi o stinse.

– Hm...

Polițistul își drese glasul, dar imediat zâmbi complice.

– Cred că nu intenționați să devastați școala, așa cum se temea omul de serviciu.

Jim Tarbluth. Elaine uitase că tânărul îngrijitor era încă acolo, atent la orice prezență suspectă în parcare.

Graham râse, reușind să sune firesc.

– Știu că pare... caraghios. Dar ne e cam greu să găsim câteva momente de liniște, când ea are copii acasă, iar eu locuiesc la două ore distanță. Cred că nu ne-am gândit...

Polițistul dădu din cap, cu un aer de cunoscător.

– Înțeleg. Și prietena mea are doi copii și a trebuit să scornim câteva ciudățenii ca să avem și noi liniște. Numai să nu mai faceți... sau să vă găsiți un loc mai potrivit. N-am chef să vă fac raport, pe viitor.

– Nu mai facem, îi promise Graham.

– Vă mulțumim, șopti și Elaine, întorcând capul umilită.

Polițistul reveni la mașină și plecă din parcare, după ce-i promiseră că aveau să plece cât de curând. Ce om drăguț! își spuse Elaine, ușurată.

Graham izbucni în râs.

– Să ne prindă prin parcări, la vârsta noastră...!

Elaine gemu.

– Numai eu eram în stare să fiu prinsă de poliție!

Când ajunseră acasă, descoperiră cât de greu îi era lui Graham să plece, mai ales acum, când Anthony era plecat la prietenul lui.

Peste o oră, când sună telefonul, Elaine era încă trează. Știu cine era, încă înainte de a răspunde.

– Ai depășit viteza legală, spuse ea, în loc de salut.

Graham râse.

– Știai că eu sunt!

– N-avea cine să fie, la ora asta. Ce-ai făcut? Le-ai spus polițiștilor că trebuie să ajung acasă ca să-i dai telefon unei femei depravate?

– Merge întotdeauna, mai ales când și polițiștii au asemenea plăceri. E o chestie pur bărbătească.

– Așa se pare.

Începură să converseze și terminară curând... după crăpatul zorilor.

Capitolul 10

Phillies câștigaseră opt meciuri la rând, iar Graham avusese opt întâlniri cu Elaine. Deși nu fusese nevoie să repete aventura din parcare, folosiseră soluții foarte ingenioase pentru a face dragoste.

El era de vină, își spunea Graham, încântat. Nu-și mai putea ține mâinile departe de ea. Iar Elaine răspundea. Mamă, cum mai răspundea...!

Se așeză pe locul lui, lângă Ed Tarksas. Se simțea cam vinovat că-l folosea iar pe Ed așa, dar încheiase un acord de probă cu compania lui pentru niște reclame la Cove Pizzerias.

Când îl văzu, Elaine se opri pe scară, apoi zâmbi larg. Graham zâmbi și el. Cele trei văduve se uitară de la unul la altul, cu sprâncenele înălțate. Anthony, însă, numai încântat nu arăta.

Zâmbetul lui Graham se șterse. Orice-ar fi făcut, băiatul nu se dădea pe brazdă. Spera numai ca, în timp, relația dintre ei să se destindă.

– Bună, salută el, când grupul se așează pe locurile din spate.

– Bună, scumpule, răspunse Cleo zâmbind larg. Bună și ție, scumpete, adăugă ea spre Ed.

Ed răspunse cu un mormăit.

– Fetelor, dați-le bună ziua domnilor la costum.

– Bună ziuaaa...! salutară în cor Mary și Jean, zâmbind și mai larg decât Cleo.

– Ați venit să ne vedeți? întrebă Cleo, bătându-l pe Graham pe umăr. Suntem cele mai sexy femei de-aici, nu-i așa?

– Categoric, fu Graham de acord. Nici nu știu cum să-l mai țin pe Ed la locul lui.

Femeile izbucniră în râs. Până și Ed consimți la un zâmbet acru.

Numai Elaine nu râdea. Se aplecă înainte.

– Azi am primit nota de plată și am văzut un credit care n-are ce căuta acolo.

Graham chicoti, știind despre ce era vorba.

– Nu pe bune?

Elaine îl privi iritată.

– Pe bune. Cred că i-ai pus pe cei de la Boyd's să-mi facă un credit și ai plătit tu costumul.

– Nu te puteam lăsa să plătești o asemenea sumă, se apără el.

– I-a cumpărat un costum! le informă Jean pe Cleo și Mary.

– Coreeect! replică tărăgănat Cleo. Cam atâta-i tot ce-o să primească de la mămica asta de zahăr.

Mătăniile lui Mary țăcăniră.

– Până nu se repede toată lumea să creadă că-s putred de bogată, începu Elaine cu aprindere, aflați că prietena mea de la curățătoria chimică i-a stricat costumul, așa că a trebuit să i-l înlocuiesc, după ce-l pisasem atâta să mă lase să i-l dau eu la curățat.

Celelalte trei își dădură coate, cu gesturi care aminteau de filmul „Clip-clip, ghiont-ghiont“ de Monthy Python.

Anthony păru ca lovit în cap.

Graham îi zâmbi, încercând să risipească tensiunea.

– Uneori, omul trebuie să fie gentleman. E o tradiție a bărbaților, nu-i așa?

Băiatul se încruntă. Bine măcar că-l pusese pe gânduri. Era un pas înainte.

Cleo, binecuvântată să-i fi fost inima, se repezi să contribuie și ea:

– Anthony, scumpule, trebuie neapărat să te-apuci de învățat și chestii de-ale bărbaților. Te-ai învârtit prea mult cu noi, muierile.

Întinse mâna să-l mângâie pe obraz, prin fața Elainei. Aceasta îi zâmbi fiului ei, care surâse la rândul lui.

– Mda, așa cred, spuse el.

– Vino și stai aici, lângă mămica de zahăr, îl chemă Cleo pe Graham, pe un ton încântat-răutăcios. Am să trec eu lângă celălalt domn la costum.

– Mulțumesc, râse Graham.

Îl bătu pe umăr pe Ed, retezându-i protestul. Probabil asta avea să-l coste, undeva pe parcursul campaniei publicitare a lui Ed. Ar fi meritat, însă, numai pentru a-l vedea pe acesta descurcându-se cu Cleo. De asemenea, probabil tânărul înțelesese în sfârșit cauza așa-zisului interes al lui Graham pentru meciuri.

– Dacă-i bun de ceva, mai târziu vă las să faceți schimb de locuri cu mine, le spuse Cleo lui Jean și Mary, care pufniră.

Ed se cocoșă pe scaun.

Graham se așeză lângă Elaine, bucurându-se de felul intim cum li se atingeau coapsele.

– Bună, mămico de zahăr.

– Numai asta-mi mai lipsea...! gemu Elaine.

După un scurt hohot de râs, Graham deveni serios.

– Nu ești cu-adevărat supărată pe mine pentru că am trecut în contul meu nota de plată a costumului, nu-i așa?

– Ba cum să nu fiu! se oțărî Elaine încruntată. Dar nu trebuia să aduc vorba despre asta aici. Acum, nu-mi rămâne decât să suport consecințele.

Lui Graham îi stătea pe limbă să sugereze alte „consecințe", dar Anthony stătea de cealaltă parte a Elainei, ascultându-i atent.

– Anthony, începu Graham, aplecându-se prin fața Elainei. Cred că nu e nevoie ca mama ta să plătească o avere numai ca să te învețe pe tine o lecție despre responsabilitatea propriilor tale fapte, nu-i așa?

Anthony îl privi mirat.

– Cred că da...

– Iar acum, aflând că eu am achitat în locul mamei tale o sumă pe care nu trebuia s-o plătească, ai primit o lecție despre ceea ce înseamnă să fii gentleman, este?

– Asta înseamnă că mama își poate permite acum să-mi ia ultima bandă cu Double Dragon pentru Super Nintendo?

– Probabil.

– Mișto lecție, domnule Reed! replică Anthony, zâmbindu-i.

Toți râseră. Toți, cu excepția Elainei.

– Oricum, eu tot am să plătesc, se încăpățână ea.

– Pentru asta există mămicile de zahăr, răspunse Graham, luând-o de mână.

Și se întoarse să urmărească meciul.

– Ce?!?

Elaine ascultă fără să-i vină a crede, în timp ce pedagogul de la școala lui Anthony îi spunea din nou, la telefon, că fiul ei fusese prins chiulind de la cursuri.

Tremurând de furie, răspunse:

– Vin chiar acum.

Semnă condica de plecare, își luă repede din clasă cele necesare și ajunse la școala lui Anthony într-un timp record.

Fiul ei stătea în cancelarie, posomorât, pe un scaun. Când ridică privirea spre ea, însă, expresia îi deveni ostilă.

Elaine înțelese că, indiferent de cauze, principala sursă a problemei era ea.

Măsurile disciplinare constau într-o eliminare de la ore în incinta școlii și câteva puncte negre care urmau să-l coste pe Anthony o excursie ce se anunța. Anthony părea gata să izbucnească în plâns, iar Elaine înțelese că fusese lovit usturător.

Imediat ce ajunseră în mașină, îl întrebă:

– De ce?

Anthony ridică din umeri, cu privirea pe fereastră.

Elaine ajunsese la capătul răbdării.

– La naiba, Anthony, de ce-ai chiulit de la ore?

– Nu știu.

– E de neiertat! se răsti ea, demarând în trombă, furioasă. Sau îmi dai un răspuns clar, sau n-ai să mai vezi lumina zilei până împlinești douăzeci și cinci de ani!

– N-avem pivniță, mami.

Elaine fu cât pe ce să nimerească într-un stâlp.

– Nu face pe deșteptul cu mine.

Trase aer în piept, adânc, încercând să se calmeze înainte de a-și ieși complet din minți.

– Anthony, așa ceva nu e deloc stilul tău. Ce s-a întâmplat? De ce-ai tras chiulul? Doar ca să vezi cum e?

Băiatul nu răspunse.

– A chiulit și Steven cu tine? continuă Elaine să-l iscodească.

Îi cunoștea pe toți prietenii fiului ei și nu se îndoia că și ei făceau micile lor pozne, ca toți copiii. Dar erau băieți buni, demni de încredere. Poate că fiul ei se înhăitase cu un anturaj nefast și încerca să pară mai bărbat – cel mai cumplit coșmar al oricărui părinte.

– Nu, răspunse el. Numai eu.

– Deci, ai chiulit singur. Ești supărat pe mine pentru ceva? Fiindcă, dacă ești, nu simt nici pe departe că aș fi la fel de aspru pedepsită ca tine, e clar? Ba chiar, lăsând la o parte supărarea, mă simt extrem de bine.

– Mulțumită domnului Reed ăla, replică Anthony sarcastic.

– Aha...

Elaine simți că i se aprindea beculețul, dar continua să fie nedumerită.

– Dar aseară păreai să-l simpatizezi.

Își privi fiul la timp ca să-l vadă ridicând iar din umeri. Nu recunoștea că-l plăcea pe Graham, iar Elaine se întrebă cum ar fi putut să-l ajute, într-o situație atât de delicată pentru el.

– Chiar i-ai cumpărat un costum?

– I-am înlocuit costumul compromis, precizează ea. E o mare diferență. Și l-am înlocuit fiindcă era de datoria mea s-o fac. Vărsasem suc pe el, l-am convins să mă lase să i-l dau la curățat, iar acolo i s-a stricat culoarea. Am considerat că nu mai puteam face nimic altceva decât să iau altul în schimb. El a fost foarte amabil că a achitat nota, dar deși a procedat ca un gentleman, nu trebuia să facă ce-a făcut.

– Deci, n-o să vă mai vedeți...

– Ba nu, îl întrerupse ea cu blândețe. O să ne mai vedem, dacă mă caută.

Expresia lui Anthony se mohorî din nou.

– Anthony, cred că vrei să-l placi pe Graham, dar simți că atunci l-ai trăda pe tatăl tău. Nu e adevărat. Graham nu caută să ocupe locul nimănui, crede-mă. Iar eu te iubesc. Te iubesc chiar mai mult acum, poate fiindcă azi ai atâta nevoie. Dar, chiulind de la școală ca să te răzbuni pe mine, numai ție îți faci rău. Ai pierdut excursia... și ești consemnat pentru o lună. Inclusiv de la meciuri.

– Mami!

Ochii fiului ei se umplură de lacrimi.

Elaine încercă să rămână fermă, știind că trebuia să-i demonstreze cât de intolerabil fusese comportamentul lui.

– Mami, te rog, nu-i de-ajuns că pierd excursia? o imploră Anthony. Nu și meciurile...

– Iubitule, echipa e oricum în deplasare, jumătate de lună, așa că nu va fi chiar atât de rău, zâmbi ea înțelegător. Dar de consemnare nu poți fi iertat.

– Dar mătușa Cleo, mătușa Jean și mătușa Mary? Vor avea nevoie de noi ca să ajungă la stadion.

– Am să le găsesc eu un mijloc de transport.

În sinea ei, Elaine oftă. Singura pedepsită pe nedrept era ea însăși. Sau, poate, nici ea nu era chiar atât de nevinovată. Anthony își exprimase de nenumărate ori nemulțumirea. Se simțea cuprinsă de remușcări. Oare ce făceau părinții singuri în asemenea situații?

* * *

Elaine continua să-și pună aceeași întrebare când, pe parcursul săptămânii, se duse cu Graham la cină. Pe Anthony îl lăsase cu o guvernantă – pedeapsa îi interzicea și să stea la Steven – ceea ce reprezenta încă o lovitură dureroasă la adresa mândriei lui adolescentine.

– Nu știu ce să-i mai spun ca să-l asigur că nu există nici un pericol la adresa iubirii mele pentru el, îi spuse ea lui Graham.

Graham tăcu mult timp, învârtindu-și încet paharul cu vin.

– Mă rog, ridică din umeri Elaine, sunt sigură că până la urmă Anthony și cu mine o să ne lămurim cumva. Probabil că până atunci vom vrea să ne omorâm unul pe altul, dar o s-o scoatem noi la capăt.

Graham zâmbi, vizibil ușurat. Dar momentul o lăsase pe Elaine cu un sentiment foarte neplăcut. Putea spune că era gata să-l accepte pe copilul ei, dar n-ar fi vorbit serios. Nu încă.

După cină, când o lăsă în fața casei, îi spuse:

– Aș vrea ca tu și Anthony să veniți duminică s-o cunoașteți pe mama mea.

Elaine îl privi cu gura căscată.

– Serios...?!?

Zâmbind, Graham o luă în brațe.

– Cred că e timpul. Și-n plus, știe că mă întâlnesc cu cineva și e curioasă.

Elaine avu senzația că se topea la pieptul lui.

– Mi-ar plăcea nespus să-ți cunosc mama. Iar duminică e perfect.

– Știu. Phillies sunt din nou în turneu.

Apoi gemu:

– Și-acum, mă întreb dacă e într-adevăr o idee strălucită. O să faceți schimb de experiență.

– Trebuie să-ți asumi riscul ăsta.

Graham o sărută, cu căldură, poftă și regret în același timp. Avea să se răzgândească, își spuse Elaine, străduindu-se să-și alunge îndoielile din timpul cinei. Avea să se răzgândească.

* * *

Lenore Reed nu era femeia înaltă, maiestuoasă, cu aere imperiale, pe care și-o imaginase Elaine. Era scundă, trupeșă, cu păr cărunt nevopsit. Și avea un zâmbet cald și vesel.

– Bine ai venit, bine ai venit, o întâmpină ea, ieșind pe pasarela fin fața micii sale case din lemn de cedru, pe malul Golfului Indian din Delaware. Intră, masa e gata. Cred că, după atâta drum, mori de foame.

Elaine zâmbi și ea, intrând în casă.

– Drumul a fost minunat. E foarte frumos aici.

– M-am mutat în casa asta după ce-a murit Frank al meu, îi spuse Lenore pe un ton confidențial. E cam izolată, dar îmi place mult. Nu m-aș simți atât de singură, dacă fiul meu ar trece mai des pe la mine.

– Of, mamă... se plânse Graham.

Elaine îi zâmbi. Deși avea o firmă în toată regula, mama lui îi putea risipi aura de mare patron doar cu câteva cuvinte iscusit alese.

– Ei bine, ar trebui să vii mai des, îl admonestă Lenore.

Graham o privi pe Elaine cu subînțeles, ca pentru a spune că ea era de vină. Elaine nu făcu decât să clatine din cap.

– Graham mi-a spus că ești profesoară... începu Lenore.

Și nu se mai opri din conversație până când le servi „gustărica“– la drept vorbind, un adevărat festin.

Anthony abia se atingea de mâncare, devenind și mai necooperant ori de câte ori i se adresau Graham sau Lenore – și mai ales Elaine. Aceasta tocmai se pregătea să-l cheme în altă cameră pentru a-i ține o predică severă, când Lenore interveni:

– În golfulețul din spatele casei e un loc foarte bun de pescuit. Îți place să pescuiești?

Anthony ridică din umeri.

– Bine, atunci hai cu mine să-ți dau o undiță și puțină momeală.

Elaine zâmbi amuzată când Anthony fu scos din cameră de acel tăvălug cu aere de bunică, spre micul ponton din spatele casei.

– E o bijuterie, comentă ea, în timp ce se așeza împreună cu Graham în două șezlonguri, pe terasă.

Graham zâmbi.

– Știam eu c-aveai s-o placi.

– Cred că și Anthony o place.

– Toți prietenii meu o plăceau, când eram de-o seamă cu Anthony.

Elaine se întoarse spre el, surprinsă de tonul nemulțumit pe care vorbise.

– Am impresia că nu-ți convenea prea mult.

– Nu, zâmbi Graham. Dar mă cam descurajează s-o văd progresând atât de ușor, deși știu că Anthony n-o consideră o amenințare, ca pe mine.

Cuvintele lui îi stârniră Elainei un junghi de frică în stomac. La fel ca în ultima seară la restaurant, avea o presimțire rea. Dar dacă și Graham simțea același lucru, știa că relația lor era sortită pieirii.

– Poate, continuă el, ar trebui să iau de la ea câteva lecții cum să procedez cu copiii. În fond, și cu mine încă se mai descurcă destul de bine.

Anthony prinse doi pești care se rătăciseră în golf. Era în extaz, deși îi aruncase înapoi. Pescuitul reușise. Fiul ei era mai vesel și, când uita să fie reținut, se distra chiar bine.

Punctul culminant al zilei fu atins când ieșiră să ia cina – pe esplanada din Redwood Beach, la o Cove Pizzeria.

– Glumești! exclamă Elaine râzând, când Graham îi conduse pe poarta largă cu copertină.

– Niciodată, răspunse el, zâmbind încântat că reușise să le facă o surpriză; apoi îl strigă pe omul de la tejghea: Lou! Ai nevoie de un ajutor la pizza, în seara asta?

– Când e vorba de dumneavoastră, oricând, șefu'!

Lou ieși de după tejghea, cu mâna întinsă. Era administratorul acelei pizzerii, un om de vreo cincizeci de ani, familiarizat cu Graham și mama lui, căci o sărută pe Lenore pe obraz.

– Anthony, spuse Graham, spre surprinderea amândurora, vino să mă ajuți. Vom face o pizza pe cinste, iar pe porția mamei tale vom pune anșoa.

Elaine și Lenore îl înghiontiră imediat pe băiat înainte, apoi se așezară într-un separeu, privindu-i cum începeau să lucreze împreună. Bărbatul discuta firesc cu băiatul, dându-i îndrumări și sfaturi... și, cel mai adesea, râzând amândoi cu poftă.

Rupsese o pagină din manualul mamei sale și începea să-l cucerească pe Anthony.

Poate că, la urma urmei, mai puteau avea speranțe.

Capitolul 11

Te iubesc.

Cuvintele răsunau în capul Elainei, în timp ce se zbuciuma în convulsii de extaz sub trupul lui Graham. Acesta strigă ceva neînțeles, apoi se îngropă pentru o ultimă dată în ea, cu sămânța pulsându-i prin adâncurile ei moi. Plăcerea era tot mai mare de fiecare dată când făceau dragoste din nou.

Elaine ieși încet la suprafață, simțind cum i se prelingeau pe tâmple lacrimile, într-o descărcare fizică și emoțională în același timp. Graham înălță capul.

– Plângi. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, suspină Elaine, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii. A fost atât de bine...

Graham zâmbi glumeț.

– Mă bucur că ești de părerea asta.

În realitate, plângea fiindcă nu spusese cu voce tare te iubesc. Încă nu era pregătită s-o facă. Și nici el nu i-o spusese primul.

Îi scăpă încă un suspin.

– S-a mai întâmplat ceva cu Anthony? întrebă Graham, bănuitor.

– Nu. O, nu...

– Acum pare mai înțelegător față de întâlnirile noastre.

Elaine dădu din cap.

– Mai ales din moment ce școala s-a terminat. Îi place să stea peste noapte la Steven, așa că în seara asta e mulțumit. Iar eu stau peste noapte la tine, deci sunt mulțumită la rândul meu.

– Ești sigură? o întrebă el, părând îngrijorat.

– Da, sunt sigură. Nu trebuie decât să ajung înapoi acasă înainte de a-și da seama că am lipsit toată noaptea.

Graham chicoti.

– Am pus ceasul să sune, deși n-am de gând să te las să dormi o clipă.

– Nici nu speram.

Îl sărută pe umăr. De când o vizitaseră pe mama lui, cu câteva săptămâni în urmă, relațiile dintre Graham și Anthony se mai amelioraseră. Nu cu mult, dar totuși... Oricum, însă, Elaine nu era încă dispusă să riște o declarație atât de deschisă față de fiul ei.

Peste câteva momente, sună telefonul.

Graham întinse mâna spre noptieră, întâlnind pe drum pielea caldă a Elainei.

– Alo?

– Graham.

Era unul dintre vicepreședinții companiei lui.

– Am suferit două spargeri, în noaptea asta.

Graham sări în șezut.

– Ce!?

– Ce??? exclamă și Elaine, ridicându-se lângă el. Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

– Două dintre localurile mele au fost jefuite, îi răspunse el.

Elaine se relaxă. Graham își dădu seama că se gândea la fiul ei. Din păcate, acum cei cu probleme erau „copiii“ lui.

– Unde? întrebă el, în receptor.

– În Dover și în Clayton. După părerea poliției, e doar o coincidență. Managerul din Clayton a fost împușcat.

Elaine, auzind vestea, scoase un ușor țipăt.

Graham simți și el un junghi în stomac.

– Cât de grav e?

– L-au internat la Christianna Hospital, în stare critică. Probabil acum e pe masa de operație.

Christianna era pe aceeași stradă cu vila lui Graham. Acesta dădu pătura la o parte, coborând din pat.

– Achită-i toate taxele care nu sunt incluse în asigurarea de sănătate. Vin acolo imediat. Are familie?

– O soție și doi copii.

Graham inspiră scurt.

– Bine, vezi să nu le lipsească nimic.

Închise telefonul și se întoarse spre Elaine.

– Trebuie să mă duc.

Elaine aprinse lumina, clipind din ochi. Oricât de agitat era, Graham observă cât de senzual arăta, cu părul răvășit și ținându-și cu o mână cearșaful peste sâni. Nici nu era de mirare că-l scotea din minți.

– Vin și eu cu tine, spuse ea.

– Nu, n-ai nici un motiv. Nici eu nu am ce să fac, dar e responsabilitatea mea. Omul lucrează pentru mine.

Neluându-i în seamă protestele, Elaine începu să se îmbrace. În sinea lui, Graham își mărturisi că era recunoscător pentru prezența ei.

Spitalul era o adevărată menajerie de oameni alergând care-ncotro, într-un haos organizat. Elaine îi telefonă lui Anthony. Plănuiseră ca ea să se întoarcă acasă înainte de ivirea zorilor, dar acum nu se mai putea. Graham o auzi asigurându-și fiul că totul era în regulă și urma să ajungă acasă până seara.

Elaine și Graham așteptară până când operația se termină, iar pacientul fu adus înapoi în rezervă. Medicul îi asigurase că intervenția avusese succes. Graham se ocupă de necesitățile imediate ale soției, apoi plecă în sfârșit cu Elaine spre casă.

Înapoi la vilă, văzu imediat sterilitatea în care trăia. Mobilă scumpă, fără nici un bibelou în dezordine, nici o pernă mutată din loc. Nici o revistă nu stătea deschisă pe măsuța de cafea, nici un animal nu încălzea atmosfera. Nu exista viață.

Numai pe Elaine o avea. Își dădu seama câtă culoare și căldură adusese în viața lui.

O luă în brațe. Elaine se rezemă de el, mângâindu-i liniștitor umerii.

– Am nevoie de tine, șopti Graham, strângând-o la piept.

– Și eu de tine, răspunse ea, răsfirându-i părul cu degetele.

O sărută, îmbrățișându-i gingaș limba cu a lui. Mâinile sale începură să-i cutreiere trupul. O dorea. Impulsurile îi goneau deja prin toată ființa, refuzând să se lase înăbușite.

Mâinile ei i le înlăturară pe ale lui cu blândețe, iar Elaine înălță capul.

– Trebuie să plec.

Dezorientat, Graham clipi din ochi.

– Poftim...?

– Chiar trebuie să plec, dădu ea din cap. Trebuie să ajung acasă, la Anthony. E necăjit. Mi-am dat seama, la telefon.

Lui Graham i se frânse inima. Nu știa cum să se ocupe de nevoile unui copil – știa că nu putea – dar și el se simțea neglijat.

La vederea ezitării lui, în ochii Elainei se ivi o expresie ciudată.

– Am un fiu, Graham. Nu-l pot neglija.

– N-am spus niciodată să-l neglijezi.

Își dădu seama că vorbea pe un ton defensiv și făcu un efort să se calmeze.

– Sigur că nu trebuie să-l neglijezi. Te duc acasă.

– Ce-ar fi să iei cina cu noi? propuse Elaine, zâmbind, pentru a risipi tensiunea momentului.

Graham simțea că pe Anthony nu l-ar fi încântat ideea. Clătină din cap:

– Mai bine mă întorc imediat la birou. Ar trebui să fiu acolo, acum.

– A... Da, desigur. Pot căuta pe cineva care să mă ia cu mașina...

– Nu, vreau să te duc mai întâi acasă. E foarte important pentru mine să fac asta.

– Atunci, vino sâmbătă seara la cină, insistă Elaine. Phillies sunt din nou în deplasare...

– Iar eu culeg din nou firimiturile rămase în urma armăsarilor, se plânse Graham.

– Câtă dreptate ai!

– Bine, primesc. Dar numai dacă faci iar o salată din-aia de resturi.

Elaine chicoti:

– Ce altceva credeai c-ai să primești? Chateaubriand și Moët?

Graham își frecă nasul de gâtul ei.

– Asta-i pentru următoarea ta vizită aici. Numai că șampania am s-o torn peste trupul tău gol și-am s-o ling.

Elainei i se opri respirația.

– Vaaai... ce pervers ești! La ce oră să fiu aici?

În drum spre casa ei, Graham vorbi aproape tot timpul la telefon, cu cei de la birou. Abia la întoarcere își dădu seama că nu-i făcuse cu mâna lui Anthony, care juca baschet la coșul de pe stradă, în fața casei lui Steven.

Avea să se achite cu următoarea ocazie.

* * *

– Parcă spusesești că va fi aici la șapte.

Elaine își lăsă deoparte toate celelalte griji, pentru a-l liniști pe fiul ei.

– E abia șapte și jumătate, Anthony. Sunt sigură că traficul e aglomerat, sau așa ceva.

Fiul ei nu părea prea convins.

Întârzierea lui Graham îi amintea de întârzierea altcuiva, într-o seară îngrozitoare. Se mai uită de câteva ori pe fereastră, apoi se duse la telefon să-l sune pe Graham, acasă și la birou.

Când închise, fără să-i fi răspuns nimeni, Anthony era lângă ea. Încercă să zâmbească.

– Nu răspunde. Înseamnă că e pe drum.

Știind ce-l frământa pe fiul ei, adăugă:

– Nu e ca atunci când tatăl tău...

– Nu este tatăl meu și n-ai să poți tu să-l faci să fie!

– Nici nu spuneam că e, și nu încerc așa ceva, replică Elaine cât putea de calm. Dar nu putem să nu ne amintim, din moment ce Graham întârzie la cină, nu-i așa? Și nici nu e mai mult decât atât... doar o întârziere la cină. Oricum e ultima oară că întârzie la cină, pentru că atunci când va ajunge aici am să-l omor.

Anthony zâmbi:

– Mie-mi convine.

Din păcate, Elaine simțea că fiul ei vorbea serios. De ce oare, de fiecare dată când credea că situația se aranja, descoperea că nu era așa?

Și unde naiba era Graham, și de ce nu telefonase? Începea s-o cuprindă panica, făcându-i mâinile să tremure.

Până la urmă, îi puse masa lui Anthony, care nu se prea atinse de mâncare – semn rău, pentru un băiat de treisprezece ani, în creștere. Elaine nu mâncă nimic. Nu putea. Până nu primea o veste de la Graham.

Când acesta apăru în sfârșit, întârziase cu aproape două ore. Elaine se repezi afară, mai degrabă furioasă decât ușurată că-l vedea.

– Unde naiba ai fost? îl întrebă ea.

– Am lucrat, răspunse Graham, retrăgându-se din fața ei, ca și cum s-ar fi recunoscut vinovat de cine știe ce grozăvie.

– De ce n-ai dat un telefon? continuă Elaine, încercând să-și înghită lacrimile. De ce n-ai sunat?

– Telefonul din mașină mi s-a stricat. N-am descoperit decât când am încercat să te sun, ca să te-anunț. Iartă-mă, Elaine. Nu mi-am dat seama că întârzierea mea avea să te tulbure atât de mult.

– Mi-a amintit de...

Graham înjură ca la ușa cortului.

– O clipă nu m-am gândit la asta...!

Apoi o îmbrățișă.

– Doamne, cât de rău îmi pare! Data viitoare, am să te sun de undeva...

– Bine.

Furia Elainei se risipise în contact cu trupul lui. Graham îi dădu drumul și intrară în casă împreună. Anthony aștepta lângă ușa din față.

– Ai întârziat, îl acuză el.

– Îmi pare rău, răspunse calm Graham, zâmbindu-i. N-am vrut să vă sperii, pe tine și mama ta.

– Nu m-am speriat, dar ai alarmat-o pe mami și nu e cinstit.

– Ai dreptate. Am greșit. Dar nu se va mai întâmpla niciodată.

– Sunt sigură că Graham a fost ocupat din cauza acelor furturi, interveni Elaine. Putem fi îngăduitori. Numai de data asta...!

Graham îi zâmbi.

– Îți sunt atât de recunoscător...! Mor de foame, continuă el, intrând în living. Mai primesc și eu ceva de mâncare?

– O pun acum la încălzit.

– La încălzit? Parcă trebuia să fie o salată din-alea...

– Ei, uite că de data asta am gătit, așa că ai un motiv în plus să te simți vinovat, dragul meu.

Graham îl privi pe Anthony.

– Am dat de dracu', este?

Băiatul nu-i răspunse.

Elaine nu-i putea lăsa singuri în living, riscând o răfuială. Se hotărî să dezamorseze tensiunea până nu era prea târziu.

– Anthony, încă nu s-a întunecat, ce-ar fi să-l duci pe Graham la coșul de baschet și să aruncați câteva mingi, până pun eu masa? Mi-a spus că în tinerețe a jucat baschet.

Un moment, Anthony nu spuse nimic, apoi dădu din cap și se duse să-și ia mingea.

* * *

Anthony se dusese de mult la culcare, iar Graham se instalase pe canapea, cu brațul pe după umărul Elainei, privind amândoi actualitățile de noapte.

– Cina a fost delicioasă, comentă el. Iar desertul, excelent.

Elaine chicoti.

– Nu-ncepe ceva ce nu poți duce până la capăt.

– Nici nu aveam de gând.

Se îndepărtă de el, cu o expresie serioasă.

– Graham, Anthony poate coborî în orice moment.

– Îți faci prea multe griji.

– Poate. Dar acum e pe muchie de cuțit și nu vreau să forțez nota.

– Cred că exagerezi, Elaine. Când am jucat baschet, s-a comportat absolut normal. Iar săptămâna trecută, la mama mea, am conversat foarte plăcut. Fac progrese.

– Graham, ne cunoaștem numai de câteva luni. Nici măcar nu știm unde vom ajunge...

– Nu vreau decât un sărut, se plânse el.

Fără tragere de inimă, Elaine zâmbi.

– Știm foarte bine ce vrei.

– Bine, deci sunt un obsedat sexual, când e vorba de tine, recunoscu el, trăgând-o mai aproape. Te doresc, Elaine. Mi-ai lipsit și vreau să fiu cu tine.

Elaine își trecu mâinile peste umerii lui.

– Și tu mi-ai lipsit mie. Dar trebuie să fim capabili de puțină reținere.

După ce-i contură sânul cu degetul, Graham i-l cuprinse în căușul palmei, frecându-i sfârcul întărit. Ochii Elainei se închiseră, cu pleoape tremurătoare, iar respirația i se îngreună.

– Puțină reținere, spuse el răgușit. Foarte puțină...

Capitolul 12

– Nu e la Steve, și nici la vreun alt prieten!

Graham avu senzația că primise un pumn în stomac. Telefonul sunase în toiul unei conferințe cu cei doi vicepreședinți ai firmei.

– Ești sigură? întrebă el.

Cei doi vicepreședinți îl priviră curioși.

– Bineînțeles că-s sigură! răspunse Elaine. Știe că la cinci trebuie să plecăm la meci. Întotdeauna ajunge acasă cu mult timp înainte. Văzând că nu mai venea, am început să dau telefoane. Ce credeai că am făcut, c-am stat în cap și mi-am învârtit degetele...?!?

Vocea îi tremura de furie. Graham își dădu seama că-i pusese cea mai prostească întrebare.

– Iartă-mă, spuse el. Am vrut doar să... Am dat un răspuns din-ăla negândit, automat...

– Știu, răspunse Elaine, cu vocea începând să-i tremure. Graham, până acum n-a lipsit de la nici un meci. S-a întâmplat ceva!

– Elaine, cred că e doar o întârziere.

Se uită la ceasul de pe birou.

– O oră și ceva, nu mai mult. Sunt sigur că a uitat să...

– A uitat! Știi câți copii sunt răpiți? Până o să ne convingem noi că n-a „uitat“ nimic, va fi la șase state distanță, fără să-i mai poată da cineva de urmă!

Graham făcu un efort să-și păstreze calmul. Elaine era foarte tulburată.

– Elaine, Anthony a întârziat și nimic mai mult. Garantez eu. Fii rațională...

– Rațională! Sunt mamă. Dar am uitat că tu... nu ești tată.

Cuvintele ei îl atinseră adânc, dureros.

– Ai dreptate, nu sunt. Dar voi încerca să te ajut atât cât pot. Elaine, te rog, telefonează-le tuturor copiilor care pot ști ceva despre el, bine?

– Bine.

Zgomotul receptorului trântit indică foarte clar care fusese reacția ei.

Peste un sfert de oră, Graham își dădu seama că nu auzise nici un lucru din tot ce-i spuneau cei doi vicepreședinți. O sună pe Elaine și, în clipa când îi auzi răspunsul agitat, înțelese că Anthony încă nu venise acasă.

– N-a apărut, așa-i?

– Ce-ți pasă?

– Îmi pasă foarte mult, fir-ar să fie! se răsti Graham, exasperat. Și știi foarte bine. Dacă într-o jumătate de oră nu apare, pornesc și eu într-acolo.

– Îți mulțumesc, răspunse ea mai încet. Iartă-mă. Sunt doar îngrijorată.

– Știu, iubito. Dar va veni acasă, în cele din urmă... și probabil se va plânge că-l tratezi ca pe un țânc.

– Doamne-ajută.

Peste o jumătate de oră, Anthony nu se întorsese.

Graham se repezi la mașină, pornind spre podul de trecere în Jersey, fără să-i mai pese de nici o limită de viteză. Când frână zgomotos în fața casei, Elaine ieșise deja pe ușă și se repezi spre el. O cuprinse în brațe, încercând să-i potolească plânsul.

– Am sunat peste tot, suspină ea.

– Știu. Iartă-mă că am fost un nesimțit. O să-l găsim. Îți promit.

Elaine nu făcu decât să plângă și mai tare.

Sunetul telefonului din casă o smulse din brațele lui. Graham o urmă în bucătărie.

Își dădu seama imediat că vorbea cu poliția. Fie era o veste foarte bună, fie îngrozitoare.

Când în sfârșit închise, Elaine se întoarse spre el. Avea fața roșie de plâns, cu obrajii umezi.

– E bine. N-a pățit nimic, spuse ea, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Poliția l-a ridicat de pe Drumul 30. Făcea autostopul.

– E nebun? izbucni Graham, șocat. Ce naiba l-a apucat, să facă autostopul?

– N-a vrut să le spună polițiștilor. Trebuie să mă duc să-l iau.

– Te duc eu.

Elaine dădu din cap.

– Îți mulțumesc. Nu cred c-aș fi în stare să conduc mașina. Nu-mi vine să cred. Of, Graham...!

O cuprinse cu brațele, iar ea izbucni în plâns. Plâns de ușurare, de astă dată. Când în sfârșit, înălță capul, Graham o sărută pe gură.

– Te iubesc, spuse el. Totul va fi bine.

– E prima oară când mi-o spui.

– Ce, că totul va fi bine?

– Nu, că mă iubești.

– Nu se poate! replică el cu convingere.

– Ba chiar așa e.

– Atunci, ar fi trebuit să ți-o spun acum un veac, pentru că te-am iubit întotdeauna.

– Și eu te iubesc.

Elaine îl mai strânse un moment în brațe, cutremurându-se, apoi îi dădu drumul.

– Acum trebuie să mergem.

Graham dădu din cap.

Ieșiră, plecând să-l ia pe Anthony.

* * *

Când se așezară în mașină, Elaine se întoarse spre fiul ei, care stătea pe bancheta din spate.

– Și-acum, spune-mi de ce naiba ai făcut autostopul?

Drept răspuns, Anthony ridică din umeri.

– Fir-ar să fie! explodă Elaine. Fă bine și răspunde-mi! Știi cât contez pe tine, mai ales de când a murit tatăl tău...

– Am fugit, e bine?

Șocată, Elaine se înmuie în fotoliu. Fugise!

– Ai fugit! Anthony! De ce?

Privirea băiatului se abătu spre Graham, apoi reveni în jos. Ridică iar din umeri.

– Nu-ș'...

– Nu știi?!?

Deodată, însă, Elaine știu. Îl nemulțumise relația ei tot mai strânsă cu Graham și încercase să atragă atenția, într-un mod periculos.

– Poate că e bine să așteptați un timp, până vă mai liniștiți, spuse Graham, calm – aproape prea calm.

– Să ne liniștim!

Elaine se întrerupse, căci dacă mai continua, nu răspundea de faptele ei.

– Bine. Ești consemnat pentru o lună, Anthony. Acum m-am liniștit.

– Nu la asta mă refeream, murmură Graham.

Elaine se gândi un moment să-l spintece, apoi abandonă ideea.

Acasă, îl cuprinse cu brațele pe după talie, simțind că-i venea rău, în timp ce-și privea fiul care urca scara spre camera lui.

Graham oftă.

– Bun venit în lumea reală a vieții de familie, îi spuse ea, cu vocea frântă.

– Ei, zâmbi Graham, frecându-i brațele. Ei, am trecut și eu prin asta... Am fost cândva adolescent și m-am certat cu mama mea, deși de-acasă n-am fugit niciodată.

– Mă simt cea mai nepricepută mamă din lume.

– Nimic mai neadevărat.

Elaine începu din nou să plângă.

– Ba e adevărat... Ce porcărie... Îmi pare atât de rău, Graham...!

Graham o strânse la piept.

– N-ai nici un motiv să-ți ceri iertare.

Era nemărginit de răbdător și absolut minunat, și îl iubea.

Tocmai de aceea, decizia pe care o luase o durea cu atât mai tare.

* * *

Pesemne că adormise, căci dintr-o dată fu conștient că lampa de pe noptieră îi lumina orbitor fața. Clipi din ochi, ferindu-se, apoi o distinse pe Elaine stând în picioare lângă pat. Era complet îmbrăcată, cu geanta pe umăr.

– Nu... n-o să ne mai vedem, spuse ea.

– Ce...?!?

Nu auzise bine, își spuse Graham. Nu era posibil.

– Nu ne mai putem vedea, repetă Elaine.

Fața îi era palidă, iar restul camerei se învârtea ca un caleidoscop ireal, în spatele ei.

– Visez... murmură el, cu falsă ușurare.

– Nu!

Elaine îl apucă de brațe, cu unghiile înfigându-i-se dureros în carnea lui.

– Graham! Nu mai pot! Anthony fuge de-acasă, nu înțelegi... Nu merge! Niciodată n-a mers!

Graham se dădu jos din pat, silind-o pe Elaine să facă un pas înapoi. Îi înhăță brațele, aproape zgâlțâind-o.

– Elaine! Ce naiba tot vorbești?

– Graham, recunoaște! Nu suntem compatibili, tocmai în cele mai importante privințe. Și am un fiu care e foarte nefericit, ceea ce e cea mai gravă problemă. Tu nu te înțelegi bine cu copiii. Știu că n-ai nevoie de problemele mele...

– Nu poți face asta, spuse el, cu inima bătându-i dureros, în panică. Ai avut o perioadă proastă cu Anthony...

– Nu e numai o perioadă proastă! Nu pot s-o fac, Graham. Nu pot accepta toate suferințele care vor urma, pentru amândoi, dacă mai continuăm.

– Dar ai spus că mă iubești!

– Așa e.

În colțurile ochilor îi luciră lacrimi.

– Te iubesc. Tocmai de-asta o fac.

– Îl pui pe fiul tău pe primul loc. Îl lași să te domine.

– Nu mă domină, dar trebuie să-l pun pe primul loc.

Lacrimile începură să curgă.

– Cred că de la început n-am avut nici o șansă...

– N-am să te las! insistă Graham, încercând s-o tragă spre el.

Elaine se smuci din strânsoare.

– Trebuie.

Luându-se după ea, grăbit, Graham încercă să-i taie calea înainte de a ajunge la ușă.

– La naiba, Elaine! Nu gândești limpede...

– Ba gândesc foarte limpede! strigă ea, luând-o la fugă.

O ajunse tocmai la ușa din față. Puse mâna pe clanță, împiedicând-o pe Elaine s-o deschidă.

– De ce-ai mai venit aici în seara asta, dacă ești atât de convinsă că n-avem nici o șansă? De ce-ai făcut dragoste cu mine? De ce mi-ai spus că mă iubești?

– Fiindcă așa e! strigă ea. Graham, te rog, nu complica și mai mult situația.

– Te-ai folosit de mine. Și-n seara asta, și tot timpul.

– Nu-i adevărat!

Expresia ei șocată era sinceră, dar nu-l consola cu nimic.

– Cum poți spune așa ceva?

– Faci o mare greșeală, Elaine, lăsându-l pe Anthony să-ți controleze viața. Sunt gata să fac orice, să aștept până mă va accepta. Știu ce simte, chiar dacă mă cam doare. Am trecut și eu prin asta...

– Vorbe, Graham, replică ea, cu o expresie mai sigură pe sine. Din necesitate trebuie să-l pun pe fiul meu pe primul loc. Are numai treisprezece ani. Dacă ne-am căsători...? Ar fi și mai rău.

Trase aer în piept, tremurător.

– Graham, pentru tine o fac în primul rând.

– A, nu! Cu mine nu țin figurile astea!

– Graham, spuse Elaine obosită, îmbracă-te.

O privi cu gura căscată, luat prin surprindere.

Profitând de ocazie, Elaine reuși să deschidă ușa. Ieși, apoi o închise în urma ei, încet dar ferm.

Graham rămase cu privirea spre ușă. Se închisese în urma unei părți esențiale din viața lui. Era gol și vulnerabil, dar asta nici nu se compara cu rana pe care o simțea în suflet.

* * *

Se apropia luna octombrie. Trecuseră aproape două luni de când o văzuse ultima oară pe Elaine.

Îl înconjurau hârtiile de pe birou, dar munca nu-i oferea leacul pe care îl sperase. Încercase s-o urască, însă nu putea. Toată acea pasiune pentru ea nu putea să dispară.

Oftă. Ar fi trebuit să-și urmeze instinctul și s-o lase în pace. Încă o lecție primită de la viață, cum ar fi spus mama lui. De fapt, Lenore avusese multe de spus, când aflase că Elaine se despărțise de el. Și, mai ales, că-i părea rău pentru ei toți.

Când sună telefonul, Graham tresări surprins. Dar, după ce răspunse, glasul din receptor aproape că-l făcu să cadă de pe scaun.

– Anthony...? întrebă el nesigur, aproape convins că nu auzise bine.

– Domnul Reed?

– Da. Anthony, de ce m-ai sunat? E totul în regulă? Cu tine, cu... mama ta...?

O, Doamne, își spuse el, simțind că inima îi cădea printre măruntaie. Se întâmplase ceva cu Elaine.

– Nu, suntem bine... Eu, vreau să zic... Dar mama nu...

Se grăbi să continue:

– Adică, este. E bine, și nu e. Nu-i bolnavă, n-are nimic, nu-i bolnavă cu-adevărat, dar e...

– Anthony, mai încet. Încerci să-mi spui că mama ta nu e bolnavă, dar s-a întâmplat ceva? Ce s-a întâmplat? Spune-mi încet.

– Păi, nu s-a întâmplat nimic, vreau să zic, e sănătoasă... Dar nu... nu se simte bine.

– Nu se simte bine?

– Mda. Deloc. Plânge mult și nu mănâncă. Mătușa Cleo zice că e deprimată. Mătușa Mary se roagă pentru ea, iar mătușa Jean spune că timpul le vindecă pe toate, dar poate că de data asta nu. Și nu vreau... nu vreau ca mama să fie așa.

Graham simți, prin telefon, că băiatul îl acuza.

– Anthony, nu i-aș fi făcut nici cel mai mic rău mamei tale, pentru nimic în lume. Am iubit-o. Dar ea n-a vrut să mă mai vadă. N-am ce să fac.

– Păi, mă gândeam că poate dacă ați veni să vorbiți cu ea... poate, dacă i-ați spune că... că țineți la ea... s-ar simți mai bine.

Graham încercă să vorbească blând.

– Aș putea, dar nu cred că ar conta cu ceva. Tu și cu mine... mă rog, nu ne prea înțelegeam, iar ea era îngrijorată.

– Nu-i adevărat! Știu că... Of, sunteți ca lumea, cred, dar nu știam... nu știam că vă plăcea așa de mult. Și am crezut că dacă nu mai veniți, o să fie iarăși bine. Ca înainte. Da' nu e bine deloc...

Graham își dădu seama ce încerca să-i spună. Era dispus să accepte o relație între el și mama lui. Inima i se umplu din nou de speranță.

– Anthony, mama ta s-a despărțit de mine din cauza ta. Am fost foarte supărat pentru asta și încă mai sunt, mai ales fiindcă și mama mea a renunțat să aibă o viață personală, după ce a murit tata. Mama ta ți-a spus că tatăl meu a murit când eram doar puțin mai mic decât ești tu acum?

– Nu... N-am știut.

– Aveam doisprezece ani. Mi-a lipsit atât de mult, tatăl meu... Mai târziu, mi-a lipsit prezența unui bărbat cu care să

pot discuta tot felul de lucruri. Dar mama mea nu s-a mai întâlnit cu nimeni – și acum, nu mai are decât un fiu ocupat cu viața lui. Nu mai are pe nimeni la care să țină, sau care să țină la ea. Nu vreau ca și mama ta să ajungă așa. Și cred că nici tu nu vrei.

– Nu! răspunse Anthony, cu glas sonor și limpede.

– Știi bine că, dacă mama ta și cu mine am reîncepe să ne vedem, aș face parte din viața voastră. N-aș mai pleca din nou, numai fiindcă tu nu mă placi. Aș fi acolo permanent, pentru totdeauna. Adică, dacă tu și cu mama ta mă mai primiți.

După câteva momente de tăcere, se auzi răspunsul:

– Știu.

– Nu vreau nici să mă cert cu tine tot timpul. Nimeni nu poate lua locul tatălui tău, iar Dumnezeu e martor că nu pot nici măcar să mă gândesc la așa ceva. Dar îți pot fi prieten. Vreau să-ți fiu. Și cred că facem o pizza destul de bună, noi doi. Dacă nu poți fi prieten cu mine, mai bine spune chiar acum.

Graham așteptă.

Anthony nu spuse nimic.

– Atunci, mă bucur că am un nou prieten, reluă Graham, zâmbind.

Din receptor se auzi un oftat de ușurare.

– Sunt foarte mândru de tine că mi-ai dat acest telefon. A fost greu pentru tine. Ești un băiat grozav, Anthony.

– Serios?

– Cât se poate de serios.

Graham râse ușurat, apoi redeveni serios.

– Știi, s-ar putea ca mama ta să nu mă mai dorească înapoi.

– A, ba o să vrea. Nu face decât să plângă și să ofteze, tot timpul...

Graham nu și-o putea imagina pe Elaine înlăcrimată încontinuu, dar totuși vestea îl încurajă enorm.

– Veți veni? întrebă Anthony. Puteți să veniți acum?

După un moment de gândire, Graham spuse:

– Am o idee mai bună.

* * *

Numărul magic era unu. Încă o victorie, numai una, și Phillies aveau să fie campionii Diviziei Estice, intrând în Liga Națională – ultimul pas spre Campionatul Mondial. Iar cel mai minunat era că puteau realiza acel număr magic acasă. În aceeași seară.

Cele peste cincizeci și cinci de mii de locuri de pe Veterans Stadium erau ticsite de oameni înghesuiți în seara rece a sfârșitului de septembrie. Aproape plin, își spuse Elaine. Cele două locuri din fața ei erau goale.

– S-ar zice că Domnul Costum are un client important pe care să-l aducă în seara asta, spuse Cleo, arătând spre locul unde stătea de obicei Ed Tarksas.

– S-ar zice... răspunse evaziv Mary.

– Poate că Elaine va reuși să-și verse sucul și pe el, adăugă Jean.

Anthony chicoti.

– Mda, mami. Poate-ți găsești un nou iubit.

Elaine își privi lung fiul, care dintr-o dată redeveni serios.

– Văd că toți sunteți foarte bine dispuși.

– Iubito, unde ți-e mintea? Astă-seară o facem lată! exclamă Cleo. Mergem în Liga Națională! De zece ani n-am mai dat pe-acolo! Îți mai amintești?

– Îmi amintesc...

– Au trecut atâția ani cu ghinion de-atunci, spuse Jean. Mary, cum îți merge rozariul ăla?

– Merge, și-am aprins și zece lumânări la biserică, pe deasupra, ca să nu mai spun de novena pe care o țin până se califică.

– Probabil au să se califice mâine, la Pittsburgh, spuse Elaine, revenită din nostalgie, cu starea depresivă accentuându-i-se.

– Gura, Elaine! replicară în cor cele trei femei.

Elaine se cocoșă în scaun.

Nu voia să le strice cheful – însă ce-ar fi putut face? Dacă Graham venea la meci, ar fi fost o adevărată tortură – iar dacă pe locul lui stătea altcineva, tortura ar fi fost și mai mare.

Pe culoarul de jos apăru Ed... apoi Graham.

Elaine rămase cu gura căscată. Lumea se înclină într-o parte, ca imaginea dintr-un caleidoscop răsucit brusc. Când vederea i se limpezi din nou, văzu că Graham ținea în mână o pungă cu cartofi prăjiți și tocmai mânca unul.

O privi o clipă, apoi întoarse capul.

Elaine simți că i se frângea inima.

– Se pare că Domnul Costum l-a adus pe Domnul Costum, comentă Cleo, dându-i un ghiont.

– O fi ceva între ei, remarcă Jean.

– O fi ceva sucit în mintea ta, replică înțepată Mary.

Anthony pufni.

– Mi se face rău... murmură Elaine.

– Adu-i un suc la mămica, puișor, îi spuse Cleo lui Anthony, dându-i câțiva dolari.

– Bine.

Elaine își privi fiul cum trecea pe lângă cei doi. Anthony îi zâmbi lui Graham, care-i zâmbi și el. Atitudinea lor era atât de surprinzătoare... și insuportabil de dureroasă.

– Acum știu că mi-e rău.

Cei doi ajunseră la locurile care-i așteptau. Graham le salută pe Cleo, Jean și Mary cu cuvinte fermecătoare și un surâs și mai fermecător. La Elaine nici nu se uită, înainte de a se așeza.

Elaine rămase așezată pe scaunul ergonomic de plastic, amorțită. Cea mai importantă partidă a anului era compromisă pentru ea. Nu voia decât să se ducă acasă.

O cutie de suc îi fu pusă în mâini.

– Poftim, mami.

Cum, necum, Elaine rezistă câteva reprize, deși habar n-avea ce căuta acolo. Oamenii din jurul ei chiuiau sau se tânguiau. La un moment dat, în timpul reprizei a cincea, Elaine ridică privirea spre tabela de marcaj electronică de vizavi. Scorul era strâns. Pe imensul ecran Panavision erau proiectate imagini de pe stadion. Phillie Phanatic, mascota clubului, o încrucișare de furnicar și struț mâncat de molii, era într-o formă rară. Umbla prin tribune, pupa copii, fura pălării și șepci, și dansa în draci. Iar Graham nu întorcea capul nici măcar o dată, nu indica prin nici un gest că era conștient de prezența ei în spatele lui.

Elaine începea să se întrebe și în legătură cu Graham. Ar fi putut discuta cu Ed la birou. Atunci, de ce venise? Ca s-o tortureze pe ea, evident.

Și reușea al dracului de bine!

Cu coada ochiului, îi văzu pe Phanatic, mascota clubului, și pe cameramanul de la Panavision, urcând scara. Era pauza dintre reprizele a cincea și a șasea, iar operatorul filma mulțimea, în timp ce echipele schimbau terenul.

Phanatic porni pe rândul lor, privind drept spre ea cu ochii săi uriași, bulbucați, de pasăre încrucișată cu un furnicar. Călca oamenii pe picioare, li se așeza pe genunchi, îi scutura de praf... Toată lumea râdea de comicăriile lui. Graham și Ed se ridicaseră, întorcându-se spre ea. Iar pe tabela de marcaj, imaginea filmară de operator o reprezenta tot pe ea – pe ea, pe Elaine...!

– O, Doamne! exclamă, îngrozită să se descopere pe sine, în văzul tuturor celor cincizeci și cinci de mii și ceva de oameni prezenți pe stadion.

– Elaine! o chemă Graham. Elaine!

Se întoarse spre el, având senzația că luminile de nocturnă îi cădeau în cap.

– Pentru asta, sau ai să mă urăști, sau ai să mă iubești! strigă el, peste hohotele din jur. Dar nu mai suport să stau fără tine! Te iubesc! Vrei să fii soția mea?

Elaine îl privi cu gura căscată. Cleo, Jean și Mary râdeau ținându-se cu mâinile de burtă. Ed rânjea fudul. Iar Anthony, Anthony al ei, se prăpădea de râs. Deși asta se prea putea datora comicului Phanatic, care-l cuprinsese pe după umeri cu brațul său îmblănit, verde.

– Nu mai vreau jumătăți de măsură, continuă Graham, zâmbind. Vreau partea leului. Anthony și-a dat deja acordul, așa că te rog, spre binele nostru al tuturor, te măriți cu mine?

– Nu lăsa omu' s-aștepte în picioare, îi dădu Cleo un brânci ușor. Zi ceva.

– Zi ceva, repetară în cor Jean și Mary.

Creierul amorțit al Elainei se activă, înțelegând dintr-o dată că totul fusese plănuit dinainte. Plănuit.

– Zi ceva! Zi ceva! scanda mulțimea din tribune, preluând semnalul din transmisiunea în direct.

– Da, mamă, zi ceva! adăugă și Anthony, îmboldind-o din cealaltă parte. E-n regulă.

Elaine își privi fiul.

– Anthony...

– E-n regulă, mami! repetă acesta, zâmbind.

Phanatic dădu din cap viguros, cu ochii bulbucați săltându-i în orbite.

În sufletul Elainei se învolburară brusc tot felul de emoții, într-un vârtej amețitor. Și, în sfârșit, răspunse – în singurul fel de care mai era capabilă.

Vărsă cutia de suc în capul lui Graham.

Se ridică o exclamație colectivă. Până și Phanatic scoase un cârâit indignat.

– Asta-nseamnă da? întrebă Graham, cu sucul curgându-i în pârâiașe scânteietoare pe geaca din piele de căprioară.

Zâmbind, Elaine căzu în brațele lui.

– Da, nesuferitule! Da!

Graham o sărută apăsat.

– Slavă Domnului!

Un muget general se ridică de pe tot stadionul.

– Îmi pare rău, spuse Elaine, de îndată ce putu vorbi din nou. O, Graham, îmi pare atât de rău...

– Nu face nimic, o sărută el din nou. Acum suntem împreună. E-n regulă.

– Nu știu cum ți-a reușit figura asta, și n-am să te iert niciodată, murmură ea, sărutându-l pe obraji. Dar te iubesc.

Fu smulsă din brațele lui Graham și un bot păros și fierbinte de furnicar i se turti pe față. Phanatic o sărutase. Primi pupături mai normale de la Cleo, Jean, Mary, chiar și de la Ed. Fiul ei o îmbrățișă de-i trosniră oasele.

– Ai știut și tu? îl întrebă.

Anthony zâmbi cu gura până la urechi:

– Normal!

– Nu-mi vine să cred...

Ochii Elainei se umplură de lacrimi.

– Și nu înțeleg, și am o mulțime de întrebări... dar îți mulțumesc.

Băiatul o îmbrățișă din nou.

Apoi, Graham o trase ușor spre el.

– Și tu ai o mulțime de explicații de dat, îi spuse Elaine.

– Iar tu, o notă de plată la curățătoria chimică de achitat. Din nou! râse el. Te iubesc.

– Te iubesc.

O singură întrebare nu putea să mai aștepte.

– Cum ai făcut cascadoria asta?

– Cu ajutorul lui Anthony, al fetelor și al lui Ed. El a vorbit cu cei de la televiziune. Am bănuit că nu vei spune nu, în fața unui stadion plin de oameni, chicoti Graham. Totuși, nu m-am așteptat să-mi verși iar sucul în cap.

– Și cum altfel aș fi putut spune da? întrebă Elaine, trăgându-l pe Anthony lângă ei. Te iubesc atât de mult.

– Toată lumea la-mbrățișare! strigă Cleo.

Clubul Văduvelor li se alătură. Se alătură chiar și Ed. Și toți fură cuprinși de Phanatic, în brațele sale verzi și uriașe.

Elaine nu mai fusese atât de fericită niciodată în viața ei, și nu-i păsă că Phillies pierdură partida.

S-au calificat a doua zi, la Pittsburgh, într-o partidă cu adevărat perfectă.

Sfârșit